

Jai Shri Mataji Nirmala Devi!

Translations - Thai 2023-0501

1980-0308, The Value of Marriage	3
1982-0710, คำบรรยายจักรมุลธาระถึงวอยด์ - “พวกเราต้องรูบางอย่างมากกว่านี้”	8
1983-0101, Shri Mahalakshmi Puja, Ganesha Tattwa	20
1983-0201, โปรแกรมสาธารณะ	25
1983-0505, Sahasrara Puja, Above the Sahasrar	34
1984-0229, Mahashivaratri Puja, Detachment & Enlightenment of Brain	40
1984-0505, MahaSahasrara Puja, The Start of a New Era	45
1984-0916, Shri Ekadasha Rudra Puja	49
1984-0930, 8th Day of Navaratri and Talk After the Puja, What We Have To Do Within Ourserlves	53
1985-0531, ศรี เทวี บูชา	58

1980-0308, The Value of Marriage

View [online](#).

"The Value of Marriage". Dollis Hill Ashram, London (UK), 8 March 1980.

สหะโยคะเป็นไปเพื่อจุดเริ่มในการเกิดของเธอ และต่อไปคือการเจริญเติบโต
ในการเติบโตนั้นเธอจะต้องกลายเป็นผู้มีบุคลิกภาพที่กว้างไกลออกไป ด้วยการแต่งงานเธอจะสามารถเป็นคนที่ดีขึ้น
หรือสามารถพัฒนาบุคลิกภาพให้ดีขึ้นได้ ทำไมการแต่งงานจึงจำเป็นสำหรับสหะโยคี ก่อนอื่นทั้งหมดนี้คือสิ่งที่ปกติที่สุดที่เราจะทำได้ คือ
การแต่งงาน พระเจ้าประทานความปรารถนาที่จะได้แต่งงานให้แก่เธอด้วยวัตถุประสงค์บางประการ แต่ด้วยความปรารถนาอันเดียวกันนี้
หากเธอมิได้ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่ได้รับมอบมา
ย่อมกลายเป็นความวิปริตผิดเพี้ยนและน่ารังเกียจและเป็นอันตรายอย่างมากต่อความก้าวหน้าของเธอ ดังนั้น
บุคคลควรทำความเข้าใจให้ถูกต้องเกี่ยวกับความปรารถนาภายในตัวเราเกี่ยวกับการแต่งงาน

การแต่งงานหมายถึงภรรยาผู้เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเธอ ผู้ซึ่งเธอสามารถพึ่งพิงได้ เป็นเสมือนมารดา น้องสาว ลูกสาว เป็นทุกสิ่งทุกอย่าง
เธอสามารถแบ่งปันความรู้สึกทั้งหมดกับเธอ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ภรรยาควรจะเป็นคนที่เข้าใจเป็นอย่างดีว่านี่คือสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิตสมรส
ขณะนี้ในสหะโยคะ หน้าที่เธอเห็นกันอยู่ ทุกคนมีปัญหาไม่ด้านซ้ายก็ด้านขวา
เมื่อจะมีการแต่งงานเกิดขึ้นซึ่งส่วนใหญ่แล้วจะเป็นไปเองอย่างธรรมชาติ
ตามแผนการของธรรมชาติที่ว่าเธอจะแต่งงานกับคนที่บุคลิกภาพที่จะมาเติมเต็มเพื่อให้เธอมีความสมบูรณ์ เช่น สมมติว่าเธอมีปัญหาด้านซ้าย
และถ้าหากเธอพบคนที่มีความเข้มแข็งมาก นั่นจะเป็นการชดเชยกันได้ และเป็นเหตุผลที่จะทำให้เธอมีชีวิตสมรสที่ดี

แต่เพื่อการนั้น สิ่งหนึ่งที่สำคัญมากก็เธอต้องมีส่วนร่วม เธอต้องร่วมชีวิต ในทุกเวลา ทุกๆ ขณะ
ถ้าเธอไม่รู้ว่าการร่วมชีวิตคืออะไรก็จะลำบากมาก เมื่อพูดถึงความรัก เราแสดงความรักอย่างไร - ด้วยการแบ่งปันทั้งความสุข
ความทุกข์และปัญหาทุกอย่าง...แต่ในสหะโยคะมีมากกว่านั้นเล็กน้อย แม้คิดว่าจะมากกว่ามากทีเดียว ที่นี้เธอต้องแบ่งปันให้กับกลุ่มอีกด้วย
การแต่งงานไม่ใช่เรื่องส่วนบุคคลเท่านั้น ไม่ใช่เลย หากใครรู้สึกว่าการชีวิตครอบครัวในสหะโยคะเป็นเรื่องระหว่างคนสองคนเท่านั้น
เป็นความคิดที่ผิด การแต่งงานนี้เป็นไปเพื่อเชื่อมโยงระหว่างสังคมสองชุมชนหรืออาจจะจะเป็นสองชาติ
และยังสามารถเป็นไปได้ในระหว่างสองจักรวาล ดังนั้น มันไม่ใช่แค่ความสุขระหว่างเธอสองคน
หากเธอเป็นเพียงสามีหรือภรรยาที่ดีของอีกฝ่ายหนึ่ง ย่อมไม่เพียงพอในสหะโยคะ ความรักนั้นต้องเป็นที่ชื่นชมของทุกคนในสังคมและในชุมชน
ถ้าเธอไม่สามารถทำได้หมายความว่าเธอไม่บรรลุการแต่งงานตามแบบสหะโยคะ แต่เป็นเพียงการแต่งงานธรรมดาที่คนทั่วไปกระทำกันนั้น
ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ

การแต่งงานตามแบบฉบับนั้นจึงจะเป็นโอกาสให้วิญญาณที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลายสามารถลงมาสู่โลกมนุษย์ บุคคลที่ได้แต่งงานกันในสหะโยคะ
ผู้เป็นสหะโยคี ผู้ซึ่งมีความรักอันเสมอภาคให้กับสหะโยคีทุกคนและกลุ่มของสหะโยคะ และแล้วผู้ที่มีบุญอันยิ่งใหญ่เท่านั้นจะถือกำเนิด
แม้จะยกตัวอย่าง โบฮ์ตันและแมนดี้ ซึ่งได้กระทำตามนี้ เป็นสิ่งที่น่าประหลาดใจ เขามั่นมั่นก่อนที่จะมาyingสหะโยคะ
และได้แต่งงานหลังการตระหนักรู้ แม้ไม่รู้ว่าชีวิตของเขาประสานกันอย่างไร ทำให้เขาแบ่งปันความเป็นเพื่อนอย่างแท้จริงกับสหะโยคีคนอื่นๆ
เมื่อใดก็ตามที่เขาเขียนจดหมายถึงแม่ เขามักพูดถึงเพื่อนสหะโยคี เขาจะถามถึงทุกคน ว่าทุกคนเป็นอย่างไรกันบ้าง ใครมีปัญหาอะไรบ้าง
หากมิใช่เช่นนี้แล้วการแต่งงานจะไม่มีจุดหมายแต่อย่างใดในสหะโยคะ ไม่มีความหมายเลย
ดังนั้นการทดสอบอย่างแรกสำหรับคู่แต่งงานสหะโยคีคือ เธอสามารถแบ่งปันชีวิตแต่งงานกับคนอื่นได้แค่ไหน

ตอนนี้ ยกตัวอย่างสำหรับการแต่งงานธรรมดาทั่วไป ผู้ชายคือหัวหน้าครอบครัว อย่างที่พูดว่า เดียวนี้เขาต้องเป็นหัวหน้าครอบครัวแล้ว
ผู้ชายต้องเป็นหัวหน้า ด้วยเหตุผลอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่มีอะไรผิดที่ผู้ชายเป็นหัวหน้า ไม่เป็นไร เธอเป็นหัวใจก็แล้วกัน หัวใจสำคัญกว่าสมอง
บางทีเราอาจจะไม่ตระหนักว่าหัวใจสำคัญเพียงใด เธอเห็นไหมว่าแม่สมองจะไม่ทำงานแต่หัวใจยังทำงานต่อไป
เราสามารถอยู่ต่อไปตราบดีที่หัวใจยังเต้นอยู่ แต่ถ้าหัวใจหยุดสมองก็จะหยุดเช่นกัน ดังนั้น ผู้หญิงเป็นหัวใจ ขณะที่เขาเป็นหัวหน้าครอบครัว
ปล่อยให้เขาารู้สึกว่าเขาเป็นหัวหน้า นั่นเป็นเพียงความรู้สึกเท่านั้น ด้วยความเป็นหัวหน้าเขาคิดว่าเขาเป็นผู้ตัดสินใจ
แต่สมองรู้ว่าหัวใจต่างหากที่คนต้องทะนุบำรุง หัวใจเป็นสิ่งที่แผ่ออกไปได้ เป็นแหล่งกำเนิดของทุกสิ่ง ดังนั้นสถานภาพของผู้หญิง
หากเธอเข้าใจว่าสำคัญเพียงใด เธอก็จะไม่รู้สึกต่ำต้อยหรือตกอยู่ภายใต้อำนาจใคร หากเธอรู้ว่าเธอคือหัวใจ
แม้คิดว่าเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้หญิงตะวันตก ซึ่งเธอได้หลงลืมและไม่ตระหนักรู้ ถ้าพวกเธอรู้อย่างนี้ ปัญหาต่างๆ จะน้อยลงมาก

บัดนี้จึงรู้ว่าการที่ผู้คนคิดว่าพวกเขาต้องควบคุมคนอื่นหรือวางอำนาจเหนือหรือพยายามบีบบังคับผู้อื่นนั้น ไม่ใช่วิถีที่ถูกต้อง
หัวใจต่างหากที่ปกครองทุกสิ่งทุกอย่าง หัวใจวางกฎสำหรับทุกสิ่ง หัวใจมีพลังที่จะห่มห่อสมองเพื่อปกป้องประโลมให้นุ่มนวลอ่อนโยน

สมองทำให้เธอปวดหัว เพราะสมองทำงานตลอดเวลาเหมือนเป็นบ้า แต่หัวใจเป็นผู้ครอบครองร่างกายอย่างแท้จริงด้วยความรัก สามารถปลอบโยนและให้ความสุขสนุกสนาน หัวใจคือที่อยู่ของจิตวิญญาณ ดังนั้นหัวใจจึงมีความสำคัญอย่างมาก เป็นพลังอำนาจของร่างกาย เพราะในที่สุดเธอจะต้องกลายเป็นจิตวิญญาณ ซึ่งสถิตอยู่ในหัวใจ

ด้วยสมอง เธอต้องสังเกตและนั่นเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมผู้ชายจึงต้องเป็นหัวหน้า เพราะเขาต้องออกไปข้างนอก ต้องทำงาน ต้องพบปะผู้คน เขาเป็นพวกที่ชอบเปิดเผย ส่วนผู้หญิงบางครั้งอาจต้องทำงานนอกบ้านถ้ามีความลำบากหรือปัญหา แต่เธอไม่ควรรู้สึกว่าถูกบังคับหากผู้ชายพูดว่า “อย่าออกไปทำงาน” ถ้าเขาพูดด้วยความรัก ที่นี้ถ้าหากสมองเริ่มบังคับหัวใจมากเกินไปอะไรจะเกิดขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือความแห้งแล้ง ผู้ชายหลายคนก็เฝ้าระเบียบเคร่งครัดมากจะปวดหัว ทำตัวเองปวดหัว ทำให้คนอื่นปวดหัว และทำให้ส่วนรวมปวดหัวไปหมด คนเช่นนั้นจะกลายเป็นคนที่ด้านชาไร้อารมณ์ ไม่รื่นเริงกับภรรยา ไม่มีความสุขกับลูกๆ ไม่สนุกสนานกับใครๆ เธอจะเห็นได้ว่าเขาเป็นคนที่จำเพาะเจาะจงมาก อย่างเช่นเขาบอกว่า “มาถึงที่นี่ห้าโมงสิบนาทิตะ” ถ้าเธอไปถึงตอนห้าโมงเก้านาทีหรือห้าโมงสิบเอ็ดนาที เขาก็จะยกนาฬิกาขึ้นดูเป็นการตำหนิตัวเขาเอง เธอจะเห็นว่าพื้นที่ที่ภรรยามาถึง เขาจะตะโกนว่า “อะไรกัน มาสายจริงๆ เสียเวลาเท่าไร เสียเวลาไปตั้งสี่สิบห้าวินาที!” เธอเห็นไหมว่าภรรยากำลังจะมาถึง การรอคอย การได้พบกัน เป็นความสุขเธอกำลังได้พบกับหัวใจของเธอเอง ช่างโชคดียิ่งจริงๆ แต่เธอพลาดโชคดีของเธอไป

สมองมักออกนอกกฎเกณฑ์ทั้งหมด ทำให้เปลืองสมองและสร้างปัญหาอย่างมากมาย ดังนั้นหัวใจต้องได้รับความเคารพนับถือและเชื่อฟัง ประเด็นสำคัญอยู่ที่การเชื่อฟังหัวใจ แต่ไม่ได้หมายความว่าผู้หญิงจะวางอำนาจเหนือผู้ชาย ไม่ใช่อย่างนั้น การเชื่อฟังหมายความว่าเธอต้องเข้าใจความรักของเธอสิ่งว่าอย่างไร จงเข้าใจว่า การกระทำนั้นเป็นไปด้วยความรัก การที่เธอทำด้วยความรักเป็นสิ่งที่ดีมาก ยกตัวอย่างเช่น แม่บรรยายให้พวกเธอฟังตั้งแต่เช้าถึงเย็น ไม่มีใครเบื่อเลย เธอไม่เคยเบื่อคำบรรยายของแม่ ซึ่งตามปกติคนทั่วไปมักจะ..เทศนาอะไรกันนี้ คนนี้พูดอะไรตลอดเวลาเกี่ยวกับเรา...แต่พวกเธอไม่คิดเช่นนั้น ด้วยเหตุผลข้อเดียว ทำไมก็เพราะเธอรู้ว่าแม่รักพวกเธอมาก ในทำนองเดียวกัน ผู้หญิงต้องสถาปนาบทบาทขึ้นด้วยความรัก ผู้ชายจะกลายเป็นคนที่น่าขันแต่เขาจะค่อยๆ ดีขึ้น เขาจะหลงผิดไปบ้าง แต่จะดีขึ้น แต่อย่าตัดสินเขาด้วยการวางอำนาจภายนอก เช่น ถ้าเขาพูดว่า “สินีไม่สวย” เธอตอบว่า “ได้ค่ะ ดิฉันจะใส่สิ่งที่คุณชอบ” แล้วเขาก็จะพูดว่า “เออ ผมว่าชุดที่คุณใส่ก็ดีเหมือนกัน คุณก็รู้ว่าผมไม่ค่อยรู้เรื่องนี้” เขาจะพูดอย่างนี้ สิ่งที่คุณผู้หญิงต้องทำคือเพียงแต่เห็นด้วยกับเขาเท่านั้นเอง

แม่หมายถึงว่าแม่ได้ทำการทดลองในชีวิตจริงของแม่มาแล้ว เช่น สามีมองแม่ไม่รู้จักถนนสายต่างๆ มากนัก ดังนั้นสมมติว่าเรากำลังไปที่ไหนสักแห่ง แล้วเขาพูดว่า “ผมคิดว่าเราต้องไปทางนี้” แม่จะพูดว่า “ใช่ค่ะ คุณไปเลยคะ ดิฉันจะเดินไปกับคุณ” แต่เมื่อพูดต่อไปว่า “ดิฉันคิดว่าไม่ใช่ทางนี้ ดิฉันคิดว่าเราจะต้องเดินกลับมาอย่างแน่นอน แต่ถ้าคุณจะไปทางนี้ ดิฉันก็จะไปด้วย เดินไปกันสนุกดี” แล้วเขาจะเริ่มคิด... “ทางนี้ใช่หรือเปล่า หรืออาจจะไม่ใช่ เธอมีสัญชาตญาณหลายอย่าง เธอมีสิ่งที่เรียกว่าการหยั่งรู้...” พวกเขามีสถาบันสังฆและนั่นแหละ และเมื่อใดที่พวกเขาเริ่มเข้าใจว่าลางสังหรณ์ของภรรยาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง พวกเขาจะหันมาตามเธอ

แต่จะมีความยิ่งใหญ่อะไรในการทำให้สามีคล้อยตามเธอ แม่คิดว่า เป็นความผิดมากกว่า ไม่จำเป็นต้องให้เขาทำตามคำสั่ง “คุณไปทางนี้” จำเป็นอะไรที่ต้องทำอย่างนั้น เรากำลังไปทางเดียวกันอยู่แล้ว แต่เราต้องรู้ว่าคุณคนหนึ่งอยู่ทางซ้ายอีกคนหนึ่งอยู่ทางขวา คนที่อยู่ซ้ายก็ต้องรักษาด้านซ้าย สมมติว่าล้อข้างซ้ายแล่นไปทางขวา เราจะเหลือล้ออยู่ข้างเดียว เราจะทำอย่างไร เราทุกคนกำลังไปทางเดียวกัน ไม่มีสองทางเกี่ยวกับเรื่องนี้ จำเป็นที่จะมีล้อสองข้างสำหรับความสมดุล พวกเรากำลังไปทางเดียวกัน แต่พวกเขาไม่ตระหนักรู้ พวกเขาคิดว่าล้อข้างหนึ่งต้องไปทางขวา อีกข้างหนึ่งต้องเลี้ยวไปทางซ้าย ดังนั้นลองนึกถึงสถานภาพของครอบครัวชนิดนั้นดู สำหรับเรากำลังไปในทางเดียวกันนั้น สิ่งที่เป็นมีเพียงความเข้าใจเท่านั้นว่าคนหนึ่งต้องอยู่ด้วยพลังของหัวใจ และอีกคนหนึ่งต้องอยู่ด้วยพลังของเหตุผล และความเข้าใจ

ที่นี่เมื่อมาถึงความเป็นเหตุเป็นผล ซึ่งในที่สุดต้องหันมาหาหัวใจ เพราะมันไปถึงจุดที่ไม่รู้คำตอบ เธอเห็นไหม แล้วสุดท้ายก็กลับมาที่หัวใจ เมื่อใดที่ผู้หญิงตระหนักรู้ความจริงข้อนี้เธอต้องหล่อเลี้ยงบำรุงพลังหัวใจของเธอ แต่นี่กลับมีแต่การแข่งขันในทุกเรื่อง “ถ้าผู้ชายขึ้นมาได้ทำไมฉันจะทำได้” “ถ้าเขาทำสิ่งนี้ ทำไมฉันจะทำได้” “ถ้าเขาขับรถ ฉันก็ขับรถได้” เธอรู้ไหมว่า สติปัญญาอยู่ในการกระทำสิ่งต่าง ๆ แต่หลายๆ อย่างอยู่ในการหลีกเลี่ยงไม่กระทำ เช่น แม่ขับรถไม่เป็น ดังนั้น ทุกคนขับรถพาแม่ไปที่โน่นที่นี่ แม่พิมพ์ผิดไม่เป็น ตีจริงๆ ทุกคนช่วยกันพิมพ์ให้แม่

แต่แม่ทำบางสิ่งที่ไม่มีความสามารถอย่างแม่ เช่น แม่ทำอาหารเก่งมาก ดังนั้น ถ้ามีเรื่องเกี่ยวกับการทำอาหาร พวกเขามองหาแม่ เป็นเช่นนั้น แต่เธอไม่ต้องทำทุกสิ่งทุกอย่างที่ผู้ชายต้องทำ (สำหรับผู้หญิง : ผู้แปล) หรือเธอไม่ต้องทำทุกอย่างที่ผู้หญิงต้องทำ (สำหรับผู้ชาย : ผู้แปล) ผู้ชายทำกับข้าวหรือผู้หญิงขับรถเป็นสิ่งที่ผิดอย่างหนึ่ง ผู้ชายควรรู้อะไรต่าง ๆ อย่างผู้ชาย และผู้หญิงก็ควรรู้เรื่องของผู้หญิง สิ่งเหล่านี้ต้องมีการเรียนรู้ ต้องใส่ใจ แม่หมายความว่าผู้หญิงและผู้ชายสามารถมีความฉลาดเท่าๆ กัน ผู้หญิงสามารถไปทางขวาและผู้ชายก็สามารถไปทางซ้ายได้ ไม่ต้องสงสัย แต่เธอจะทำให้จักรวาลขาดความสมดุล นั่นคือสิ่งสำคัญ ไม่ใช่ว่าการกระทำเช่นนั้นทำให้เธอมีค่ามากขึ้นหรือน้อยลง ความคิดเหล่านี้ต้องหมดไปโดยสิ้นเชิง ที่ว่า “ฉันเป็นผู้ชาย ฉันนั่งกางเกง”

ถูกแล้วเธอใส่กางเกง แต่ผู้หญิงก็ใส่กระโปรงที่สวยงาม ไซ้ไหม นั่นคือสิ่งที่ต้องช่วยกันดูแล

เธอเห็นไหมว่าเมื่อใดที่ความคิดเช่นนี้หมดไป สหะโยคะจะมีผลดีขึ้น การวางอำนาจเป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อปราศจากความรัก เธอจะเห็นว่าบางครั้งผู้คนชอบวางอำนาจ เช่น พวกเขาคงพูดว่า มาทางนี้ มาทางนี้สิ ต้องมีสิ่งนี้ และเธอชอบ เพราะมีคนมาคอยดูแลเธอ มีความห่วงใย มีคนรักเธอ ต้องการให้เธอมีสิ่งนี้ และต้องการให้เธอทำอย่างนี้ เธอชอบคนแบบนี้ เธอต้องการให้มีคนมาทำเช่นนั้น เธอไม่ต้องการถูกทิ้งเหมือนสุนัขให้ “ทำอะไรก็ได้ตามต้องการ” ความรู้สึกประเภทนี้ไม่ดีเลย และถ้าเธอเริ่มเกิดความรู้สึกว่า “โอ คนนั้นเป็นห่วงฉัน” “คนนี้รักฉัน” และแล้วเธอจะเริ่มเป็นห่วงความรู้สึกของคนนั้นด้วยเหมือนกัน เธอเริ่มที่จะเข้าใจด้วย ขณะนี้ความรู้สึกผิดกำลังเกิดขึ้นอีก ขอให้หยุดรู้สึกผิดทั้งหมด แม้ไม่ได้พูดเพื่อให้รู้สึกผิด แต่เพียงเพื่อให้เธอเข้าใจ เธอจะต้องอยู่ในอารมณ์ที่เบา อารมณ์ที่สบายมาก ความสมดุลนี้ได้ถูกสร้างขึ้นในอดีตนานมาแล้ว นานมาก

แม้แต่เมื่อ พระแม่ราธาและพระกฤษณะยังดำรงอยู่ พระแม่ราธาเป็นพลัง และพระกฤษณะเป็นผู้แสดงออกซึ่งพลังนั้น เช่นเดียวกับที่เธอพูดว่าความเป็นไปได้กับพลังความเคลื่อนไหว ผู้คนรู้จักเพียงแต่พระกฤษณะ เท่านั้น แต่พระแม่ราธาเป็นพลังของท่าน เมื่อท่านจะต้องฆ่ายักษ์กัมสะ ท่านต้องขอให้พระแม่ราธาเป็นผู้กระทำ พระแม่ราธาเป็นผู้กระทำทุกสิ่ง เป็นผู้เต็นรำและพระกฤษณะกดเท้าของท่านไว้แล้วบอกว่าเธอคงจะเหน็ดเหนื่อยแล้ว ทำให้ท่านจึงเต็นรำ เพราะว่าหากปราศจากการเต็นรำของเธอสิ่งต่าง ๆ จะไม่บังเกิดผลสำเร็จ ดังนั้นนี่คือการพึ่งพาอย่างแน่นแฟ้น เป็นการประสานภายใน เช่นเดียวกับที่เธอไม่อาจมีไส้ตะเกียงอย่างเดียว หรือไม่อาจมีแสงไฟอย่างเดียว เธอไม่อาจแยกไส้ตะเกียงกับแสงไฟออกจากกัน หากเธอเข้าใจแล้วความสมดุลนี้จะกลมกลืนอย่างสมบูรณ์ ระหว่างพระเจ้าและพลังงานของท่านคือความเป็นหนึ่ง ซึ่งเธอไม่สามารถจินตนาการไปถึงได้ ว่าความเป็นหนึ่งนั้นเป็นอย่างไร พระเจ้าและพลังของท่าน พลังของท่าน ความปรารถนาของท่านคือสิ่งเดียวกันกับพระเจ้า ไม่มีความแตกต่างใด ๆ

แต่สำหรับมนุษย์ เธอเป็นผู้คนที่แตกแยก ไม่มีความเป็นหนึ่ง ความปรารถนาของเธอแตกต่าง ความคิดของเธอแตกต่าง คำขอของเธอแตกต่างกัน ทุกสิ่งทุกอย่างไม่มีความกลมกลืน เป็นเหตุผลการแต่งงานถูกทำให้แตกแยกโดยสิ้นเชิง ความเป็นหนึ่งโดยสมบูรณ์ได้แก่การร่วมมือกันอย่างกลมเกลียว ถ้าภรรยาต้องทำงานไม่จำเป็นที่ใครต้องกังวล หรือถ้าสามีต้องทำงานก็ต้องกังวล ตราบเท่าที่มีความเข้าใจอย่างสมบูรณ์ในความเป็นหนึ่ง ในความสมดุล ภายในตัวเธอแน่นอนที่ผู้หญิงเป็นคนรับผิดชอบ เป็นความอ่อนโยนของครอบครัว เธอต้องมีความอ่อนโยน มันดูไม่ดีเลยเวลาที่ผู้หญิงประพฤติเหมือนผู้ชาย เพราะผู้ชายไม่จำเป็นต้องมีความอ่อนโยนอย่างผู้หญิง ยังไงเสียเขาก็เป็นผู้ชาย ดังนั้นไม่เป็นไร การปฏิบัติตัวของเขา-เพียงแต่ต้องไม่ถึงกับโหดร้าย-บางครั้งบางคราวเขาอาจจะพูดคำหยาบได้บ้าง ไม่เป็นไรสำหรับผู้ชาย

แต่สำหรับผู้หญิงเป็นเรื่องที่ต้องทำ เพราะเธอคือความอ่อนโยน แต่บางอย่างผู้ชายก็ทำไม่ได้ เช่นความเอาใจใส่สนใจต่อผู้หญิง ผู้ชายบางคนแย่มาก แม้ไม่เข้าใจวิธีที่เขาสนใจผู้หญิง เขาสนใจว่าเธอใส่เสื้อแบบไหน ใช้น้ำหอมกลิ่นอะไร เหล่านี้ เป็นความประพฤติที่น่ารังเกียจมากและไม่มีความเป็นผู้ชายเลย ซึ่งหมายความว่าเขาเป็นทาสของผู้หญิงมากกว่า และเขาเรียกตัวเองว่าอย่างนั้นอย่างนี้ แม้เคยได้ยินว่ามีการประมุขชุดชั้นในของนางเคนเนดี้ และมีผู้ชายจากออสเตรเลียบินมาเพื่อประมุขมันไป แม้หมายความว่า ลองนึกดูว่าจะเรียกผู้ชายแบบนี้ว่าอย่างไร แม้ไม่รู้ว่าเธอจะเรียกว่าอย่างไรในภาษาอังกฤษ แย่ยิ่งกว่าไส้เดือนเสียอีก แม้ไม่รู้ว่าพวกเขามาจากไหน

ดังนั้นผู้ชายต้องเป็นผู้ชายและมีบุคลิกแบบพระราม เธอเคยได้ยินเกี่ยวกับชีวิตของท่านแล้ว ท่านเป็นอย่างไร ท่านรักภรรยาของท่านอย่างไร ท่านนับถือความบริสุทธิ์ของตน ผู้ชายที่ไม่สามารถนับถือความบริสุทธิ์ของตนเองได้ย่อมไม่ใช่ผู้ชาย แต่เป็นไส้เดือนโดยสิ้นเชิง ดังนั้นนี่คือสิ่งที่ควรจะเป็น ผู้ชายจะต้องมีบุคลิก เขาจะต้องมีศักดิ์ศรีภายในตน เขาจะต้องมีความกล้าหาญ เขาจะต้องมีคุณสมบัติของผู้ปกป้องคุ้มครอง ถ้ามีขโมยเข้ามาในบ้านและผู้ชายพูดกับภรรยาว่า “โอ เธอไปเปิดประตูนะ ฉันจะหนีไปซ่อนตัว” และเมื่อขโมยไปแล้วเขาพูดว่า “ฉันกำลังจะข่มมันอยู่แล้ว” นั่นไม่ใช่วิธีที่ถูกต้อง ผู้ชายต้องเป็นผู้คุ้มครองดูแล ดังนั้นจึงไม่เป็นไรถ้าบางครั้งเขาจะแข็งกระด้างสักหน่อย ไม่เป็นไรเพราะเขาจะต้องเป็นคนเผชิญหน้า เขาเป็นสิ่งที่เธอสามารถพูดว่า เขาเป็นเสมือนหนาม ขณะที่ผู้หญิงเป็นดอกไม้

สำหรับหนามกับดอกไม้ เธอคงชอบที่จะเป็นดอกไม้ไซ้ไหม แต่ในปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เธอกลับชอบเป็นหนาม นั่นเป็นสิ่งที่ผิด ผู้ชายต้องเป็นผู้คุ้มกัน ผู้ชายต้องดูแลไม่ให้ชีวิตครอบครัวและสิ่งอื่นๆ ถูกบุกรุก แต่ในทางตรงข้าม ผู้ชายคือผู้ที่ปล่อยให้มีการแทรกซึมโดยคนที่ผิดๆ เข้ามาในครอบครัว พวกเขาวางอำนาจโดยการนำหญิงที่ไม่ดีเข้ามา นำคนที่ไม่ดีเข้ามาด้วย “อ้อ เพื่อนหญิงของฉันเอง เธอจะปฏิเสธได้ยังไง” แต่ว่าเพื่อนชนิดไหนกันแน่ที่พวกหล่อนเป็น ผู้ชายต้องพูดว่า “ไม่ ฉันไม่ชอบให้คนแบบนี้เข้ามาในบ้าน พวกเขาไม่ใช่คนที่เหมาะสม พวกเขาต้องออกไป” ผู้ชายจะต้องเป็นคนพูดเช่นนี้ และผู้หญิงต้องเข้าใจ แต่ถ้าหากเขาพูดสิ่งต่างๆ จากการวางอำนาจที่เหนือกว่าก็เป็นคำพูดที่ไร้ประโยชน์

ดังนั้นทุกอย่างมีสองด้าน เธอสามารถเห็นได้ชัดเจน การกระทำใดที่ทำด้วยความรักคือความสมบูรณ์แบบ แต่ถ้าทำด้วยการวางอำนาจจะเป็นสิ่งที่เหลวไหล ทำให้ต้องวางอำนาจ แม่ไม่เข้าใจว่าการวางอำนาจ เมื่อมีสองข้างจะบังคับซึ่งกันและกันได้อย่างไร ถ้าข้างหนึ่งบีบบังคับ หรือจะพูดว่าข้างหนึ่งใหญ่กว่าอีกข้างหนึ่ง รกก็จะวิ่งหมุนวนอยู่รอบๆ ตัวเอง ใช่หรือไม่ มันไม่ควรมีการวางอำนาจในที่นี้ แต่ควรเป็นการรวมเป็นหนึ่ง ความเข้าใจ และการร่วมมือกันอย่างสมบูรณ์ระหว่างคนทั้งสอง ซึ่งจะแผ่ขยายไปสู่สังคม และครอบครัว

การแต่งงานที่ไม่ช่วยเหลือสังคมนั้นไม่มีประโยชน์ เป็นเพียงความหมดเปลืองสูญเปล่า เรามีการแต่งงานมากมายแบบนั้น ผู้คนแต่งงานกัน มีชีวิตที่ดี มีความสุขสำหรับพวกเขาเองและจบแค่นั้น แต่การแต่งงานที่เปลี่ยนแปลงสังคม ด้วยความปีติสุขเบิกบาน ทำบ้านให้เป็นสถานที่ที่ทุกคนหวังว่าจะเป็น ดูแลผู้อื่น ทำเพื่อผู้อื่น เธอจะเห็นว่ามีคนจำนวนมากที่คิดว่าไม่มีใครทำอะไรให้เราเลย แล้วเธอก็ได้ทำอะไรเพื่อคนอื่นบ้างหรือยัง เธอทำอะไรไปแล้ว เธอทำอะไรให้พวกเขา เมื่อใดที่เธอเริ่มการตัดสินใจและความเข้าใจจะเป็นการดีมาก โดยทั่วไป ผู้หญิงที่ไม่ได้รับการอบรม จะเป็นคนที่เย่อหยิ่งมาก และถึงกับเป็นคนที่เห็นแก่ตัว และยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง ผู้ชายก็เป็นได้เหมือนกัน แต่ผู้หญิงสามารถเป็นได้มาก เพราะถ้าเธอไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูอย่างถูกต้อง แม่จะบอกว่า พวกเขาจะไม่ยอมจ่ายเงินสำหรับคนอื่น พวกเขาจะไม่ชอบให้คนอื่นๆ มาที่บ้าน และใช้ข้าวของของเธอ

แต่อีกครั้ง เราต้องตัดสินใจว่าการกระทำใดๆ ทำด้วยความรักหรือไม่ เช่น สามที่นำเพื่อนๆ มา และภรรยาไม่ชอบ เพราะหมายถึงว่าต้องใช้เงินออกไป ซึ่งพวกเขาก็อาจจะอยากซื้อเครื่องประดับให้ตัวเองมากกว่าที่จะต้องการมีเพื่อน อาจจะเป็นอย่างนั้น ผู้ชายบางคนก็อาจจะทำได้บ้าง แต่นี่เป็นสิ่งที่ผิด เราควรจะเข้าใจว่าเราควรจะแบ่งปัน และทั้งหมดคือเธอต้องทุ่มเทความรักให้ผู้อื่นอย่างเต็มที่ ไม่จำเป็นต้องจ่ายเงินมาก ไม่จำเป็นเลย เธอเพียงแค่ให้ความเมตตากรุณาต่อพวกเขา ทำดีกับเขา และใช้เงินเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เห็นไหมการจ่ายเงินเล็กๆ น้อยๆ เพื่อคนอื่นไม่ได้ทำให้เดือดร้อนเลย และนั่นเป็นแสดงออกซึ่งความรักของเธอ เธอเห็นไหมว่า ในสหะโยคะเรายังมีคนທີ່คิดมาก ตระหนักเห็นยวในเรื่องเงิน ในเรื่องความรัก เราจะมีตระวังมากจริงๆ เรายังมีความกลัวอยู่มากภายในตัวเรา

เวลานี้ การวางอำนาจเหนือคนอื่นไม่ควรมีในสหะโยคะอีกต่อไป เช่น เมื่อแม่พูดสิ่งใดกับพวกเขา คนภายนอกอาจจะคิดว่าแม่กำลังใช้อำนาจออกคำสั่ง เพราะที่จริงแล้วแม่พูดใจดำเธอ ถ้าเธอสามารถเห็นได้ชัด เช่น เมื่อเธออยู่ด้านซ้ายมากเกินไป เธอจะรู้สึกผิด ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่ดี และอื่นๆ... ดังนั้น นี่เป็นการหลบลี้อย่างหนึ่ง เมื่อเธอเริ่มรู้สึกผิด และเธอก็จะก็ไม่ได้รักเขาตัวเอง ซึ่งเพียงแต่อย่ารู้สึกผิดเท่านั้น แม่แค่บอกอย่างนี้เพราะเป็นสิ่งที่แม่ต้องบอก ตอนนั้นคนบางคนรู้สึกว่าเป็นการออกคำสั่ง ถ้าหากพวกเขามองไม่เห็นความรักที่อยู่เบื้องหลังคำพูด ความงามที่อยู่เบื้องหลัง ความเมตตาที่อยู่ที่นั่น ดังนั้น ก่อนอื่นอย่าเพิ่งรู้สึกว่าใครมาบังคับเธอจึงจะดีที่สุด

เธอเห็นไหมว่า เธอจะถูกบังคับได้อย่างไรกัน เธอคือจิตวิญญาณ อีโก้ของเธออาจจะโดนกดขี่แต่จิตวิญญาณไม่อาจถูกบังคับบัญชา เธอคือจิตวิญญาณ เธอรู้สึกถึงความเป็นจิตวิญญาณในตนเองไหม หากเธอรู้สึก เธอจะไม่มีวันถูกบังคับ ไม่มีใครสามารถวางอำนาจเหนือเธอได้ แต่ถ้าหากเธอรู้สึกตลอดเวลาว่าเธอตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้อื่นเธอจะเป็นคนวิตกกังวลมาก เธออาจจะเป็นคนที่ย่ำแย่ และเธอจะไม่สามารถเผชิญหน้ากับผู้คนได้ ดังนั้น นี่คือเวลาที่เธอต้องตระหนักว่าเธอคือจิตวิญญาณและสามีของเธอก็เป็นจิตวิญญาณเหมือนกัน หรือหากเธอเป็นสามี เธอต้องรู้ว่าภรรยาก็เป็นจิตวิญญาณด้วยเช่นเดียวกัน

และการมีความเคารพต่อกันต้องเติบโตขึ้นไปในระดับนั้นเพราะเธอทั้งสองเป็นนักบุญ เป็นสหะโยคี เธอต้องเคารพนับถือซึ่งกันและกัน เพราะเธอคือสหะโยคี ทุกคนนับถือเธอ เพราะเธอเป็นสหะโยคี แม้คนที่ยังไม่ตระหนักรู้ในตนเอง “โอ พวกเขาเป็นวิญญาณที่ตระหนักรู้...” ลองนึกดู เมื่อเธอยังไม่ตระหนักรู้ บางคนบอกเธอว่าเธอเป็นวิญญาณที่ตระหนักรู้ เธอจะรู้สึกอย่างไรกับคนนั้น เธอไม่สนใจเกี่ยวกับเรื่องนั้น แต่เธอควรตระหนักด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่ควรหลงตัวเอง แต่เธอต้องนับถือผู้อื่น ผู้ที่เป็นวิญญาณตระหนักรู้ พวกเขาเป็นลูกของคุณแม่ของเธอ เมื่อมีการพูดคุยกันเธอต้องเข้าใจมากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเธอเป็นสามีภรรยากัน

ความเข้าใจทั้งหมดเกี่ยวกับสามีภรรยาที่เคยมีจะต้องยกเลิก แม้คิดว่านั้นเป็นการทำสัญญาการแต่งงานชนิดหนึ่ง ในการแต่งงานเธอจะดูว่าเธอเหนือกว่าเธอแค่ไหน เขามีอำนาจอย่างไร แล้วฉันมีอำนาจอย่างไรบ้าง ฉันจะได้เงินสักเท่าไร เขาได้เงินเท่าไร เก็บเงินไว้ที่ไหน อะไรอย่างนี้ เธอเห็นไหมว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อเธอไม่มีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน แต่เราควรมีการเชื่อถือกันมากขึ้นเรื่อยๆ ควรมีการแข่งขันความรัก ควรจะแข่งขันการไว้วางใจกัน แข่งกันซื่อสัตย์ แข่งกันเมตตา แข่งกันช่วยบริการ ขอให้เรามีการแข่งขันอย่างนี้ แล้วเธอจะบรรลุผลสำเร็จ การแข่งขันควรเป็นไปในอีกด้านหนึ่ง แทนการวางอำนาจ แทนความกลัว แทนการแบ่งปันความเหลวไหลไร้สาระ

อีกสิ่งหนึ่งที่แม่ต้องชี้แจง ซึ่งเกิดขึ้นกับคู่แต่งงานและเป็นสิ่งที่ผิดมากๆ ด้วย คือทั้งสองคนยึดบทบาทของคนที่มีความทุกข์มาก ผู้ที่ทุกข์ทรมาน เธอเห็นไหม พวกเขาไม่พรวราพัน ฮือ ฮือ ทั้งๆ ที่ไม่มีเรื่องอะไรเลย รวากับโลกกำลังถล่มทลายอยู่ตรงหน้า มีกวีที่มีชื่อเสียงบางคนเช่น ลอร์ด

ไบรอนหรืออะไรสักคนที่แย่มาก ที่เขียนบทกวีที่แย่นั้นและพวกเขาต้องจำกันจนขึ้นใจ “โอ เพลงที่หวานที่สุดเหล่านั้น” และทุกอย่างที่เหลวไหลไร้แก่นสาร บัดนี้ สำหรับสหะโยคี-พวกเธอไม่ควรหมกมุ่นกับความไร้สาระชนิดนี้แล้ว การนั่งลงปล่อยตัวเองให้ชื่นชมความน่าเวทนาของกันและกัน

ในปัจจุบันเธอไม่มีความทุกข์ใดๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าสิ่งใดที่เคยเกิดขึ้นได้ผ่านไปและจบลงแล้ว ตอนนี้เธอเป็นคนใหม่ด้วยสติอย่างใหม่ ด้วยสิ่งใหม่ๆ ความทุกข์ของเธอหมดไปแล้ว ดังนั้นลืมทุกสิ่งทุกอย่างให้หมด แล้วเริ่มเรื่องกับความเป็นมิตรซึ่งกันและกัน และถ้าเธอเริ่มจับเจ้ารื้อฟื้นความทุกข์ขึ้นมาอีก ให้เธอเลิกทำทันที พร้อมทั้งพูดว่า “นี่เรากำลังเล่นละครเรื่องเดิมของลอร์ดไบรอน” แม่ไม่ต้องการสร้างลอร์ดไบรอนขึ้นในสหะโยคะแม่แต่คนเดียว

ดังนั้น กรุณาจำไว้ว่า อย่างนี้ถกเถียงวิเคราะห์ความทุกข์เวทนาของตัวเอง เธอไม่มีความทุกข์ประเภทไหนทั้งสิ้น เธอคือจิตวิญญาณ เธอคือแหล่งกำเนิดของความปีติสุขสำหรับตนเองและสำหรับผู้อื่น และเธอไม่มีความจำเป็นที่จะนั่งร้องไห้คร่ำครวญอีกต่อไป แม่ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แม่ไม่รู้ว่าจะทำไมเธอจึงไม่รู้จักจิตวิญญาณของเธอ เธอรู้จักจิตวิญญาณภายในตนหรือไม่ แล้วทำไมเธอจึงไม่รู้

เธอมีสติแห่งพลังไวเบรชันของตนเอง และทำไมเธอจึงพูดว่าเธอไม่รู้ เธอต้องรู้ทุกอย่าง การกระทำที่มีผลในเชิงบวกมากคือการมีความสุข การกระจายความหอมหวานแห่งปีติสุขนั้น และการทำให้ผู้อื่นสนุกสนาน สิ่งเหล่านี้ต้องอยู่กับเธอเสมอ มิฉะนั้นทุกอย่างจะไม่มีความหมาย เธอเห็นว่าแม่พยายามในระดับสูงสุดที่จะทำให้การแต่งงานทุกครั้งเป็นไปอย่างเอิกเกริก สวยงามมากๆ แต่ในที่สุดแม่พบว่า คนสองคนนั่งหน้าบึ้งอยู่ตรงนั้น รู้ไหม งอนกันอยู่ ที่นี่ลองนึกภาพเด็กๆ ที่กำลังจะมาถึง พวกเขาจะคิดว่า อะไรกัน พ่อแม่ซึ่งขณะนี้ โอ พระเจ้า ช่วยพวกเราจากเด็กที่ร้องไห้ระงอแงด้วยเถิด ดังนั้น อย่าทำให้ความหวังทั้งหมดของแม่ต้องมีสภาพขาดวินอย่างสิ้นเชิงด้วยทัศนคติประเภทนี้ ตอนนี้ ถ้าเธอมีคำถาม ก็ถามพวกเขา เพราะแม่ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ได้แล้ว

1982-0710, คำบรรยายจักรมุลธาระถึงวอยด์ - “พวกเราต้องรู้อย่างมากกว่านี้”

View [online](#).

คำบรรยายจักรมุลธาระถึงวอยด์ -- “พวกเราต้องรู้อย่างมากกว่านี้”

โปรแกรมสาธารณะ, หอประชุมกิลด์ เดอร์บี้, สหราชอาณาจักร, ๑๐ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๙๘๒ (พ.ศ. ๒๕๒๕)

ขอขอบคุณสหายโยคีทุกคนจากเดอร์บี้ไชร์และเบอร์มิงแฮมที่ให้ออกาสแม่ในการพูดกับผู้แสวงหาที่นี่

เรามีผู้แสวงหาในยุคใหม่นี้ เป็นสิ่งที่พิเศษมาก เราไม่เคยมีผู้แสวงหามาก่อน อย่างน้อยก็มีไม่มากนัก เคยมีแต่คนที่แสวงหาเงินทอง เคยมีจำนวนมากพอๆ กับคนที่กำลังแสวงหาในยุคนี้, คนที่แสวงหาอำนาจตามประเทศต่างๆ แต่มีน้อยคนนักที่เป็นคนใจเมตตาแห่งความสุขของพระเจ้า น้อยมาก เหตุผลคือสติรู้ สติรู้ระดับกลุ่มของมนุษย์มนุษย์ไม่ได้คิดว่าพวกตนนั้นสามารถเข้าถึงสติหยั่งรู้ หรือไม่ได้คิดว่าตนต้องการแสวงหาบางสิ่งบางอย่าง

แต่วันนี้ช่วงเป็นการผสมผสานที่สวยงาม ที่มีผู้แสวงหาที่มีคุณภาพสูงเกิดขึ้นบนโลกใบนี้ ผู้ที่แสวงหาเป็นจำนวนมาก ไม่ใช่เพียงแค่นั่งหรือสองคนที่ตรงนั้นตรงนี้ นั่งอยู่บนยอดเขา ในถ้ำหรืออะไอย่างนั้นเพื่อนั่งสมาธิ แต่มีคนมากมายที่กำลังแสวงหา คนที่รู้สึกไม่พอใจกับตัวเอง กับสิ่งที่พวกเขามี พวกเขาคิดว่ามันต้องมีบางสิ่งที่เหนือขึ้นไป คนที่รู้สึกว่าพวกเขายัง ไม่ได้พบกับความหมายของตนเอง คนที่รู้สึกว่าพวกเขายัง ไม่ได้พบกับจุดประสงค์ของชีวิต คนที่รู้สึกว่ามีความบางอย่างที่สูงส่งกว่าสิ่งที่พวกเขาค้นหายุ่งในปัจจุบัน คนเหล่านี้คือผู้แสวงหา ไม่ใช่เฉพาะวันนี้แต่เป็นพันๆ ปี

ช่วงเวลาของพระคริสต์ไม่มีผู้แสวงหาเลย เพราะแม้แต่ศิษย์ของท่านเอง พวกเขาถูกบังคับให้เข้ามาหาพระองค์ และพระคริสต์ต้องไปแสวงหาพวกเขาและตามหาพวกเขา แล้วพบกับพวกเขาถึงสิ่งนั้น ดังนั้น เราจึงกล่าวได้ว่า นี่คือช่วงเวลาที่สำคัญมากในประวัติศาสตร์แห่งการสร้างสรรค์ที่มีผู้แสวงหามากมาย

แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้แสวงหาทุกวันนี้คือ พวกเขาไม่รู้ว่าพวกเขาแสวงหาอะไร ไม่รู้ว่าต้องแสวงหาอะไร แสวงหาอย่างไร? ควรคาดหวังสิ่งใด? พวกเขาเข้าไปสู่ดินแดนที่ตนไม่รู้จักร เป็นสิ่งที่พวกเขาไม่รู้เลย แล้วพวกเขาก็แสวงหาในพื้นที่ที่ไม่รู้จักนี้ ที่มีตัวแทนหลายคน คนเหล่านั้นต่างกล่าวว่า “ฉันนั้นแหละสามารถมอบสินค้าแก่ทุกคน” อีกคนก็กล่าวว่า “ฉันเป็นผู้ที่สามารถทำได้” ความสับสนก็เกิดขึ้นเป็นธรรมดา ยุคใหม่ก็คือยุคของความสับสน สับสนอย่างยิ่ง และเมื่อเกิดความสับสนขึ้นแล้ว เราจึงคอยค้นหาหนทางแก้ปัญหาที่ดีเลิศและยั่งยืนเพื่อแก้ปัญหาทั้งหมดในทีเดียว ไม่เคยมีความสับสนอย่างนี้ในจิตใจของมนุษย์อย่างที่เกิดขึ้นในทุกวันนี้ เช่นเดียวกับความถูกผิด ไม่เคยมากขนาดนี้ ไม่ว่าอะไรที่เราพูดว่าไม่ดี พวกเขาจะทำทั้งที่รู้ว่ามันผิด ถ้าพวกเขาเป็นคนดีเขาก็จะบอกว่า “เอาหละ นี่เป็นสิ่งที่ดีเราจะทำความดี” ขณะที่ทุกคนรู้ว่าสิ่งนี้ถูกหรือผิด - พวกเขาอาจจะทำตาม แต่วันนี้ไม่มีใครรู้ว่าอะไรผิดอะไรถูกอีกต่อไป

นอกจากผิดและถูกแล้ว มีสิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ คุณต้องรู้จักตัวคุณเอง เพราะความรู้นี้อยู่ภายในตัวเรา แต่เราไม่รู้จักตัวเองเราไม่รู้ถึงสิ่งสูงสุด เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่ผู้คนไม่ยอมรับว่ามีสิ่งธรรมสูงสุด ด้วยสิ่งนี้ทุกคนดูเหมือนจะมีสติรู้ บางทีในจิตใต้สำนึก หรือบางทีในจิตไร้สำนึก แต่แท้จริงเราทุกคนต่างมีความรู้สึกข้างในว่า “เราไม่รู้” และมันเป็นความรู้สึกที่ซื่อสัตย์มาก แล้วมันก็เป็นความรู้สึกที่บริสุทธิ์ขึ้นมาว่า “เราควรจะรู้อะไรที่มากกว่าที่เป็นอยู่”

เวลาเราพูดถึงคำว่า “รู้” เราคิดเหมือนกับว่าถ้าแม่พูดว่า “แม่ไม่รู้เกี่ยวกับเดอร์บี้ไชร์ แม่ไม่เคยไป” อย่างนี้หมายความว่าอย่างไร “แม่ไม่รู้เกี่ยวกับเดอร์บี้ไชร์” แม่หมายถึงอะไรหรือที่แม่ไม่รู้เกี่ยวกับเดอร์บี้ไชร์? แต่แม่สามารถอ่านในหนังสือและรู้ได้ แม่สามารถรู้ถึงประวัติศาสตร์ของเดอร์บี้ไชร์ แม่สามารถรู้ว่าใครเป็นคนที่นี้ คนที่ทำเครื่องเคลือบที่สวยงามที่นี้ แม่รู้ได้ถึงประวัติของพวกเขา ทุกๆ อย่างแม่หาอ่านได้ แต่ก็ยังต้องพูดว่า แม่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเดอร์บี้ไชร์ เพราะแม่ไม่เคยมาที่เดอร์บี้ไชร์มาก่อน แม่ไม่เคยไปที่เดอร์บี้ไชร์ แม่ไม่เคยมาแถวๆ นี้ แม่ไม่เคยเห็นที่นี้ แม่ไม่เคยมาเยือน ไม่มีประสบการณ์เกี่ยวกับสถานที่นี้ ดังนั้น แม่ไม่รู้เกี่ยวกับที่นี้ นี่คือสถานการณ์ที่แท้จริง

สถานการณ์ก็คือเราไม่รู้เกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เราได้เคยอ่าน เราเคยได้ยิน หลายคนเขียนถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เมื่อมีคนรู้จึงมีการถามถึง พวกเขาเขียนมันออกมาเล่มแล้วเล่มเล่า เป็นพันๆ เล่มที่เขียนเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ แล้วจะมีสักเล่มที่เป็นของจริง และเล่มที่ไม่จริง เป็นไปไม่ได้เลยที่จะรู้ เพราะเราไม่ได้รู้จริงๆ สมมุติว่าบางคนพูดว่า “ดยุคแห่งเบดฟอร์ดเกิดที่เดอร์บี้ไชร์” เอาหละ แม่รู้ได้อย่างไร? แม่จะไม่วันรู้จนกว่าจะได้พบบางคนที่เป็นคนจากที่นี้จริงๆ คนที่รู้เรื่องนี้จริงๆ

ในทำนองเดียวกันความรู้ที่เรามีเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็สับสนมากเช่นเดียวกัน แต่ไม่ใช่ความรู้และไม่เคยเป็นความรู้

ความคิดของความรู้มาสู่เรา ราวกับว่าเป็นคำตอบต่อคำถามของเรา เป็นคำตอบที่มีเหตุผลที่เราเข้าใจได้ด้วยสมอง ด้วยการใช้สมองคิด แต่พื้นที่ส่วนน้อยอยู่นอกสมองไปอีก เหนือเหตุผล เหนือขอบเขตของเหตุผล คือบริเวณที่ไร้ขอบเขต พื้นที่ไร้ขอบเขตนี้จะสามารถรู้ได้ด้วยประสบการณ์ของสติรู้ของคุณ ตอนนี้ เราควรจะเข้าใจประเด็นนี้ว่าเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก ในการที่จะรู้อย่างที่เกี่ยวกับประสบการณ์ของสติรู้ของเรา ไม่ใช่ประสบการณ์แบบที่พวกเขาเห็นแสงในทันที ดังนั้น มันเป็นประสบการณ์ – แม้หมายถึง, คุณสามารถเห็นแสงได้ตลอดเวลา มันยิ่งใหญ่, ที่คุณสามารถสัมผัสได้ว่าพวกเขาสามารถมองเห็นแสงประกายต่อหน้าพวกเขา - ไม่มีอะไรที่ยิ่งใหญ่ มันอาจจะมีการพื้นที่ในนั้นที่ประกายแสงสามารถเข้ามาได้สว่างวาวขึ้น, และบางทีก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรสำหรับพวกคุณ แต่นั่นทำให้คุณได้รู้สึกว่ามีประสบการณ์ ก็คือเราต้องรู้ว่าการมองเห็นนั้นไม่ใช่ประสบการณ์ ยกตัวอย่างเช่นที่สุนัขเห็นไมโครโฟนนี้ แต่มันรู้อะไรเกี่ยวกับสิ่งนี้ที่มันเห็น

ความรู้ของมนุษย์มีสิ่งดีเลิศมากมาย เมื่อเปรียบเทียบกับสติรู้ในระดับของสัตว์ ยกตัวอย่างเช่น สติรู้ถึงความสวยงาม สัตว์ไม่มี สติรู้ถึงความสะอาด สัตว์ไม่มี มนุษย์มีสิ่งเหล่านี้ที่ถูกสร้างขึ้นอยู่ในตัว พวกเขารู้สึกได้ พวกเขารู้ผ่านระบบประสาทส่วนกลาง ดังนั้นอะไรก็ตามที่เป็นสติรู้ ควรที่มนุษย์จะรู้สึกได้ ผ่านระบบประสาทส่วนกลางของคุณ มันไม่ใช่แค่จินตนาการ หรือการอธิบายเชิงสติปัญญา “อา ใช่แล้ว ฉันรู้ ฉันรู้” มันไม่ใช่อย่างนั้น ความรู้ควรจะผ่านเข้ามาทางความรู้สึก อย่างเช่นที่เราสามารถรู้วอร์มหรือเย็น แต่ก่อนหินไม่รู้สึกละไร

ในทำนองเดียวกันความรู้สึกต้องเกิดขึ้นผ่านระบบประสาทส่วนกลาง หมายความว่าสติรู้ของคุณต้องได้รับการกระตุ้น ต้องเข้าสู่มิติใหม่ สติรู้ของคุณต้องเข้าสู่มิติใหม่ ประสบการณ์อื่นไม่มีความหมาย ไม่ว่าจะเป็นวิวัฒนาการใดๆ ก็ตาม ในขั้นตอนการวิวัฒนาการของมนุษย์นั้นคือ ตัวสติรู้ที่พัฒนาขึ้น ได้รับมิติที่ดีกว่าเดิม และดียิ่งขึ้นกว่าเดิม และมิตินี้ได้มาถึงจุดสูงสุด เมื่อคุณได้กลายเป็นมนุษย์ เมื่อสติรู้ของคุณพร้อมที่จะรับสติรู้ของจักรวาล (Universal Being) ของความเป็นกลุ่ม (Collective Being) นั่นเองที่จะทำให้คุณกลายเป็นกลุ่ม (Collective Being)

เมื่ออยากจะบอกคุณเกี่ยวกับสิ่งที่อยู่ภายในตัวเรา ว่าเราถูกจัดวางไว้อย่างไร เป็นไปเพื่อจุดหมายทางปฏิบัติ คุณไม่ควรละเลยแม้ และไม่ควรที่จะปฏิเสธสิ่งที่แม่ได้บอกให้คุณรู้ มันเหมือนการฟังเข้ามหาวิทยาลัย เราฟังอาจารย์แล้ว เราก็พยายามทำตาม สมมุติว่าเขาเสนอสมมุติฐานต่อคุณ แล้วคุณก็เริ่มใช้วิจารณ์ญาณ ในที่สุดมันจะเห็นผล ถ้ามันถูกต้องคุณก็เรียกว่ามันเป็นกฎ ในทำนองเดียวกัน เราต้องเข้าสู่ความเข้าใจใหม่นี้ เริ่มจากมองให้เห็น ไม่ใช่การปฏิเสธ หากมันถูก เราก็จะเชื่อ ไม่ควรจะมีศรัทธาที่มีขอบเขตต่อสัจจะโยคะ ศรัทธามีขอบเขตเช่นนั้นไม่ช่วยอะไรเลย การปฏิเสธก็ไม่ควรเกิดขึ้น และหากจะฟังแม่พูดด้วยทัศนคติที่เบิกบาน เพียงแค่คุณฟังแม่ เหมือนการตั้งสมมุติฐานในสิ่งที่แม่บอกแก่คุณ คุณไม่จำเป็นต้องยอมรับว่ามันเป็นสัจธรรมในตอนนี

แต่เมื่อถึงเวลาแม่ก็จะพิสูจน์ความจริงให้กับพวกคุณ คุณก็จะได้พิสูจน์ความจริง เวลาจะมาถึงเพื่อพิสูจน์การมีอยู่ของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อพิสูจน์ ไม่ใช่พิสูจน์ว่าแม่สอนคุณมากมาย หรือนำคุณเข้าสู่ศาลหรืออะไรเช่นนั้น แต่คุณจะพิสูจน์มันอย่างไร? ในสติรู้ของคุณ มันจะเป็นประสบการณ์สูงสุดของสติรู้ของคุณ ที่คุณจะสามารถรู้สึกได้ถึงพระเจ้า ถึงเวลาที่พิสูจน์คัมภีร์ต่างๆ คัมภีร์ทั้งหลาย ถึงเวลาที่จะต้องพิสูจน์การเชื่อมต่อของคุณกับพระเจ้า ความสัมพันธ์ของคุณกับท่าน ความสัมพันธ์ของคุณกับพลังแรกเริ่ม ไม่ว่าคุณจะเรียกว่า “พระเจ้า” หรืออะไรก็แล้วแต่ มันก็ไม่ได้แตกต่างสำหรับพระเจ้า ไม่ว่าคุณจะเรียกท่านในชื่อใดๆ พระผู้เป็นเจ้าก็มีอยู่ และการรับรู้เช่นนั้นอาจไม่ใช่วิธีที่เราคิดเอาไว้ว่าท่านเป็นอย่างไร หรือวิธีที่เราคิดว่าเราเข้าใจหรือรู้จักพระเจ้า แต่พระเจ้าคือพระเจ้า ตรานาไบที่ตัวคุณยังไม่สามารถรู้สึกถึงความมีอยู่ของพระองค์ คุณก็ยังจะไม่เชื่อในท่าน แม้ว่าคุณเชื่อตามสภาวะแวดล้อม ความเชื่อนั้นก็คือความมีขอบเขต มันไม่มีความหมายสำหรับคนฉลาด แล้ววันหนึ่งก็จะมีคนอย่างนั้นที่จะประณามว่านั่นคือศรัทธามีขอบเขต

ดังนั้น ตอนนี้ภายในตัวเรา อย่างที่บอก ในร่างกายของเรามีระบบที่อยู่ในตัวเราโดยผ่านการพัฒนาของเราขึ้นสู่สติรู้ในระดับต่างๆ สติรู้ดังกล่าวเป็นเหมือนการจารึกประวัติศาสตร์ไว้ในตัวเรา ว่าเรากลายเป็นมนุษย์ได้อย่างไร ในสภาวะที่แตกต่างเราถูกแบ่งออกไป ส่วนแรกสุดคือ ภาวะคาร์บอน ที่เรากลายเป็นสิ่งมีชีวิต จากสิ่งที่ไม่มีชีวิตกลายเป็นสิ่งมีชีวิต ชีวิตเกิดขึ้น ณ จุดนี้ พลังยิ่งใหญ่ที่อยู่ในตัวเราถูกกำหนดขึ้นจากส่วนล่างที่ตั้งอยู่ในกระดูกสามเหลี่ยมที่เราเรียกว่า กุณฑาลินี พลังนี้คือพลังที่มีการบรรยายไว้ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไบเบิลว่าเป็นต้นไม่แห่งชีวิต “ข้าฯ จะปรากฏต่อท่านในรูปของเปลวไฟ” แต่พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ไบเบิลนั้น เป็นเพียงสิ่งน้อยนิด จึงไม่สามารถอธิบายสัญลักษณ์ของพลังนั้น จนกว่าคุณจะมีสติรู้ตัวใหม่ หรือสติรู้ไวเบรชั่น มันก็ยังไม่สามารถอธิบายได้

พลังของสติรู้นี้จะเกิดได้ต้องมีความต้องการ ต้องเป็นความต้องการสูงสุด เป็นเพียงความต้องการที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวที่เราอยู่ในตัวเรา แล้วความต้องการอื่นก็ไร้ประโยชน์ ตัวอย่างประเทศที่ร่ำรวยในตอนนี พวกเขามั่งคั่ง พวกเขาร่ำรวยมาก แต่ก็ไม่ได้มีความสุข คนที่ร่ำรวยที่สุดอย่างชาวสวีเดน และในสวีเดนแลนด์ที่แข่งขันว่ามีคนหนุ่มสาวกี่คนที่ฆ่าตัวตาย เมื่อไม่นานมานี้ แม่รู้ว่าคนสวีเดน “มีฐานะดี” และกลายเป็นว่าคนสวีเดนฆ่าตัวตายมากกว่าคนหนุ่มสาวในสวีเดน

นี่เป็นสภาวะที่เราตระหนักได้ว่า ความร่ำรวยนั้น ถ้าหากว่าเป็นความต้องการของเรา มันย่อมไม่ใช่ความต้องการที่แท้จริง เพราะเมื่อเรามีความร่ำรวย เราควรจะเป็นคนที่มีความสุขและสนุกสนานร่าเริงมาก แต่กลับไม่เป็นดังนั้น และพื้นฐานของเศรษฐกิจคือ ต้องการความเฉพาะเจาะจงที่อาจจะพอเพียง แต่โดยทั่วๆ ไปแล้วไม่เคยมีความพอ หมายความว่าความต้องการทางวัตถุไม่เคยพอดังนั้นเราต้องการอะไร แท้จริงแล้วสิ่งที่เราแสวงหาซ่อนอยู่ในพลังนี้ การแสวงหาอันนั้นคือการที่เราจะกลับไปเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้าเป็นเจ้าโยคะคือการเป็นหนึ่งเดียวกับพระเจ้า สิ่งที่เราเรียกว่าแบ็บติสท์ ในคัมภีร์โบราณเรียก ฟิร์ คุณต้องกลายเป็นฟิร์ คือการเกิดครั้งที่สอง มีการพูดถึงเรื่องนี้ในหลายๆ ภาษา แต่พูดถึงเรื่องเดียวกันในทุกๆ คัมภีร์ ถ้าคุณพยายามดูที่ความหมาย คุณจะประหลาดใจว่าในคัมภีร์เหล่านั้นพูดถึงสิ่งเดียวกัน

ตอนนี้บางคนอาจพูดว่า “บางทีอาจมีวิธีอื่น คุณแม่” อาจจะมีวิธีอื่นที่ได้ผล มันไม่มีวิธีอื่นเพราะวิธีนี้ทำกันมาเป็นหลายพันปีภายในตัวคุณ ตั้งแต่คุณยังเป็นทารกนอนอยู่ และธรรมชาติก็เป็นผู้จัดการให้คุณ อย่างที่บางคนอาจจะพูดว่าเมล็ดพันธุ์จะแตกหน่อออกไปด้วยวิธีอื่น มันไม่มีวิธีอื่นในการแตกหน่อของเมล็ดพันธุ์ เมล็ดมีสายพันธุ์และสายพันธุ์นั้นต้องตื่นขึ้น นี่คือวิธีเดียวที่ได้ผลในทำนองเดียวกันมันก็จะทำงานในตัวคุณทุกคน พลังนี้จะได้รับการกระตุ้นในตัวคุณ ต้องได้รับการปลุกให้ตื่นขึ้นมา ถ้าพลังตื่นขึ้นมันก็จะทะยานสูงขึ้นไป แต่นี่คือพลังอะไร? พลังนี้จะเป็นอย่างเดียวกับจิตวิญญาณ ดังนั้นพลังนี้จะรู้ว่าตนเองจะต้องกลายเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ตอนนี้เรามีความต้องการอื่นอีกมากมาย อาจจะมีพูดได้ว่ามันเกี่ยวข้องกันอย่างไร? เหมือนกับเราต้องพูดว่า “มาที่เดอรัมบีชและพบพวกคุณ” ตอนนี้เรามาที่นี่แล้ว เรามาที่กิลด์ฮอลล์ มาที่นี่แต่ไม่ได้พบคุณ ดังนั้น การมาของแม่ การเดินทางของแม่ก็สูญเปล่าเพราะแม่ไม่ได้มาพบพวกคุณ ไม่มีความหมายอะไรเลย ในทำนองเดียวกันกับความต้องการอื่น มีเพียงเพื่อเติมเต็มความปรารถนา ซึ่งปรารถนาที่สูงสุด ความต้องการที่จะเป็นหนึ่งเดียวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

มีหลายอย่างที่สามารถพูดเกี่ยวกับคุณชาลินี แต่ต้องพูดเป็นร้อยๆ ครั้งเกี่ยวกับคุณชาลินี และเพื่อให้รู้มากขึ้น คุณต้องเข้าฝึกสหะโยคะและเรียนรู้มากขึ้น แต่ตอนนี้ไม่ต้องสรุปว่าคุณชาลินีคืออะไรและไปอยู่ตรงนั้นได้อย่างไร

ตอนนี้ เหนือขึ้นไปทั้งจริงเป็นอันที่สอง เป็นจักรที่สองที่เราจัดให้เป็นจักรที่สาม ตรงนี้เป็นศูนย์พลังของการแสวงหาของเรา ศูนย์พลังนี้เราเรียกว่าจักรนาภี ที่มอบการแสวงหาให้เรา ในขณะที่เราอยู่ในระดับของสัตว์ เราแสวงหาอาหารด้วยปากท้องของเรา และคุณก็จะประหลาดใจที่เมื่อเรากลายเป็นมนุษย์ เราก็กินหาเงินผ่านปากท้องของเรา เราก็กินเบี่ยงเบนไปทางโน้นบ้างทางนี้บ้าง แต่ที่สุดแล้วเราก็กินแสวงหาพระเจ้าโดยผ่านท้องของเราเช่นกัน

รอบๆ ท้องนี้เป็นพื้นที่ที่เราต้องเข้าไปให้ได้ และพื้นที่ตรงนี้เราเรียกว่าเป็นพื้นที่ของความเป็นครู ครูแรกเริ่มเกิดจากส่วนนี้ เหมือนโมเสส โซเครตีส ครูแรกเริ่มโดยพื้นฐานแล้วมีอยู่สิบท่าน ผู้ที่อวดารลงมายังโลกนี้เพื่อมอบความคิดในเรื่องการแสวงหาให้กับเรา แล้วเราต้องทำอะไร ท่านลงมาเพื่อสอนเรา เพื่อให้เราสร้างสมดุลให้ตนเอง เมื่อเข้าสู่สภาวะสมดุลแล้วเราจึงจะสามารถเข้าสู่การพัฒนาที่สูงขึ้น

ศาสดาหรือปฐมครูเหล่านี้ เรากล่าวได้ว่าท่านคือครู ท่านมาหาเรา แต่ถ้าคุณเข้าไปทางซ้ายมากเกินไป หรือขวามากเกินไป คุณก็จะวนเวียนอยู่ในวังวนของการยังชีพ ในคุณสมบัติที่เป็นมนุษย์ของคุณ ในฐานะของมนุษย์คุณต้องยังชีพอยู่ได้ และศูนย์พลังนี้ก็ค่อยๆ เปิดตัวเองออกมา การยังชีพจากสัตว์สู่สัตว์ชั้นสูง แล้วก็สู่ระดับของมนุษย์ที่คนเริ่มตระหนักว่าการยังชีพนี้มีอยู่ในตัวเรานั้นเป็นเหตุให้เรายอมให้เกิดกฎในตัวเรา บัญญัติสิบประการในไบเบิล คือสิบการปำรุงเลี้ยงที่มีอยู่ในตัวเรา ครูทั้งสิบนี้ลงมายังโลกเพื่อช่วยมนุษย์จากการหลุดออกนอกทางสายกลาง ที่ไปซ้ายบ้างไปขวาบ้าง

ที่นี้มาดูที่ฝั่งซ้ายตรงนี้ ฝั่งนี้เป็นฝั่งของอารมณ์ที่อยู่ในตัวเรา แล้วก็พลังแห่งความต้องการด้วย เป็นฝั่งของอารมณ์ที่มอบจิตใต้สำนึกให้เรา และเหนือขึ้นไปคือสติในระดับกลุ่ม ในด้านขวาเมื่อเรามีพลังของการกระทำ ที่ความต้องการถูกผลักดันไปสู่การกระทำ และพลังของการกระทำนั้นก็มอบอนาคตให้เรา และบำรุงเลี้ยงทั้งร่างกายและจิตใจ และผลจากสิ่งนั้น เราได้พัฒนาสิ่งหนึ่งในศีรษะของเราที่เรียกว่า “อึดตา” ทุกๆ คนมีอึดตาไม่ต้องตื่นตระหนกไป เมื่อเราทำสิ่งใดเรารู้สึกว่าเป็นผู้กระทำ และนั่นคือความเชื่อดั้งเดิม แต่เรากียังคงอยู่ในความเชื่อดังกล่าว เพราะเรายังมองไม่เห็นความจริง

และอีกสิ่งที่อยู่ฝั่งซ้ายของเรา ซึ่งเปิดรับการรุกรานจากผู้อื่น ซึ่งเป็นที่เก็บอดีต ซึ่งเป็นช่องทางที่เก็บข้อมูลผลิตผลของกิจกรรมต่างๆ ที่เราทำไป อารมณ์ของเราที่เกิดจากกิจกรรมต่างๆ และส่วนที่คล้ายกับลูกโป่งนี้ คุณจะเห็นตรงนั้น เรียกว่า เจียนไข/อุปทาน สองสิ่งบรรจบกันในศีรษะของเราอย่างนี้ เมื่อเวลาที่คุณโตขึ้นมาและไม่มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น แล้วส่วนบนของศีรษะก็กลับกระหม่อมส่วนนี้เป็นส่วนที่อ่อนนุ่มที่เต็มไปด้วยเหงื่อเมื่อเราเป็นเด็ก จะถูกปิดอย่างสมบูรณ์

แล้วคุณก็เริ่มพัฒนาความเป็น “ฉัน” คุณกลายเป็นนาย ก. นาย ข. นาย ค. คุณพัฒนาอิสรภาพของคุณ นี่คือการอิสรภาพที่คุณบรรลุได้ โดยเป็นนาย ก. นาย ข. นาย ค.

หลังจากที่คุณได้สิ่งนี้ คุณจะเริ่มใช้ศูนย์พลังที่สองซึ่งเป็นศูนย์พลังแห่งความคิดสร้างสรรค์ของคุณ ศูนย์พลังแห่งการกระทำของคุณ สัตว์ไม่มีอึดตายใดๆ แน่แน่นอนว่าถ้ามันอยู่กับมนุษย์ มันอาจจะพัฒนาไม่อย่างนั้นมันจะไม่มีอึดตายเลย และถ้าคุณทำสิ่งผิดคุณก็จะเจ็บปวด รู้สึกผิด สัตว์ไม่เคยรู้สึกผิด เพราะว่าเป็นธรรมชาติของมันที่ต้องฆ่าสัตว์อื่น มันเป็นธรรมชาติที่ต้องหาอาหาร มันไม่มีความรู้สึกผิด มีเพียงมนุษย์ที่พูดว่า “โอ้ ฉันไม่น่าพูดอย่างนี้เลย ไม่ควรทำอย่างนี้เลย” นี่เป็นคุณสมบัติของมนุษย์เท่านั้นในการรู้สึกผิด มันเป็นคุณสมบัติของมนุษย์เท่านั้นในการรุกรานผู้อื่น

ดังนั้น ศูนย์พลังที่สองจึงได้แสดงบทบาทด้วยสิ่งที่คุณคิด คุณคิดถึงอนาคต คุณวางแผนกายภาพของคุณและคุณคิด และคุณต้องการพลังงานในการคิดและพลังงานเหล่านี้ คุณได้มาจากเซลล์ไขมันที่อยู่ในช่องท้องที่แปรรูปเป็นอาหารของสมอง และเมื่อการแปรรูปเกิดขึ้น ศูนย์พลังที่น่าสงสารนี้ ก็ต้องทำงานหนักมาก เมื่อคุณคิด ศูนย์พลังนี้จะเป็นผู้กระทำ ต้องทำงานหนักมาก เพื่อการนี้เท่านั้น และมันก็ดูแลเรื่องการจัดหาเซลล์ไขมัน

อา! ตรงศูนย์พลังนี้ ที่เราเรียกว่า จักรสวาริฐาน ศูนย์พลังนี้มอบอนาคตของคุณ พลังงานในการคิดถึงอนาคตของคุณ แผนของคุณ ที่มอบพลังงานที่จะดึงคุณไปข้างหน้า ตัวแสดงของหน้าที่ทางกายภาพ การออกกำลังกายหรืองานทางกายภาพ ศูนย์พลังที่น่าสงสารนี้ต้องทำงาน งานเดียวในการแปรรูปไขมันให้เป็นอาหารสมอง ตอนนี้หนึ่งศูนย์พลังต้องดูอย่างอื่นมากมายอีกด้วย เริ่มจากงานๆ เดียวแล้วก็ทำงานอื่นๆ ผลจากสิ่งนั้นคือคุณได้พัฒนาปัญหา เพราะว่ามันต้องจัดหาสิ่งที่ต้องการให้ดับของคุณ ให้ดับอ่อน ให้โต ให้มาม และเมื่อมันทำงานเพื่องานๆ หนึ่ง มันก็มีแผนงานสำหรับงานนั้นและเมื่อมันไม่สามารถดูแลสิ่งเหล่านี้ได้ คุณก็จะพัฒนาดับที่แย่ พัฒนาเบาหวาน ปัญหาไต ความดันโลหิต และคุณก็พัฒนาโรคร้ายที่เรียกว่ามะเร็งเม็ดเลือด

ตอนนี้ สหะโยคะสามารถรักษาปัญหาเหล่านี้ เพราะอาการเหล่านี้เป็นเพียงทางกายภาพเท่านั้น สหะโยคะสามารถรักษาปัญหาทางกายภาพได้ เมื่อศูนย์พลังเหล่านี้ได้รับการฟื้นฟูพฤติกรรมที่ปกติ ถ้ามันเป็นปกติ คุณก็สามารถรักษาโรคเหล่านี้ได้อย่างง่ายดาย โรคที่เกิดเพราะคุณมีกิจกรรมที่หักโหมเกินไป คิดมากเกินไป จินตนาการมากเกินไป มันเป็นอันตรายมากที่เรามักจะคิดถึงอนาคตตลอดเวลา

ยกตัวอย่าง, ตอนนี้เรานั่งอยู่ที่นี้, เราควรนั่งลงสบายๆ และคุยกัน แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ตอนนี้เรา, เรากำลังคิดว่าพรุ่งนี้จะทำอะไร หรือเราจะทำอะไรตอนที่กลับถึงบ้าน, จะทำอะไร, จะกินอะไรดี, หรือฉันจะไปขึ้นรถไฟอย่างไรดี การกระทำที่มุ่งแต่อนาคตเหล่านี้ให้คุณไปสู่บุคลิกภาพที่น่าขบขันมาก คุณกลายเป็นคนที่จืดจางแต่กับอนาคต จนลืมอดีตไปสิ้น

แม่พบสภาพบุรุษคนหนึ่งที่มีแม่กระทั่งชื่อของเขาเอง เขาชื่อพ่อของตนเอง ชื่อแม่ด้วย ทำให้ภรรยาท้อใจ เพราะชื่อเธอด้วย แล้วเธอก็เริ่มร้องไห้ เธอถามว่า “ตอนนี้จะอย่างไร? เขาชื่อทุกอย่าง” ตอนนี้เขาอยู่ในพื้นที่อนาคต เขารู้แต่ในอนาคต ต้องดึงเขากลับมาให้อยู่ตรงกลาง แล้วเขาก็ค่อยๆ เริ่มที่จะจำได้ แล้วเขาก็บอกแม่ว่า เขาเคยเป็นประธานของสภาเทศบาลของเขตที่ใหญ่เขตหนึ่งในอินเดีย แล้วเขาบอกว่า “ไม่ใช่ ผมยังเป็นอยู่” แม่บอกว่า “ดีแล้ว นั่นดีขึ้น” ตอนนี้คุณอยู่ในสภาวะ ที่พูดว่า “ฉันเป็น”

นี่คือสิ่งที่เกิดขึ้น และสิ่งนี้กำลังจะเกิดขึ้นกับสังคมของเราที่นี่ ที่มีแต่เรื่องของอนาคต เพื่อจะลดเงื่อนไข คุณสามารถลองอะไรก็ได้ คุณอาจจะลองอย่างอื่น เช่นคุณอาจจะแสดงรูปภาพในอดีตหรืออะไรอย่างนั้น แต่สิ่งนั้นมันก็ไม่นำความทรงจำกลับมา มันวิ่งเร็วมาก

สิ่งเดียวที่ทำได้ คือการปลุกคุณชาลินีให้ตื่นขึ้น เมื่อคุณชาลินีตื่นขึ้นแล้ว พลังก็จะให้การรู้แจ้งแก่ศูนย์พลัง และศูนย์พลังก็จะกลับไปอยู่ในสภาพปกติ ในพฤติกรรมที่ปกติ ในสภาพปกติ นอกจากนั้นยังมีพลังที่มีชีวิตชีวาหรือการแสดงออกที่มีชีวิตชีวาในศูนย์พลังนี้ ดูแลสติของเราให้มีการรู้แจ้ง และสติของเราก็จะรู้แจ้ง และสติที่รู้แจ้งก็จะมีชีวิตชีวา ในความรู้สึกตอนนี้ คุณนั่งที่นี้และตั้งสติไปที่ใครสักคน แค่อั่งสติไม่ต้องทำอะไร แค่อั่งสติไปที่คนๆ นั้น คุณจะรู้ได้จากปลายนิ้วของคุณว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนๆ นั้น เขาอาจจะอยู่ห่างออกไปเป็นพันๆ ไมล์ ตอนที่นึกถึงคนเกิดเรื่อง แม่พูดในทันที่ว่า “ลองหาข่าวนี้กันสิแล้วเกิดอะไรขึ้นกับเขา” แล้วพวกเขาก็บอกแม่ว่า “คุณแม่ เขาเกิดเรื่องยุ่งยาก”

พระคริสต์กล่าวว่า “มือของเจ้าจักพูดได้” เวลานั้นมาถึงแล้ว มือนี้ดูธรรมดา หากแต่สลับซับซ้อน มันถูกสร้างให้ซับซ้อน ให้เป็นปลายประสาทและมีขนาดเล็กมากจนเราไม่สามารถเข้าใจได้ว่ามือสามารถบอกเราได้ขนาดไหน ไปได้ไกลขนาดไหน เมื่อการตื่นเกิดขึ้น คุณจะเริ่มรู้สึกไวเบอร์ชันรอบๆ ตัวคุณ พลังที่แพร่กระจายออกไปโดยที่คุณไม่เคยรู้สึกมาก่อนโดยผ่านปลายนิ้วเหล่านี้ ปลายนิ้วเหล่านี้ที่เราไม่สนใจ ที่เราใช้อย่างผิดๆ เราใช้เพื่อสิ่งที่ผิด ปลายนิ้วเหล่านี้ได้รับการรู้แจ้งและคุณจะเริ่มรู้สึก ที่แม่บอกว่า คุณต้องมีสติรู้ในตนเองที่รู้แจ้ง สติที่สว่างไสว มันคือความรู้ที่ต้องปรากฏออกมาและนั่นคือวิธีที่คุณเริ่มรู้สึกที่นิ้วของคุณ ตรงนี้ผิด ตรงนั้นผิด

คุณสามารถรู้ได้ ว่าปัญหามันอยู่ตรงไหน ตอนนี้ นิ้วเหล่านี้เชื่อมโยงกับศูนย์พลังของคุณ นี่คือ ห้า หก และ เจ็ด เจ็ดในฝั่งซ้ายและเจ็ดในฝั่งขวา และนี่เกี่ยวกับด้านอารมณ์ของคุณ นี่เกี่ยวกับฝั่งขวา เกี่ยวกับกายภาพ และเหตุผล หรือคุณเรียกได้ว่าเป็นฝั่งของความคิด

คุณสามารถรู้ได้ว่าคนๆ หนึ่งเป็นอย่างไร ด้วยความรู้ว่าคุณรู้สึกร้อนจากคนๆ นั้นหรือคุณกำลังร้อนเหมือนถูกเผาจากคนๆ นั้น หรือรู้สึกชาหรือหนึบ และความเชื่อมโยงก็เกิดขึ้น ด้วยพลังศักดิ์สิทธิ์ที่สื่อสารกับคุณ คุณได้รับสารและเป็นสารที่ถูกต้อง แม้แต่ถ้าคุณมีเด็กที่มีวิญญาณตระหนักรู้สักสิบคน มีเด็กมากมายในสมัยนี้ที่เกิดมามีวิญญาณตระหนักรู้ เราไม่เข้าใจเด็กในสมัยนี้ แต่พวกเขาเป็นเด็กที่พิเศษมาก พวกเขาเกิดตอนนี้อย่างไรแล้ว นี่เป็นเวลาแห่งการพิพากษา นี่เป็นเวลาแห่งการฟื้นคืนชีพ นี่เป็นเวลาที่มีการอธิบายไว้ในคัมภีร์ทุกเล่ม ว่าจะมีคนที่ยิ่งใหญ่มากมาเกิด และเด็กเหล่านี้ ถ้าคุณเปิดตาพวกเขา แล้วถามถึงคนที่นั่งอยู่ข้างหน้าเขา ว่าคนๆ นั้นมีปัญหาอะไร พวกเขาจะยกนิ้วเดียวกันขึ้นมา พวกเขาทั้งหมดจะยกนิ้วเดียวกันขึ้นมา ถึงแม้ว่าพวกเขาจะถูกปิดตา แม้จะให้พวกเขาหันหลังให้คนๆ นั้น พวกเขาจะยื่นมือแล้วบอก พวกเขาเก่งมาก เด็กเก่งมาก

ดูเวลาที่พวกเขาอมนิ้ว บางครั้งเราก็คิด ไม่รู้สิ ฟรอยด์คนที่แม่เรียกว่าคนครึ่งๆ กลางๆ เขาไม่รู้เกี่ยวกับพระเจ้าและชีวิตและสิ่งใดเลย เขาเป็นคนที่ยึดมั่นมากๆ - เขากล่าวว่าสิ่งเหล่านี้น่าสับสนเรื่องเพศ เขาไม่มีเรื่องอื่นนอกจากเรื่องเพศ และเขาก็ต้องการให้ทุกคนที่มุ่งประเด็นไปที่เรื่องเพศ, ไม่ใช่มนุษย์ ดังนั้นคนๆ นี้ไม่ว่าเขาจะพูดอะไร - ความจริงคือมันไม่มีอะไรเกี่ยวกับเรื่องเพศเลย เพียงแต่เด็กๆ รู้สึกร้อนที่ปลายนิ้ว พวกเขา รู้สึกจริงๆ แล้วพวกเขาก็จะอมนิ้ว พวกเขาเป็นเด็กตัวเล็กๆ ที่แม่เห็น เรามีคนนิ่งมาจากอังกฤษ จากลอนดอน และตรงโน้นมีอีกคนที่มาจากแถวนี้ แล้วอีกคนนั้น คุณถามเด็กเหล่านี้ได้ พวกเขาจะบอกคุณทันทีว่าตรงไหนที่จักรติดขัด จักรไหนที่ติดขัด ตอนนี้คุณหลอกเด็กไม่ได้ พวกเขาจะบอกในสิ่งเดียวกัน นี่คือนิสัยที่เกิดขึ้น

สติของคุณได้รับแสงสว่างแห่งความรู้ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และมือของคุณก็มีนิ้วที่ส่วนปลายมีระบบประสาทอัตโนมัติติดตั้งอยู่, จะบอกคุณ เราสามารถกล่าวได้ว่าเราจะสามารถรับรู้ความจริงเกี่ยวกับผู้อื่น และเกี่ยวกับตนเองได้ผ่านระบบประสาทส่วนกลางของเรา

สมมุติว่าคุณนั่งตรงนี้ แล้วแม่ถามคุณว่า “เกิดอะไรขึ้น?” คุณจะบอกว่า “ผมไม่รู้ว่าปัญหาของผมคืออะไร” “ผมไม่รู้” แต่เมื่อถามบอกคุณได้ว่ามีปัญหาอะไร คุณไปหาหมอเขาก็จะบอกว่า “ใช่ นั่นแหละปัญหา คุณรู้ได้อย่างไร?” คุณไม่ต้องไปตรวจอะไรเลย ในการตรวจพยาธิวิทยา ที่ซึ่งหมอจะฉีกชิ้นของคุณออกทั้งหมด เอาลูกตาออกมาทั้งหมด แล้วเมื่อตรวจเสร็จเขาจะบอกว่าความจริงคุณมีสุขภาพแข็งแรงดี คุณไม่จำเป็นต้องไปทำเรื่องน่ากลัวเหล่านี้ คุณไม่จำเป็นต้องเสียเงิน แล้วลองทำเรื่องน่าหงุดหงิดเหล่านี้ แค่นิ้วมือของคุณ คุณก็จะรู้เกี่ยวกับตัวคุณเอง และคนที่เป็นสหะโยคีจะบอกคุณได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ และนี่คือวิธีที่คุณได้รับการรักษา

ตอนนี้ถึงเวลาแล้ว นี่เป็นเวลาที่ยอดเยี่ยม ด้วยสหะโยคีที่เรารักษาผู้ป่วยมะเร็งหลายคน ผู้ป่วยมะเร็งในเม็ดเลือด ไม่นานมานี้ มีเด็กสาวสหะโยคีคนหนึ่งในนิวยอร์กที่สามารถรักษาผู้ป่วยมะเร็งในเม็ดเลือด หนึ่งคนนั้นกำลังจะตาย พวกเขายืนยันว่าเขากำลังจะตาย พวกเขายืนยันว่าหมดทางรักษา เขาจะมีชีวิตได้อีกประมาณสิบห้าวัน แล้วเขาก็จะตาย นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขาทำได้ สิ่งที่คุณน่าจะสารคนนี้ต้องประสบ เด็กคนนั้นมาจากอินเดีย ใช้จ่ายเงินที่มีทั้งหมด แล้วนี่คือคำยืนยันที่เขาได้ คือเขาจะต้องตายในสิบห้าวัน

ที่นั่นพวกนั้นก็ติดต่อแม่มา แล้วแม่ก็บอกให้พวกเขาดูติดต่อกับสหะโยคีในนิวยอร์ก แล้วพวกเขาก็บอกว่า เด็กหนุ่มคนนั้นอยู่ที่นั่น เขาชื่อ ราหุล อายุประมาณสิบหกปีเท่านั้น เขาเป็นมะเร็งเม็ดเลือด ไม่ใช่แค่ได้รับการรักษา เด็กหนุ่มนั้นได้มาหาแม่ที่ลอนดอน, แล้วก็กลับบ้าน

อัศจรรย์มากที่คนๆ หนึ่งที่ไม่ใช่หมอ คนที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับยาสามารถรักษาคนได้ เหนือยาเหล่านี้ เหนือสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ คือพลังที่ละเอียดอ่อน เป็นพลังศักดิ์สิทธิ์จากที่ซึ่งทุกอย่างเกิดขึ้น ถ้าคุณหรือใครกลายเป็นเจ้าของพลังนั้น หรือคนที่รู้ว่าจะใช้พลังอย่างไร, คุณสามารถรักษาคคนที่ต้องการได้ ทุกวันนี้ไม่ใช่แม่ที่ให้การรักษา ลูกศิษย์ของแม่เป็นคนรักษา แม่ไม่รู้ว่ามีคนที่คุณหมอวอเรนคนนี้เป็นหมอจริงๆ ได้รักษาคคนโดยใช้สหะโยคี, ไม่ใช่ศาสตร์การแพทย์ มีคนไข้คนที่เขารักษาไปแล้ว เขาไม่สามารถนับได้ถ้วน

ระบบทั้งหมดกำลังจะเปลี่ยน ตอนนี้คุณจะเป็นนายของตัวเอง ของพลังของคุณ และพลังทั้งหมดนี้จะถูกปลดปล่อยมาจากตัวคุณ เมื่อเราพูดว่ามีครูที่สามารถรักษาโรคได้ มีครูที่สามารถหยุดการเติบโตของโรคร้ายและอะไรอย่างนั้น เราคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เราคิดว่าเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ จะเป็นไปได้อย่างไร จะเชื่อได้อย่างไร เป็นเรื่องไร้สาระ แต่คุณเองเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น คุณจะแปลกใจ ครั้งหนึ่งแม่เดินทางโดยเรือ แล้วแม่ก็ให้การตระหนักรู้แก่กับตันเรือ เรื่องที่เกิดขึ้นคือมีลูกเรือคนหนึ่ง เข้าไปในห้องเย็น แล้วเขาเกิดช็อคกระแทกหั้นและก็เป็นปอดบวม แต่คุณก็เห็นว่าแม่อยู่ในตำแหน่ง แม่เดินทางไปกับสามี ซึ่งเป็นประธานบริษัท ดังนั้นเขาจึงไม่ขอให้แม่ลงไปข้างล่าง เขาคิดว่ามันมากเกินไปสำหรับแม่

แม้ว่า “เอาหละ ถ้าคุณไม่ให้แม่ลงไป คุณควรจะลงไปหาเขา ตรงที่ที่เขาอยู่ ไม่ต้องขอความช่วยเหลือ ไม่ต้องเรียกหมอหรืออะไรก็ตาม แค่ว่ามือของคุณบนหน้าอกของเขา ประมาณห้านาที”

อาการปวดบวมของเขาก็ดูเหมือนเป็นปกติทั้งๆ ที่เขาก็ดันคนนี้ เขาก็ไม่อยากเชื่อ เขาว่า “เป็นไปได้ยังไง” แม้มองว่า “มันเป็นเช่นนั้นแหละ” ที่เกิดขึ้นกับพวกคุณ

ตอนนี้คุณต้องยอมรับ คุณต้องยอมรับเอาพลังนั้น พลังที่คุณได้รับในภาษาสันสกฤตเราเรียกว่า “วิราฐ” จงยอมรับพลัง เห็นไหมว่า แม้ว่าแม่จะให้บัลลังก์แก่คุณ แต่ถ้าคุณไม่รู้ว่าจะยอมรับอำนาจของบัลลังก์อย่างไร เพื่อจะเชื่อในพลังนั้น มันก็เหมือนเด็กขอลาน ถ้าคุณให้เขาไปนั่งบนบัลลังก์ เขาก็ยังมองหาค้น เดินลงมาและแบมือขอ “ขอहारपी” “ขอहारपी” トラबादที่คุดยังไม่ยอมรับพลังนี้คุณก็ยังคงไม่มั่นคง แต่บัดนี้คุณมีพลังนี้แล้ว และนี่เป็นจุดที่ยากที่จะเข้าใจโดยเฉพาะกับคนตะวันตก เพราะพวกเขาไม่เชื่อว่าพวกเขามีพลังนี้อยู่ พวกเขาคัดค้านเชื่อ คุณบอกเขาแต่พวกเขาก็จะบอกว่า “จะเป็นไปได้ยังไง?” แต่มันเป็นเช่นนั้น

ยกตัวอย่างเช่นเครื่องมือนี้ ถ้าคุณนำมันไปที่หมู่บ้านที่ห่างไกล แล้วบอกพวกเขาว่า สิ่งนี้ทำให้เสียงดังไปรอบๆ หรือถ้าคุณเอาทีวีไป แล้วบอกพวกเขาว่า คุณสามารถดูหนังได้ทุกประเภท หรือเราบอกว่าจะมีละครหรือการแสดง หรือดนตรีในนั้น เขาจะไม่เชื่อ จะบอกว่า “กล่องนั้นอะไร? มันเหมือนกล่องไม้ธรรมดา” แต่เมื่อคุณเสียบปลั๊กมันก็จะแสดงพลังงานออกมา

ในทำนองเดียวกัน เมื่อคุณมองไปที่มนุษย์ คุณมองว่าเป็นของสามัญ เป็นอะไรที่ธรรมดามากๆ เราลองข้ามตัวเราเอง เราไม่รู้ที่เรารู้อะไรอย่างนี้ เรายังใหญ่อย่างไร พระเจ้าสร้างเราอย่างยากลำบาก ด้วยความห่วงใย ด้วยความรัก โดยมีจุดมุ่งหมายพิเศษที่ท่านต้องการมอบพลังทั้งหมดของท่านให้แก่คุณ ท่านต้องการให้คุณก้าวเข้าสู่อาณาจักรของท่าน มีความสุขกับพรและความรักของท่าน มันเป็นเรื่องที่เราไม่สามารถเชื่อได้ เราหงุดหงิด เรารังเกียจตัวเอง รังเกียจสังคม รังเกียจทุกอย่าง แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น ไม่เลย แต่มันเพียงแต่ต้องเกิดขึ้นอย่างนั้น คุณเพียงแต่เสียบสายเข้ากับแหล่งกำเนิดของพลัง แล้วพลังก็จะทำงาน แล้วพลังก็จะทำงาน มันใช้งานได้ พลังนี้ได้มีผลกับคนเป็นพันๆ คนแล้ว กับคุณมันก็ควรใช้ได้ด้วย

กรอบความคิดของมนุษย์ช่างเป็นสิ่งที่เหลวไหล กรอบความคิดของมนุษย์ก็คือเราสามารถซื้อหาอะไรได้หมด แม้หมายถึง คุณจะจ่ายเงินซื้อสิ่งที่มีชีวิตได้หรือไม่? คุณเคยจ่ายเงินซื้อสิ่งที่มีชีวิตหรือไม่? เช่นคุณเคยจ่ายเงินเพื่อให้ได้ผลไม้ออกจากดอกหรือไม่? คุณจะจ้างดอกไม้เงินหรือไม่? “เอาหละฉันให้เงินเธอหนึ่งปอนด์ เธอเอาผลมาให้ฉัน” มันจะได้หรือไม่? ไร้สาระ คุณไม่สามารถจ่ายสำหรับพระเจ้า คุณไม่สามารถจ่ายเพื่อประสบการณ์ชีวิตได้ คุณไม่สามารถจ่ายเพื่อนำมาซึ่งกระบวนการวิวัฒนาการ มันเกิดขึ้นเอง อยู่ภายในตัวเราแล้วปรากฏออกมา

แต่เราเข้าใจเรื่องเงินมากมายเหลือเกิน หากว่าอะไรได้มาโดยไม่ต้องใช้เงินเรามักไม่เข้าใจ แม้ว่าเราจะได้อะไรหลายๆ อย่างโดยไม่เสียเงิน มีหลายอย่างที่เรารู้ได้ฟรีๆ เราก็มองไม่เข้าใจถึงความสำคัญของสิ่งที่ฟรี เพราะว่าเราคิดว่าอะไรที่ฟรี ไม่น่าจะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ ที่จริง สิ่งที่ยิ่งใหญ่ทุกอย่างต้องได้มาฟรี หากไม่เช่นนั้นเราคงไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ เราจะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ ถ้าเราไม่มีอากาศหายใจอย่างเสรี เราคงไม่มีชีวิตอยู่ บางครั้งมันเกิดขึ้นได้ในเครื่องบินหรือในบางที่ คุณควรที่จะเห็น เมื่อนั้นคนจึงจะตระหนักถึงคุณค่าของของฟรีเหล่านี้ที่เราต้องข้าม

ดังนั้น เราต้องเข้าใจถึงแนวคิดที่เราติดต่อพระเจ้าและเกี่ยวกับการเข้าถึงพระองค์ เกี่ยวกับการมองเข้าไปในตัวตนของเราซึ่งยังติดอยู่ สมมุติว่า เราคิดว่าถ้าหากเราเอาหัวยื่นต่างเท้า เราอาจจะเข้าใจ หมายถึงถ้าใช้หัวยื่นต่างเท้าแล้วสามารถเข้าถึงพระเจ้า หากเป็นเช่นนั้นจริง ชีวิตที่เกิดจากกระบวนการวิวัฒนาการก็ต้องใช้หัวยื่นต่างเท้าเช่นกันไปหมดแล้ว หรือว่าเราคิดว่าด้วยการแข่งขันทำอย่างนี้เราจะสำเร็จ หรือด้วยการกินอาหารแบบนี้หรือแบบนั้น หรือทำอย่างนั้นอย่างนั้นแล้วเราจะได้ ที่จริงมันผิด แต่คุณก็อาจจะถามว่า ทำไมคนในศาสนาพูดอย่างนี้หละ “ไม่ควรทำสิ่งนี้และไม่ควรทำสิ่งนั้น” ที่ท่านทั้งหลายเหล่านั้นพูด เพราะว่าสิ่งเหล่านี้คือ สิ่งที่ต้องทำเพื่อการดำรงอยู่ของเรา เพื่อให้มนุษย์มีสมดุล เราจะเสียสมดุลหากเราไม่ทำตามสิ่งเหล่านี้ เราต้องมีสมดุล นั้นเป็นเหตุที่ศาสนาต้องสอนว่า “อย่าทำ”

มนุษย์มีความสามารถในการที่จะไปสุดโต่งหากคุณบอกพวกเขาบางอย่าง แม้รู้จักคนเช่นนั้น แต่คุณบอกให้เขาต้องรักษาจักรใดจักรหนึ่ง คุณต้องทำอาสนะ หรือคุณต้องทำอะไรอย่างนี้ พวกเขาจะทำเป็นร้อยครั้งพันครั้งในวันเดียว แม้ไม่เคยขอให้ทำอย่างนั้น แค่มองให้ทำเป็นครั้งคราว หรืออาทิตย์ละครั้ง พวกเขาจะทำเป็นร้อยๆ ครั้ง เรามักจะทำอย่างสุดโต่ง นั้นเป็นเหตุที่เราต้องอยู่อย่างสมดุล พวกเขาบอกเราว่า “อย่าทำสิ่งนี้ อย่าทำสิ่งนั้น” แต่อดีตก็ยังคงพูดว่า “ทำไมทำไมไม่ได้ จะเป็นไรไป” เอาละ เอาเลย เมื่อเราบอกเด็กๆ ว่า “อย่าสูบบุหรี่” “ทำไมไม่ได้? เพื่อนผมก็สูบกินทั้งนั้น ผมจะสูบ” เอาเลย สูบเลยแล้วก็เป็นมะเร็ง แล้วคุณก็ต้องเจาะรูตรงนี้ หายใจผ่านตรงนี้ หลังจากนั้นที่นี้ (บริเวณคอ) ก็จะหายไป จมูกก็จะหายไป แล้วเวลาคุณหันไปหาคนอื่นก็จะดูเหมือนหุ่นยนต์ พูดไม่ได้ ไม่สามารถมีชีวิตปกติเหมือนคนอื่นได้ แล้วคุณก็ตระหนักว่า “โอ้ พระเจ้าเราไม่น่าจะสูบบุหรี่เลย”

แต่ในสหะโยคะเราไม่บอกว่า “ห้ามสูบ” เพราะคนครึ่งหนึ่งจะเดินจากไป เราไม่เคยบอกว่า “ห้ามดื่มเหล้า” ไม่เคยพูดว่า “อย่า” เราจะบอกว่า “เอาจ๊ะ คุณกำลังทำสิ่งนี้ ไม่เป็นไร ให้มันเป็นไป” ทันทีที่มันเกิดขึ้นคุณก็เลิก เพราะคุณได้พบสิ่งที่สูงสุด แล้วคุณก็ไม่สนใจสิ่งเล็กๆ น้อยๆ คุณจะเลิกนิสัยเก่าๆ ไปโดยอัตโนมัติ แม้ไม่ต้องบังคับเลย ทุกอย่างอยู่ในตัวคุณอยู่แล้ว, พลังนั้น, เหมือนคุณถูกยกขึ้นเหมือนดอกบัวที่พ้นจากโคลนตม มันเป็นพลังของคุณเอง คุณขึ้นมาพร้อมกับความหอมของตัวเองที่ปกคลุมโคลนนั้นและคุณจะประหลาดใจอันดับแรก คุณเปรียบเสมือนบัวที่อยู่กับโคลนตม และคุณคิดว่า มันเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่ใช่ เมื่อมันโผล่พ้นออกมาเป็นดอกบัว มันผลิบานและมีกลิ่นที่สวยงาม และความหอมนั้นก็มอบบุคลิกลักษณะให้เราซึ่งแผ่กระจายไปทั่ว และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ พวกคุณทุกคนกำลังจะเป็นเช่นดอกบัวที่ดูประหนึ่งซ่อนอยู่, ที่ไม่สามารถมองเห็นได้ชัดในตัวคุณ, ที่กำลังจะเบ่งบาน และความหอมของความศักดิ์สิทธิ์ของคุณกำลังจะแผ่กระจายออกไป

วันนี้แม้ไม่สามารถพูดถึงศูนย์พลังทั้งหมดได้ เพราะถ้าแม่จะพูดถึงทุกศูนย์พลัง มันจะใช้เวลานานมาก วันนี้แม่จะพูดถึงสามศูนย์พลังอย่างที่คุณเห็น จักรมลาธาระ จักรสวาธิษฐาน และจักรนาภี ส่วนศูนย์พลังอื่นแม่จะพูดในวันพรุ่งนี้ แต่แม่ก็ต้องพูดถึงจิตวิญญาณด้วย เกี่ยวกับสิ่งที่เราพูดถึงมานานแล้ว ที่เราต้องกลายเป็นจิตวิญญาณ

ในภาษาอังกฤษ อย่างที่คุณรู้ “สปิริต” มีหลายความหมาย เป็นคำที่มีความคลุมเครือมาก แม้แต่เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เรายังเรียกว่า “สปิริต”, แม้แต่วิญญาณของคนตายเรายังเรียก “สปิริต”, และสปิริตที่เป็นจิตวิญญาณของเรา ตัวตนอันบริสุทธิ์ที่เรียกว่า “อัตตา” ในภาษาสันสกฤต, เรายังเรียกว่า “สปิริต” นี่คือนิสัยที่แม่กำลังพูดถึงเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ที่เป็นตัวตนอันบริสุทธิ์ภายในตัวคุณ ที่เป็นตัวตนอันไม่ยึดติดภายในตัวคุณ ที่เป็นพยานในตัวคุณ ที่มองคุณอยู่ตลอดเวลา ที่เฝ้ามองคุณอยู่ตลอดเวลา ที่อยู่ในตัวคุณในรูปแบบของความปีติและความสุขในหัวใจ มันอยู่ในหัวใจ จิตวิญญาณไม่ใช่จิตสำนึกของเรา ไม่ใช่ระบบประสาทส่วนกลางของเรา ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของเรา

เปรียบเทียบกับ, ผีคล้ายเหมือนเบรครด และผีขาวเหมือนคันเร่งในรถ ที่นี้เราเริ่มเรียนขับรถ นั่งด้านหน้า แล้วอาจารย์ก็นั่งดูจากด้านหลัง แล้วดูการแสดงทั้งหมด ตอนนี้สิ่งที่คุณทำคือไปทางด้านซ้าย หมายถึงบางครั้งคุณเหยียบเบรค บางครั้งคุณก็เหยียบคันเร่ง แล้วลองผิดลองถูกและค่อยๆ เรียนขับรถ การเรียนนี่คือส่วนของปัญญาที่เข้ามาสู่เราด้วยการสร้างสมดุลในชีวิต ความสมดุลคือสิ่งสำคัญที่สุดในการเริ่มต้น แต่ถึงแม้ว่าคุณจะไม่มีสมดุล แม่เห็นคนในสหะโยคะที่ไม่สมดุลอย่างมาก สามารถเข้าสู่ความสมดุลได้

ตอนนี้ การปรับสมดุลทั้งซ้ายและขวา หรือเปรียบเทียบกับเบรคและคันเร่ง ให้คุณอยู่ในสถานะที่สามารถพูดได้ว่า ตอนนี้คุณสามารถขับรถได้แล้ว แต่อาจารย์ก็ยังนั่งอยู่ด้านหลัง แล้วคุณก็กลายเป็นอาจารย์ อาจารย์ก็คือจิตวิญญาณภายในคุณ คุณจะกลายเป็นจิตวิญญาณ และคุณก็เริ่มมองตัวเองในฐานะคนขับรถ ทุกสิ่งกลายเป็นเหมือนละครที่คุณแยกตัวคุณเองออกมาและเริ่มมองดู ทุกๆ อย่างเกิดขึ้นต่อหน้าคุณ ทุกๆ อย่างเกิดขึ้นเหมือนละครที่อยู่ภายนอกตัวคุณ และคุณก็ไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมัน

แล้วคุณก็เข้าสู่พื้นที่ส่วนกลางของคุณ และสภาพแวดล้อมไม่สามารถมีผลกระทบกับคุณได้ คุณจะกลายเป็นคนที่อยู่ในความเจ็บสงบ ปีติสุข เจียบและเห็นสิ่งที่อยู่รอบๆ และการเคลื่อนไหวทั้งหมด แต่คุณไม่ได้อยู่ในวังวนนั้น นั่นทำให้คุณกลายเป็นอาจารย์ นั่นทำให้คุณกลายเป็นปราชญ์ แต่วันนี้สหะโยคะมีพลังที่จะสร้างคนของพระเจ้าให้เป็นปราชญ์ และปราชญ์เหล่านี้ก็มีพลังที่จะทำให้ผู้อื่นเป็นปราชญ์ อย่างวิลเลียม เบรค กวีผู้ยิ่งใหญ่ของประเทศนี้ และนั่นคือสิ่งที่สหะโยคะเป็น เขาทำนายเอาไว้เมื่อร้อยกว่าปีที่แล้ว วันนี้ ถ้าคุณเข้ามาฝึกสหะโยคะจะแปลกใจในสิ่งที่คุณเป็น อะไรก็ตามที่เขาทำนายเกี่ยวกับประเทศอังกฤษว่าจะเป็นเยรูซาเล็มในอนาคตอนาคตนั้นคือวันนี้

ประเทศของคุณนี้, อังกฤษ – ที่แม่ไม่รู้ว่าคุณจะเข้าใจหรือรับรู้หรือไม่ว่าประเทศนี้เป็น, หัวใจของจักรวาล, เป็นส่วนที่สำคัญที่สุดในจักรวาล - ที่จะต้องกลายเป็นเยรูซาเล็ม เพื่อสิ่งนั้น ชาวอังกฤษต้องสลัดความเหนื่อยออกไป เพื่อเห็นถึงศักยภาพของตัวเอง เพื่อขึ้นสูงถึงจุดนั้น และประสบผลสำเร็จ ตอนนี้ มันได้ผลอย่างดีในลอนดอน แน่นอนว่าเราไม่ควรมีคนมากนัก เพราะว่าเราสามารถผลิตพลาสติกด้วยเครื่องจักรกลจำนวนมากนับพันๆ ชิ้น แต่ถ้าคุณต้องการบางสิ่งที่มีชีวิตก็จำเป็นต้องใช้เวลา ในเมื่อมันเป็นสิ่งที่ต้องใช้เวลา ในที่สุดมันก็ต้องเติบโต แม่มั่นใจว่าประเทศที่ยิ่งใหญ่นี้จะยอมรับสถานะของการกลายเป็นเยรูซาเล็ม ที่ของการบูชา ที่ซึ่งผู้คนต้องมาสักการะ

มันน่าประหลาดใจมาก, มีสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นด้วยพลังของสหะโยคะ ดอกเดซี่ที่ไม่เคยมีกลิ่นหอม ถ้าคุณไปดูตอนนี้, มันมีกลิ่นหอม ดอกไม้อังกฤษส่วนใหญ่ไม่มีกลิ่น เป็นที่รู้กันทั่วไปเช่นนั้น ตอนนี้ดอกไม้ส่วนใหญ่มีกลิ่นหอมมาก คุณสามารถเห็นได้ด้วยตัวเอง ธรรมชาติทำงานเหล่านี้เอง, ทำสำเร็จแล้ว, ดอกไม้ทั้งหลายกำลังก้าวเข้ามา แล้วมนุษย์ล่ะ พวกเขาอยู่ไหน? ทำอะไรอยู่, เขาหลงทางอยู่ที่ไหน? นี่เป็นเรื่องน่าเศร้ามาก

แม่ได้มาที่ลอนดอนโดยบังเอิญ หรือบางทีอาจจะมีการเตรียมไว้ล่วงหน้า สามิของแม่ได้รับเลือกให้ทำงานนี้ แล้วเขาก็ต้องมา

หน่วยงานนี้ขององค์การสหประชาชาติตั้งอยู่ที่นั่นที่เดียวในอังกฤษ ไม่มีที่อื่น พวกเขามีหน่วยงานเดียวนี้ที่อังกฤษ หน่วยงานที่สามของแม่ได้รับเลือก ดังนั้น แม่จึงมาที่นี่ ไม่อย่างนั้นแม่ก็ไม่คิดว่าตัวเองจะมาที่นี่ในฐานะของครู เพราะว่าแม่ไม่ได้สนใจเรื่องอื่นๆ นอกจากเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นแม่ก็ไม่สามารถมาที่นี่ เพราะถ้าไม่ได้รับเชิญแม่ก็ไม่สามารถมาได้ แม่มาในฐานะอาคันตุกะ

ทั้งหมดกำลังทำงาน คุณแต่ละคนต้องทำงานด้วยตัวเองและต้องเข้าใจ ไม่ใช่แค่กระตือรือร้น หรือพลังชีวิต แต่สิ่งที่สำคัญที่สุด คือ ณ จุดที่คุณกำลังยืนอยู่ คือปากเหวของหายนะหรือปากประตูของการสร้างสรรค์ และคนอังกฤษมีสถานที่พิเศษ พวกเขาคงก้าวขึ้นมาสู่จุดนั้น เพราะว่าพวกเขาเป็นเซลล์หัวใจ

แม่จะสอนเรื่องในวันพรุ่งนี้ แม่หวังว่าคุณจะมาและทำตามตามสบาย ขอโทษสำหรับเสียงแม่ แม่พูดทุกวันติดต่อกัน ขอขอบคุณมาก

มีใครอยากถามบ้าง แม่จะตอบให้

แม่ขอคำถามจากพวกคุณ และแม่จะตอบให้

คำถาม : ท่านพูดว่า เราสามารถรักษาหลังจากการตระหนักรู้ ปัญหาคือ แม่ของเขาหุนหวน ท่านสามารถแก้ปัญหาคำถามได้ยืนได้หรือไม่? คุณแม่ศรีมาตาจิ : เห็นไหมคำถามนี้มันช่างทำให้แม่รู้สึกว้าว แม่เป็นบุคคลที่ต้องรักษาทุกๆ คน คุณเข้าใจผิดอย่างน่าเศร้า มันเป็นผลพลอยได้จากการตื่นขึ้นของคุณทาลินี คุณจะได้รับการรักษา ขอโทษที่ทำให้พวกคุณเข้าใจแบบนี้ ถ้าแม่มาที่นี่เพื่อรักษาคุณ แม่ก็ควรไปอยู่ที่โรงพยาบาล แต่สิ่งสำคัญคือคุณทาลินีที่ต้องตื่นขึ้น ตกลงไหม? เพื่อรักษาคุณ ถ้าแม่คุณอยู่ที่นั่น เราจะทำด้วยกัน

แต่สิ่งสำคัญคือคุณต้องเข้าใจ พระเจ้ามีสามัญสำนึกมากมายเหมือนเช่นที่เรา มี แล้วท่านก็สนใจแต่แสงสว่างอย่างที่เราเป็น ซึ่งจะทำให้งานของพระองค์สำเร็จไปด้วยดี คนที่ป่วยสามารถรักษาได้ในหนึ่งวินาที คุณจะประหลาดใจแม่จะบอกให้

ประธานาธิบดีของอินเดีย เขาไปรักษาที่อเมริกา แต่ก็ได้ผล แล้วต้องกลับอินเดียมา แล้วแม่ก็ไปเยี่ยมท่านในฐานะผู้หึงคนหนึ่ง แต่ตัวแทนของท่านบอกท่านว่า แม่ก็ไม่ได้เจาะจงอะไร แต่ท่านเคยได้ยินชื่อแม่ในอินเดีย ภรรยาของเขาพูดว่า “ทำไมท่านไม่รักษาสามีของคุณ?” และเขาก็อยู่ในช่วงวาระสุดท้าย พวกเขาดูแลทุกอย่างสำหรับพิธีสุดท้ายในอินเดีย แม่วางมือของแม่ไปที่หลังเขา ประมาณสิบนาทีก่อนที่คุณจะไม่เชื่อ เพราะความเจ็บปวดทำให้เขาไม่ได้นอนมาหลายวัน เขาบอกว่า “ความเจ็บหายไปแล้ว ผมต้องการนอน” เขาลุกขึ้น หายดี แต่เขาเดินลงมา คนเตรียมเปลหามเอาไว้อย่างดี แต่เขาเดินลงมา พวกเขาไม่เชื่อสายตาตัวเอง สิ่งนี้เกิดขึ้นก็เพราะเขากำลังจะทำงานของพระเจ้า

ในบ้านถ้าคุณมีดวงไฟที่ไม่เคยให้แสงสว่าง เราไม่สนใจพวกมัน เราก็คงขายมันเป็นเศษขยะ ในท่านองเดียวกัน สิ่งศักดิ์สิทธิ์ไม่รักษาคนทั้งหมด รักษาเป็นพันๆ คน แต่บางคนก็ป่วยหนัก ท่านว่า “เอาหละคุณควรไปรู้จักที่ที่สอง” เอาหละ กลับมาอย่างบริสุทธิ์ พักแล้วค่อยทำ ดังนั้น ไม่จำเป็นที่จะต้องรักษาทุกคน ไม่จำเป็นเลย แต่หลายคนได้รับการรักษาแล้วก็ได้ผล

แต่นั้นไม่ใช่งานหลัก, การรักษาคนไม่ใช่งานหลัก งานหลักคือการมอบการตระหนักรู้ให้ผู้คน และการรักษาเป็นผลพลอยได้ อย่างที่คุณบอกแน่นอนว่า ถ้าเธอได้รับการตระหนักรู้ อาการหุนหวนของเธอจะหายไป หลายคนได้รับการรักษาหุนหวน ไม่ใช่แค่หุนหวน แม้แต่ศีรษะล้าน คนก็จะมีผม เขาไม่มีเส้นผมเลยตอนที่เขามาหาแม่ แต่แม่ไม่พูด หลังการตระหนักรู้ และก่อนการตระหนักรู้ เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ควรจะถ่ายรูปไว้ก่อนการตระหนักรู้ และดูตัวเอง และบางทีหลังการตระหนักรู้คนก็ดูรูปที่ถ่ายก่อนการตระหนักรู้ พวกเขายืนยันทั้งมันจะแตกต่างกัน แต่เรื่องรักษาไม่ใช่เรื่องหลัก เรื่องหลักคือการตระหนักรู้ในตนเองและอายุก็ไม่ใช่อะไรปัญหา เมื่อวาน คิดว่าน่าจะเป็นที่เบอร์มิงแฮม แม่มอบการตระหนักรู้ให้คนๆ หนึ่ง เป็นผู้ชายที่แก่มาก ดังนั้น อายุไม่ใช่สิ่งที่ต้องคำนึงถึง สุขภาพก็ไม่ใช่อะไรอย่างนี้ ทุกๆ คนสามารถได้รับการตระหนักรู้และควรพยายามที่จะได้ ตกลงมั๊ย? ถ้าคุณเอาแม่มาด้วย เราจะทำด้วยกัน แต่แม่ไม่สัญญาอะไรทั้งนั้น ตกลงมั๊ย? ขอพระเจ้าคุ้มครองคุณ แน่แน่นอนแม่ให้คำมั่นได้ในเรื่องการตระหนักรู้ ถ้าคุณอดทนกับตัวเองอย่างที่คุณอดทนกับคุณ คุณต้องมีความอดทน มีคำถามอื่นอีกไหม?

คำถาม : เขามีปัญหาที่หน้าอกในช่วงสี่ถึงห้าปีที่ผ่านมา มีทางใดบ้างที่ท่านจะช่วยเขา? คุณแม่ศรีมาตาจิ : แน่แน่นอน ช่วยได้ ใช่ ปัญหาที่หน้าอก เช่นหายใจติดขัดหรืออะไร? ปัญหาการหายใจหรือไม่ว่า? เขาเป็นคนอินเดียใช่หรือไม่? หืดหอบ เขาเป็นคนอินเดียใช่หรือไม่? อา คนอินเดีย คุณรู้ไหม? พวกเขาดูบ่นน้ำมากเกินไป ยังคิดว่าตัวเองอยู่อินเดีย ตอนเช้าอาบน้ำทุกวันแล้วก็ออกไปข้างนอก ใช่ไหม? ไม่ควรทำเช่นนั้น ที่ประเทศอังกฤษ เราควรอาบน้ำตอนเย็น ควรใช้ชีวิตแบบคนอังกฤษ พวกเขานักอาบน้ำด้วย คนอินเดียเป็นนักอาบน้ำด้วยเห็นหรือไม่? พวกเขาคงอาบน้ำทุกวัน อากาศที่นี่ศูนย์องศาหรือลบสิบสององศา เขาต้องอาบน้ำ เห็นไหมมันเป็รูปแบบนิสัยที่พวกเขามี พวกเขารู้สึกไม่ดีถ้าไม่ได้อาบน้ำ และนั่นทำให้พวกเขาเป็นหอบหืด แต่อย่างไรก็ตาม เราจะรักษาโรคหอบหืดให้คุณ ตกลงมั๊ย? มันไม่ยาก แต่เราไม่ควรอาบน้ำบ่อยในอังกฤษ เมื่ออยากแนะนำว่าถ้าอยากอาบน้ำให้อาบน้ำตอนเย็นเหมือนที่คนอังกฤษทำ เพราะเป็นสภาพอากาศไม่น่าไว้วางใจอย่างมาก

และเวลาที่คุณอาบน้ำเสร็จแล้ว คุณก็มีปัญหาในช่องอกอย่างแน่นอน ตอนนี้ไม่เพียงแต่โรคนี้ แต่ยังมีโรคข้ออักเสบ และโรคแบบนี้ก็เกิดจากสาเหตุนี้ มันเป็นเรื่องที่คาดเดาไม่ได้ในประเทศนี้กับอากาศที่คุณต้องระวัง

แม่หมายความว่าเราไม่ควรเลื่อนการอาบน้ำไปเรื่อยๆ เพราะเห็นไหม? เวลาที่แม่พูดอะไรบางอย่าง แม่ต้องให้ไปสุดโต่งในอีกทางด้วย แต่เราเป็นคนอาบน้ำด้วย ไม่ต้องสงสัยเลย คนอินเดียมีสุขอนามัยส่วนตัวมากเกินไป มากเกินไป แต่ความสะอาดทั่วๆ ไป หรือคุณจะพูดได้ว่าความสะอาดส่วนรวม ที่นี้มีมากกว่า เห็นไหม? เช่นการตัดหญ้า ดูแลสนาม ความสะอาดของถนน และทุกอย่างดีกว่ามาก เราต้องผสมผสานสิ่งเหล่านี้มันสำคัญที่สามารถทำได้ เอาล่ะ หืดหอบไม่ใช่ปัญหาถึงขนาดนั้น มีอะไรอีกไหม

คำถาม : แล้วจะอย่างไร

คุณแม่ศรีมาตาจิ : เรามีศูนย์พลังอยู่ภายใน ศูนย์พลังของพระราม ในด้านขวา เราเรียกว่าหัวใจขวา ถ้าหากว่าพวกเราสามารถรักษาศูนย์พลังนั้นของคุณ คุณก็จะไม่เป็นอะไร ตกลงไหม? เราจะทำมันเราจะบอกคุณว่าทำอย่างไร

คำถาม : ก็พ้นปีมาแล้ว ที่โยคะเกิดขึ้น

คุณแม่ศรีมาตาจิ : โยคะไหนที่คุณหมายถึง? โยคะที่เป็นธรรมชาติ โยคะที่เป็นอย่างนั้นมาตลอด เห็นไหม สิ่งที่เป็นไปตามธรรมชาติมีชีวิต และขบวนการของสิ่งมีชีวิตก็อยู่อย่างนั้นมาโดยตลอด ดังนั้น เราพูดไม่ได้ว่ามันเริ่มขึ้นเมื่อไหร่ เราพูดได้ว่าเมื่อมันเกิดการแยกออก เมื่อพระเจ้าแยกออกจากพลังของท่าน และพระเจ้าเริ่มเฝ้ามองทุกสิ่งอย่างเป็นพยาน พระเจ้าและพลังศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เริ่มทำงานสร้างทั้งจักรวาล สร้างจักรวาลออกมา จากนั้นจึงสร้างมนุษย์ และตอนนี้ ต้องเป็นหนึ่งในอีกครั้งที่ผู้ถูกสร้างต้องรู้จักผู้สร้าง

๑-๒-๓-๔ มักจะมีไม่กี่คนที่ได้การเชื่อมต่อนี้ แต่วันนี้คือเวลาสำหรับการวิวัฒนาการในระดับฝูงชน จนถึงทุกวันนี้การเติบโตของชีวิตคุณไม่สามารถบอกได้ว่าตอนไหน บอกไม่ได้ว่ามันเริ่มเมื่อไหร่ ก็ปีที่เกิดขึ้นมา แต่วันนี้เป็นช่วงเวลาแห่งความผลิบาน เมื่อหลายคนได้รับพรจากโยคะ “เข้าใจนะ” ขอคุณ

คำถาม : ท่านพูดถึงคุณชาลินี สำหรับคนธรรมดา มันยากมากที่จะทำให้คุณชาลินีตื่นขึ้น

คุณแม่ศรีมาตาจิ : อา ใครบอกคุณอย่างนั้น? มันไม่ใช่อย่างนั้นเลย เห็นไหม คนไม่ปกติพวกนี้ เวลาที่เขาพูดถึงคุณชาลินี เขาจะบอกว่ามันไม่ปกติ เพราะว่าพวกเขาไม่รู้วิธีปลุกพลังนี้ มันเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุด มันเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุด ถ้าคุณเป็นบุคคลที่ตื่นแล้ว แม้แต่เด็กก็ทำได้ คนที่บอกว่าคุณชาลินีเป็นเรื่องยาก คือคนที่ไม่มีความรู้เรื่อง คุณชาลินี พวกเขาไม่ใช่ครู อะไรจะเป็นเรื่องยากสำหรับครู? และแม้แต่คนธรรมดาก็สามารถเป็นครูได้ แล้วอะไรที่ยาก? คนเหล่านี้ไม่ใช่ครู คนเหล่านี้ไม่รู้อะไรเลย พวกเขาเงิน เป็นคนไม่มีประโยชน์ พวกเขาเขียนหนังสือโดยที่ไม่มีความรู้เรื่องคุณชาลินีเลย พวกเขาแนะนำคนผิดๆ

มันเป็นสิ่งที่ยากที่สุด เคลื่อนไปด้วยมือของคุณ คุณจะเห็นว่ามันเคลื่อนขึ้นมา แล้วคุณจะรู้สึกว่ามีอาการเต้นที่ศีรษะ มันไม่ยากเลย แม่บอกคุณว่า มันเป็นเรื่องสำคัญที่สุดที่ต้องเกิดขึ้น ทุกอย่างที่สำคัญต้องฟรีและง่าย คือสหะ จะทำให้คนอื่นมีศรัทธาที่กล่าวว่า “สหะ สมาริ ลาโก” ไม่มีใครบอกว่ายากเลย ก็ပြီးไม่เคยพูด ท่านกล่าวว่า (ภาษาฮินดี) “ข้าพเจ้าผูกคน ๒๕ คนด้วยกันแล้วมัดเขาให้เป็นหนึ่งเดียว”

นี่คือ คนที่มีสิทธิ์ที่มักจะพูดอย่างนั้น ไม่มีใครบอกว่ายาก มีแต่คนเหล่านี้ที่ไม่รู้งาน คนที่ไม่ได้รับสิทธิ์มักจะพูดอย่างนั้น อย่าไปเชื่อพวกเขา มันเป็นเรื่องที่ง่ายที่สุดที่จะทำ คุณจะเห็นตัวเอง แต่ถ้ามันง่ายที่สุดแล้วทำไมคุณถึงปฏิเสธมันล่ะ? สมมุติว่าแม่ให้เพชรคุณฟรีๆ คุณจะไม่ต้องจะไม่รับมันไปหรือ? หรือเรากำลังรู้สึก “โอ้ มันยาก จะทำได้หรือไม่?” เมื่อแม่พูดว่ามันง่ายคุณไม่ต้องจ่ายเงินซื้อ “ตกลงไหม?”

อะไรนะ?

ไม่ นั่นถูกต้อง นั่งลง นั่งลง เอาล่ะ เอาล่ะ โปรดนั่งลงแม่จะบอกคุณ

นั่นคือวิธีที่คนพยายามทำ แล้ววิธีนั้นก็ไม่ได้ผล สมมุติว่า มีบางอย่างเกิดขึ้นกับรถของคุณ แล้วตอนนี้ คุณสามารถล้างมันขณะที่คุณนั่งอยู่ข้างในได้ไหม? คุณจะทำให้มันปกติได้หรือ? คุณต้องออกมาจากรถ ดังนั้นสิ่งแรกคือ การขึ้นของคุณชาลินี เห็นไหม ผู้คนสับสนกับทุกอย่าง แม้แต่ครูโยคะที่มีอชฎาจะ สิ่งแรกนี่คือ อิศวรปรณิธาน (Ishwar Pranidhan) ก่อนอื่น คุณต้องสถาปนาพระเจ้าขึ้น (เชื่อว่าพระเจ้ามีจริง) สิ่งแรกคุณต้องเชื่อมต่อกับพระเจ้าก่อน

แม้แต่คริสเตียนคุณต้องทำศีลจุ่มก่อน แน่แน่นอนว่ามันเป็นแค่เปลือกนอก ขอให้ลิ้มไปเลย แต่คุณต้องมีศีลจุ่ม แม้แต่ฮินดูก็ทำคล้ายกับคริสเตียน ที่เรียกว่าพิธีชัฏญ์ปรีต (โกนจุก) ตอนอายุแปดปี นั่นคือการตระหนักรู้ หรือมุฮัมมัดซาฮิบและบุคคลเหล่านี้ใช้ซัมตา (Sumta) (อิสระจากความคิดและสติรู้) คือสิ่งเดียวกัน ดังนั้นสิ่งแรกคือการรับการตระหนักรู้ ไม่ได้หมายความว่า คุณจะกลายเป็นครู

แต่การตื่นขึ้นของกุนทาลินี แล้วด้วยการเติบโตของกุนทาลินี คุณจะกลายเป็นครู นี่คือขบวนการที่แท้จริง แต่พวกเขากลับทำแบบกลับตาลปัตร แล้วคุณสามารถชำระล้างตัวเองได้อย่างไร? หากคุณไม่ได้ออกจากตัวเอง สมมุติว่า สำหรับแม่มีรอยเบื่อน แม่ต้องถอดสำหรับและทำความสะอาด ไข่ใหม่?

และนั่นเป็นเหตุที่มันยากมาก มันเป็นอย่างนั้น มีความสับสนที่พวกเขาสร้างขึ้นมา และอย่าเชื่อเรื่องพวกนี้ หากคุณต้องการข่มอึดตาของคุณ มันจะนั่งอยู่บนศีรษะคุณ มันจะไม่ไปไหนเลย ถ้าคุณพยายามข่มเงื่อนไขของคุณ มันก็จะไม่ได้ช่วยอะไรคุณเลย แต่ที่นั่นจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ แล้วจะเกิดขึ้นอย่างไร แม่จะบอกคุณพรุ่งนี้ ด้วยการตื่นของเทพเจ้าทั้งหลายในตัวคุณ สิ่งเหล่านี้จะซึมซับอยู่ภายใน กุนทาลินีตื่นขึ้นและเป็นผู้กระทำ

ท้ายที่สุดถ้าคุณต้องการให้แม่สาร์ภาพ มีบางอย่างพิเศษเกี่ยวกับตัวแม่ที่ทำให้แม่สามารถทำได้ ต้องมีอะไรบางอย่าง ถ้าคุณไม่เอาแม่ไปตึงกางเขน แม่ก็ขอพูดเพียงเท่านั้น จะไม่พูดมากไปกว่านี้ คุณควรจะค้นพบเอง ไม่เช่นนั้นสิ่งแรกคือคุณจะทำแม่ตึงกางเขน แม่ไม่ต้องการให้เกิดขึ้นแบบนั้นอีกแล้ว

ตกลงไหม? ขอพระเจ้าอวยพร

ว่าไง ลูก

คำถาม : คุณแม่ เราจะช่วยเหลือตัวเองและช่วยเหลือคนอื่นให้เปิดหัวใจและรวมกลุ่มกันให้มากขึ้นได้อย่างไร
คุณแม่ศรีมาตาจี : ไม่จำเป็นต้องใช้การผ่าตัดเลย ในสหะโยคะเรามีเทคนิค เทคนิคศักดิ์สิทธิ์ด้วยการเปิดหัวใจของเรา ความสับสนก็เป็นอีกอย่างหนึ่ง และความสับสนนี้้นำเราไปสู่ปัญหา
คุณเห็นไหมความสับสนนี้สืบเนื่องมาจากความสัมพันธ์ของเราควรจะเป็นอย่างไรกับตัวเรา, กับคนอื่น และสังคม มีความสับสนมากที่เกิดขึ้นมานานแล้ว เมื่อคัมภีร์สมฤติ (Smritis) ได้ถูกเขียน หรือเราอาจกล่าวได้ว่าเมื่อเริ่มมีการฝึกปฏิบัติในศาสนา, มันกลายเป็นคนละเรื่อง เราเริ่มทำทุกอย่าง และนั่นทำให้เราสูญเสียความสามารถที่จะเปิดหัวใจและรวมเป็นหนึ่งกับกลุ่ม

ทัศนคติที่มองตนเองควรเป็นว่า เราควรพยายามทำให้ตัวเราสมบูรณ์แบบ มันเป็นเรื่องหนักหนาสาหัสมาก เมื่ออยากจะบอกคุณ เมื่อแม่พยายามที่ทำให้สหะโยคะสมบูรณ์แบบ แม่บีบบังคับตัวเองมาก แม่ใช้ร่างกายนี้ทำงาน และทุ่มเทพลังกาย ด้วยความอดสาหะอดทนของแม่อย่างเต็มที่ แม่ก็ทำสำเร็จ โดยปกติ คนมักจะอดกลั้นไว้ “โอ้ คุณแม่ นี่มันมากเกินไป เราทนไม่ได้” คุณก็ได้เห็นด้วยตัวเองแล้ว แต่คุณต้องบังคับตัวเองอย่างจริงจังเพื่อให้ตนเองสมบูรณ์แบบ ซึ่งเป็นวิธีที่เราควรทำกับตัวเราเอง และกับคนอื่นมันควรจะเป็นความสัมพันธ์ในอุดมคติ เหมือนตอนนี้, คุณมีพี่ชาย เขาเป็นพี่ชายคุณ - ก็ควรจะเป็นพี่ชายในอุดมคติ ถ้าเขาเป็นพ่อก็ควรจะเป็นพ่อในอุดมคติ แต่ความสับสนที่เกิด ยิ่งคุณมีการตระหนักรู้มากขึ้น คุณก็จะยิ่งอยู่ในระดับที่สูงมากขึ้น ความสับสนคือ ใครกันแน่ที่เป็นน้องสาวคุณ ใครคือแม่ของคุณ ใครเป็นพ่อของคุณ?

แล้วความสัมพันธ์ระหว่างสหะโยคีก็เช่นกัน ก็จะสับสน คุณเป็นสหะโยคี คุณเป็นปราชญ์ทุกคน คุณต้องเคารพซึ่งกันและกัน คุณเป็นปราชญ์ คุณพูดภาษาเดียวกัน คุณต้องรักกัน มันไม่ใช่เรื่องเหตุผล มันต้องเกิดขึ้นกับคุณ เพราะความสัมพันธ์นั้นต้องสถาปนาขึ้น ความสัมพันธ์นั้น ความสัมพันธ์ที่เป็นอุดมคติ

ดังนั้น คนหลายๆ คน ตอนนี้อย่างที่คุณรู้พวกเขาโกรธแม่ “คุณแม่ ท่านอดทนกับสหะโยคีพวกนี้มากเกินไป” แต่พวกเขาเป็นลูกของแม่ แม่ต้องทำให้ตัวแม่มีความสมบูรณ์แบบ และความสัมพันธ์กับพวกเขาก็ต้องเป็นอุดมคติ แม่ต้องมีขอบเขตที่กว้างมากในการให้อภัยเพื่อที่จะให้เขาขึ้นมา ดังนั้น ความสัมพันธ์กับผู้อื่นควรจะเป็นอุดมคติด้วย คุณเป็นพ่อในอุดมคติหรือไม่? คุณเป็นแม่ในอุดมคติหรือไม่? คุณเป็นพี่น้องในอุดมคติหรือไม่? คุณเป็นพลเมืองในอุดมคติต่อผู้อื่นหรือไม่? แต่สังคมต้องทำให้ได้ในเชิงปฏิบัติด้วย สังคมก็ควรหาวิธีทำให้ปฏิบัติได้อย่างเหมาะสม และการปฏิบัตินี้เกิดขึ้นได้โดยการเปลี่ยนแปลง

สมมุติว่าวันนี้แม่บอกว่าสำหรับอินเดีย เราไม่ต้องการมังสวิริติ สำหรับอังกฤษ เราต้องการมังสวิริติ ทุกอย่างเป็นไปตามความเหมาะสม สังคมก็ต้องปรับไปตามความเหมาะสม ณ ที่นี้เราดูความเหมาะสมตามสภาพของเรา ไม่เกี่ยวกับสังคม เราปรับให้เหมาะกับการปฏิบัติของตัวเราเอง ทุกๆ อย่างก็สำเร็จได้ “มีอะไรผิดหรือ?” ผู้หญิงที่มีลูกแล้วจะหนีตามชู้ “มันผิดตรงไหน?” หรือผู้หญิงมีลูกแล้วยังขายชาติได้ เพื่อผลประโยชน์ของลูกเธอ “มันผิดตรงไหน?”

ดังนั้นความสับสนภายในตัวเรา คือตัวสร้างปัญหา และนั่นทำให้เราไม่สามารถเปิดตัวเองออก ถ้าเราสามารถจัดความสับสนของเรา มันก็สามารถทำได้ โดยวิธีสหะโยคะก็สามารถทำได้ ความสับสนทั้งหลายถูกสร้างโดยคนที่ศรัทธาอย่างเคร่งๆ กลางๆ แม่จะพูดว่า อวตารไม่มีสิ่งใดผิด ศาสดาไม่มีสิ่งใดผิด พวกท่านเป็นผู้ที่สมบูรณ์แบบ ที่ผิดคือทัศนคติของเรา และถ้าเราสามารถใช้ทัศนคติของเรา

แยกแยะถูกผิด ต่อตัวเรา ต่อตัวผู้อื่น และต่อสังคมได้ ทุกๆ อย่างก็จะสำเร็จผล มันก็จะสวยงาม

เพราะความสับสนนี้ทำให้หัวใจเราปิด เรากลัวคนอื่น มีอะไรต้องกลัว หากความสัมพันธ์เป็นแบบอุดมคติ? พวกเขาสามารถทำอะไรได้? ความสัมพันธ์ของคุณ, ตราบเท่าที่พวกเขามีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของคุณ, หัวใจของคุณเป็นอุดมคติ - อะไรก็ตามที่พวกเขาทำไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญ - ไม่ว่าอะไรที่แม่ทำให้พวกเขาต้องเป็นการให้ในลักษณะอุดมคติ แม่ต้องรักพวกเขา แม่ต้องชื่นชมพวกเขา ให้กำลังใจพวกเขา ช่วยเหลือค่าเงินพวกเขา และให้พวกเขาในสิ่งที่แม่ต้องให้เพื่อเป็นไปตามความสัมพันธ์ที่ควรจะเป็น

ยกตัวอย่างเช่นแหล่งน้ำที่อยู่ใต้พระแม่ธรณี น้ำคิดใหม่ว่าต้นไม้เป็นต้นไม้ประเภทไหน? กำลังทำอะไร? แหล่งน้ำมีหน้าที่ให้น้ำในทำนองเดียวกัน เพราะคุณเป็นแหล่งกำเนิด ดังนั้น ความสัมพันธ์ต้องเป็นแบบอุดมคติ ความสับสนเหล่านี้ได้รับการแก้ไข, ด้วยเหตุผลพวกเราได้ยอมรับความสับสนต่างๆ เหล่านี้ นี่คือสาเหตุที่นำเราเข้าไปติดกับดักประเภทนี้ ทำให้หัวใจของเราปิด เข้าใจนะ?

คำถาม : ขอให้ท่านช่วยอธิบายความแตกต่างระหว่างสหะโยคะและกิริยาโยคะ

คุณแม่ศรีมาตาจี : โอ้ เราอาจกล่าวได้ว่าเป็นอย่างเดียวกัน หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นคนละสิ่งที่ถูกเข้าใจว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ตัวอย่างเช่น แม่สามารถกล่าวได้ว่า การตระหนักรู้ที่แท้จริงและพิชิตใจที่แท้จริงนั้นคือการตื่นขึ้นของพลังกุนทาลินีแต่เราก็ยังมีบาทหลวงที่ประกอบพิธีศีลจุ่ม (โดยไม่เกี่ยวข้องกับการตื่นขึ้นของพลังกุนทาลินี) ให้กับผู้คนด้วยเช่นกัน ศีลจุ่มอันนี้และศีลจุ่มอันนั้นจึงเป็นสิ่งที่ถูกเข้าใจว่าเป็นสิ่งเดียวกัน ในทำนองเดียวกัน เมื่อพลังกุนทาลินีตื่นขึ้น กิริยาโยคะก็เกิดขึ้นภายในตัวของเรา บางสิ่งเข้าไปสู่สภาวะของ “กิริยา” หรือการกระทำ การกระทำที่ว่าคือ เมื่อพลังกุนทาลินีตื่นขึ้น นั่นคือพลังอันมหาศาลกำลังพุ่งสูงขึ้น และนี่คือเหตุการณ์ที่โดดเด่นและแตกต่างกับสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดทั่วทั้งร่างกายได้เตรียมพร้อมเพื่อสิ่งนั้นแล้ว และเมื่อพลังนี้พุ่งสูงขึ้น คลื่นแห่งการกระทำบางอย่างเกิดขึ้นในร่างกาย เหมือนกับการเคลื่อนไหวแบบบีบรัดที่เกิดขึ้นในขณะย่อยอาหาร ในทำนองเดียวกัน เมื่อพลังกุนทาลินีพุ่งสูงขึ้น กล้ามเนื้อบางส่วนหดตัวเพื่อให้กุนทาลินีสามารถพุ่งขึ้นสูงไปได้เรื่อยๆ จากนั้นมันจึงพองตัวออก กล้ามเนื้อเปิดตัวออกแล้วก็หดตัว กระบวนการทั้งหมดนี้เกิดขึ้นอย่างอัตโนมัติภายในตัวของเรา แบบเดียวกับเมื่อเราสตาร์ตรถ เครื่องยนต์ทุกชิ้นจึงเริ่มทำงาน ในทำนองเดียวกัน “กิริยา” ได้เกิดขึ้นอย่างแท้จริงในตัวของพวกเขา ดังนั้น “กิริยา” จึงเกิดขึ้นภายในตัวเราในระบบของสหะโยคะ ทุกสิ่งย่อมเป็นตัวเสริมให้กับสหะโยคะ อันหมายถึง โยคะนั่นเอง แต่ปรากฏการณ์ทุกอย่างเหล่านี้เกิดขึ้นภายในตัวของพวกเรา

แต่ในทางตรงกันข้าม เรายังสามารถทำได้อีกวิธีหนึ่ง แม้จะไม่ได้สตาร์ตรถ แต่เรายังทำให้ล้อหมุนได้ นั่นคือสิ่งที่ถูกเรียกว่า กิริยาโยคะ ดังนั้น สิ่งนั้นจึงเป็นเพียงสิ่งที่ถูกเข้าใจว่าเป็นสิ่งเดียวกัน กิริยาโยคะที่แท้จริงอันเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติและถูกสร้างไว้แล้วภายในตัวเรา คุณไม่ต้องทำอะไรใด สิ่งนั้นได้ถูกสร้างไว้เพื่อตัวคุณแล้ว แม่เคยเห็นคนที่ถูกตัดลิ้น และลิ้นของพวกเขาก็แกว่งไปมา คนสูงอายุมากจำนวนหนึ่งในอินเดียถูกทำให้เป็นเช่นนั้นโดยใครบางคนจากอเมริกา เขาเป็นคนที่น่ากลัวมาก พวกเขาถูกตัดลิ้น แล้วมันก็แกว่งไปมาแบบนี้ พวกเขาเป็นบุคคลที่ไร้ประโยชน์ มีหมอคคนหนึ่งเป็นแบบนี้ หมอคคนหนึ่ง ซึ่งเป็นผู้แสวงหา ลองคิดดูว่าผู้แสวงหาถูกทำลายจนเป็นแบบนี้ แม่ถามว่า “ทำไม ทำไม่คุณถึงทำแบบนี้”

เขาตอบว่า “พวกเรากำลังทำ เซจรี”

เซจรี คือสิ่งที่คุณต้องตัดลิ้นตัวเอง ใส่มันกลับเข้าและพยายามให้ปลายลิ้นสัมผัสกับส่วนในสุดของช่องปาก คุณนึกภาพออกไหม และมันถูกเรียกว่า Dawedi Raveni Pranayam สิ่งเหล่านี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย สิ่งเหล่านี้ทำลายช่องทางเดินของพลังกุนทาลินี แม่เคยเห็นกุนทาลินีถูกทำร้ายและบาดเจ็บ ท่านเคลื่อนไหวศีรษะไปทุกทิศทาง นี่คืออิตตาของมนุษย์ พวกเขาคิดว่า “ฉันทำสิ่งนี้ได้ และฉันจะทำได้” ไม่ว่าจะต้องทำอะไรแบบใดก็ตาม” จงลืมเรื่องนี้

แท้จริงแล้วสิ่งเหล่านี้เรียบง่ายมาก เหมือนกับดวงไฟที่จุดติดแล้ว เทียนที่ส่องสว่างแล้วย่อมจุดให้เทียนเล่มอื่นสว่างไสวได้ เป็นการทำงานที่เรียบง่ายอย่างมาก อย่าทำเรื่องแบบนี้กับตัวเอง ถ้าคุณเป็นผู้แสวงหาที่แท้จริง ขอให้ลืมเรื่องพวกนี้ไปเสีย อย่าทำลายตนเอง และพวกคุณก็ไม่ได้ทำสิ่งใดเพื่อทำลายตัวเองมาก่อน แต่พวกเขาทำเพราะว่าพวกเขาเป็นผู้แสวงหาที่แท้จริงเอจาง อิตตาของเขาถูกปรนเปรอว่า “เธอทำสิ่งนั้นได้” แล้วพวกเขาก็ทำ

ในสหะโยคะ คุณไม่ต้องทำสิ่งใดทั้งสิ้นจนกว่าคุณจะได้รับ การตระหนักรู้ เหมือนกับคนที่ไม่รู้วิธีว่ายน้ำย่อมถูกสั่งว่า “อยู่เฉยๆ พวกเราจะพาไปที่ริมฝั่งทะเลเอง” แล้วพวกเขาก็ถูกพาไปที่ฝั่ง และได้รับการอบรมฝึกสอนวิธีว่ายน้ำ วิธีช่วยเหลือคนอื่น แล้วพวกเขาก็ไปช่วยเหลือผู้คน คุณไม่ต้องทำสิ่งใดจนกว่าคุณจะได้รับ การตระหนักรู้ที่แท้จริงและมีความเชี่ยวชาญเสียก่อน ตราบใดที่คุณยังไม่กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ คุณก็จะยังไม่ต้องทำสิ่งใด คุณต้องกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญก่อน แทบจะไม่ต้องเสียเวลาเลยที่จะกลายเป็นผู้เชี่ยวชาญ แม้จะฟังดูดีเกินไปที่จะเชื่อ แต่นี่คือเรื่องจริง ทุกสิ่งที่สมบูรณ์แบบมีลักษณะเป็นแบบนั้น จริงไหม

(ไม่ได้ยินคำถาม)

คุณแม่ศรีมาตาจิ : ไซ้ ตอนนี้เป็นเรื่องรองเท้า แม้แต่ผู้คนที่นั่นก็มีข้อถกเถียงกับแม่เรื่องรองเท้า “ทำไมต้องรองเท้า” ดังนั้น แม่จึงควรให้คำอธิบาย มิเช่นนั้น พวกเขาจะลุกขึ้นยืนถามแม่อีกครั้ง “ทำไมต้องรองเท้า” เพราะว่ารองเท้า พวกเราระบุอัตลักษณ์ของตัวเองกับมันมาก รองเท้าทุกวันนี้ โดยเฉพาะในสมัยปัจจุบัน พวกเขาใช้วัสดุอื่นที่ไม่ใช่หนังแท้มาทำเป็นพื้นรองเท้า ซึ่งมันหุ้มเป็นฉนวนกันคุณไว้ ดังนั้น รองเท้าจึงแยกคุณให้ออกห่างจากพระแม่ธรณี และเพื่อจะขอความช่วยเหลือจากพระแม่ธรณี พวกเราต้องถอดรองเท้าออก แต่แม่เพียงแค่นี้ก็ทำให้ผู้คนหงุดหงิดได้ ดูลิ คุณนึกออกไหม แต่ถ้าขอให้พวกเขาตัดลิ้น พวกเขากลับไม่รังเกียจ พวกเขา (โยคีที่ทำโปรแกรม) ต้องการให้เป็นสหะจะโดยสมบูรณ์ เมื่อเป็นแบบสหะจะแล้ว ต้องเป็นสหะจะอย่างถึงที่สุด นั่นคือเหตุผลที่พวกเราต้องถอดรองเท้า วิถีที่พวกเราเป็นช่างนาสนใจจริงๆ นี่คือการละเล่น นี่คือการว่าง ไอเค ตอนนี้ขอให้พวกเราถอดรองเท้าออกและอยู่ในอารมณ์ที่รื่นเริง ไม่มีอะไรต้องจริงจัง ณ ตอนนี้

เพียงแค่ถอดรองเท้าออกเท่านั้น ตอนนี้ขอให้ยื่นมือมาที่แม่ แบบนี้ ทั้งสองมือ แล้วหลับตาลง โปรตอย่าลืมตา นี่เป็นสิ่งสำคัญ อีกครั้ง กริยาโยคะที่คุณได้พูดไว้ เมื่อคุณพาลินีพุ่งขึ้นเป็นครั้งแรก เมื่อท่านสัมผัสกับศูนย์พลังตรงนี้ ศูนย์พลังนี้อยู่ตรงบริเวณส่วนไขว้ประสาทตา (Optic Chiasma) ลูกนัยน์ตาจะขยายตัวออก และนั่นคือเหตุผลที่หากคุณไม่หลับตา พลังจะพุ่งขึ้นไม่ได้ นี่เป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิงกับการสะกดจิต ดังนั้น ขอให้หลับตาลง และเมตตากับตัวเอง เมตตา อย่าตัดสินตัวเองโดยการคิดว่าตนเองมีความผิด นี่คือนมตรับทแรกที่พวกเราใช้โดยเฉพาะกับชาวตะวันตก ที่ที่ดูเหมือนทุกคนจะรู้สึกไม่กับเรื่องใดก็เรื่องหนึ่ง แม้ก็ไม่รู้เหมือนกัน เหมือนจะเป็นเรื่องที่ไม่มีความรู้ แต่ว่ามีการอดทนที่นั่น อย่างที่เขาบอก ดังนั้น ก่อนจะเริ่ม ขอให้กล่าวในใจว่า “คุณแม่ ข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ทั้งสิ้น”

ไม่มีสิ่งใดที่ต้องรู้สึกผิด นอกจากนั้น คุณจะมีความผิดอะไรได้? ความผิดพลาดอะไรที่คุณเคยทำแล้วไม่อาจกลืนหายเข้าไปในความรักแห่งพระเป็นเจ้าได้? ดังนั้น ขอให้ย่ำรู้สึกผิดกับสิ่งใดทั้งสิ้น บางที ในสิ่งที่แม่บรรยายไปนั้น แม่อาจพูดไปว่า การทำเช่นนั้นไม่ดี สิ่งนี้ไม่ดี ไม่เป็นไร สำหรับแม่แล้วมันไม่ต่างกันหรอก ไม่ว่าจะเป็นสไตส์ไหน แม่รู้ว่าจะต้องทำงานอย่างไร ดังนั้น ขอแค่ย่ำรู้สึกผิดเลยแม่แต่น้อย เพียงแค่พูดว่า “คุณแม่ ข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ” นี่เป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะว่ามันขวางจักรวิชุดดีนี้ไว้ ด้วยความรู้ผิดนี้ คุณทำให้ตัวเองเกิดโรคกระดูกสันหลังอักเสบ (Spondylitis) บนฝั่งซ้าย รวมถึงปัญหาทุกชนิด ดังนั้น จึงควรที่จะพูดว่า “คุณแม่ ข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ” เป็นเรื่องที่เรียบง่าย “คุณแม่ ข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ”

ตอนนี้ขอให้หลับตา ขอย่ำรู้สึกผิด ให้กล่าวซ้ำๆ ว่า “คุณแม่ ข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ” โปรตอย่าลืมตา กรุณาอย่าลืมตาขึ้นมา

ขอให้วางมือขวา อย่าลืมตา แล้ววางมือขวาลงบนหัวใจ ถามคำถามในหัวใจว่า “คุณแม่ ข้าพเจ้าคือจิตวิญญาณใช่หรือไม่?” ถามคำถามนี้เป็นคำถามง่ายๆ แต่ว่าคำถามนี้จะหยั่งรากลึกลงในตัวของมันเอง เพียงแค่ถามคำถามด้วยความอ่อนน้อม “คุณแม่ ข้าพเจ้าคือจิตวิญญาณใช่หรือไม่?” ขอให้พูดทั้งหมด ๑๒ ครั้ง

คำตอบจะมอบลมเย็นอันแผ่วเบาให้ไหลผ่านมือของคุณ (คุณแม่เปาลม ๓ ครั้งลงไปไมโครโฟน)

ตอนนี้ขอให้วางมือลงไปกับกระหม่อม ส่วนบนสุดของศีรษะ บริเวณที่เรียกว่า Fontanel Bone ตรงที่เคยเป็นกระดูกอ่อนตอนที่คุณยังเป็นเด็ก ลองดูว่ามีลมเย็นพุ่งออกมาหรือไม่ คุณอาจจะถามคำถามกับแม่ เพราะแม่ไม่สามารถบังคับให้คุณได้ คุณต้องร้องขอเอง คุณต้องร้องขอการตระหนักรู้ในตัวเอง โดยกล่าวว่า “คุณแม่ โปรดมอบการตระหนักรู้ในตนเองให้กับข้าพเจ้า” แม่ไม่สามารถบังคับให้คุณได้ อิศราภาพของคุณต้องได้รับการเคารพ หากคุณต้องการลงสู่ที่ต่ำ คุณก็สามารถไปได้ หากคุณต้องการไปสวรรค์ ก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน ดังนั้น ขอให้ร้องขอการตระหนักรู้จากแม่จริงๆ แล้ว แม่ไม่ใช่คนที่มอบให้ แต่ว่ากระบวนการการทำงานมันเป็นแบบนั้น

1983-0101, Shri Mahalakshmi Puja, Ganesha Tattwa

View [online](#).

มหาลัก্ষมีบูชา

โกลสะปุระ

๑ มกราคม ค.ศ. ๑๙๘๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖)

วันนี้ วันปีใหม่มารอบเวียนอีกครั้งหนึ่งแล้ว เหตุที่ปีใหม่นี้ทุกๆ ปีมาเยือนเรา ก็เพราะเราจะต้องเริ่มทำสิ่งใหม่ๆ อย่างเช่นดวงอาทิตย์ได้ถูกจัดสรรมาให้เคลื่อนไปครบ ๓๖๕ วัน หลังจากนั้นก็ในรอบปีใหม่อีกครั้ง อันที่จริงระบบสุริยจักรวาลของเราทั้งหมดมีการเคลื่อนไหวเป็นเกลียว (spiral) ดังนั้น ระบบสุริยจักรวาลของเราจึงเคลื่อนไหวในลักษณะที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ปี โดยจะหมุนสูงขึ้นในลักษณะเป็นเกลียว ไม่เพียงแต่เท่านั้น ในระดับของสติรับรู้ (awareness) ของมนุษย์ทั้งหลายต่างก็พัฒนาสูงขึ้นกว่าที่เคยเป็นในอดีตถ้าเปรียบเทียบกับเมื่อ ๒๐๐๐ ปีที่ผ่านมา โดยระบบที่เป็นจุดเริ่มของจักรวาลทั้งหมดเป็นต้นแบบขั้นแรกที่ถูกสร้างขึ้นมาจาก “ต้นแบบ” อันนี้จะต้องถูกทำให้สมบูรณ์ โดยเมื่อต้นแบบสมบูรณ์แล้วก็จะสามารถสร้างความสมบูรณ์แบบให้กับสิ่งที่เหลือต่อไปได้ ดังนั้น นี่คือการต้นแบบที่สมบูรณ์ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการพัฒนาให้ก้าวสูงขึ้นไปและนี่ก็คือระบบที่จะทำให้เกิดวิวัฒนาการขึ้นสูง (ascent) ทั้งนี้จักรวาลส่วนที่เหลือจะมีการพัฒนาไปสู่ความสมบูรณ์แบบในหลายทิศหลายทางด้วยกัน

ในวันนี้เราจะต้องมาพิจารณาหลักการของมหาลัก্ষมี อย่างที่แม่ได้เคยบอกคุณแล้วว่า “มหาลัก্ষมี” คือหลักการที่สมบูรณ์แบบ เป็นหลักการที่สมบูรณ์แบบ สมบูรณ์จริงๆ เป็นหลักการที่สมบูรณ์แบบตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว และก็จะยังมีความสมบูรณ์ต่อไป จะมีความสมบูรณ์ชั่วกาลปาวสาน ดังนั้นจึงไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องแก้ไขหลักการนี้ ประเด็นเกี่ยวกับ “มหาลัก্ষมี” ที่แม่กำลังพูดถึงจะเชื่อมโยงกับการที่พวกคุณอาจจะได้ไปเยี่ยมชมวิหารของมหาลัก্ষมีในวันนี้ เมื่อคุณไปถึงวิหารมหาลัก্ষมี คุณจะต้องทราบ ว่า เทวพระองค์นี้ท่านผุดขึ้นมาจากพระแม่ธรณี ณ สถานที่พิเศษแห่งนี้ หมายความว่า สถานที่แห่งนี้มีคุณสมบัติที่จะให้พลังอำนาจ (force) แก่พวกคุณ อาจกล่าวได้ว่า เป็นพลังอำนาจที่เพิ่มขึ้นมาก หรือพลังอำนาจที่จะทำให้รู้สึกได้อย่างเข้มข้นชัดเจนถึงการวิวัฒนาการ ถ้าหากคุณมีความรู้สึกที่ไวพอ คุณก็จะรู้สึกได้ และคุณก็จะทำได้ แต่ถ้าหากประสาทสัมผัสของคุณไม่ไวพอ หรือยังคงอยู่ภายใต้เงื่อนไขต่างๆ และยังคงใส่ใจแต่สิ่งภายนอก คุณก็จะจะไม่ได้รับพลังนั้น แม่หมายความว่า หลายๆ อย่างสามารถทำให้เกิดขึ้นได้ แต่หากในกรณีของคนที่ต้องการทำตัวเป็นเหมือนก้อนหิน คุณก็จะช่วยอะไรเขาไม่ได้

หลักการของมหาลัก্ষมี ทำงานอยู่ ณ โกลสะปุระ (Kolhapur) ปกติแล้ว ด้วยที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ โกลสะปุระจะต้องเป็นเมืองที่มีอุณหภูมิร้อนจัดมากๆ แต่ขนาดตอนหน้าร้อน โกลสะปุระก็ยังมีอุณหภูมิที่เย็นมาก เพราะว่าได้รับไวนะเรชอันที่ส่งออกมาจากวิหารแห่งนี้ ผู้คนที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้ อาจจะไม่ทราบเรื่องดังกล่าว เราบอกไม่ได้ว่าพวกเขารู้หรือไม่ เพราะว่าในบริเวณนี้มีพลังที่ไม่ดีซ่อนอยู่ด้วย มีโรงงานน้ำตาลหลายแห่ง และผู้คนที่นี่นิยมดื่มสุรามามาก แต่เราก็จะต้องใช้ประโยชน์ให้มากที่สุดจากสถานที่ทุกแห่งที่ถูกสร้างขึ้นมาเป็นพิเศษ เพื่อวัตถุประสงค์บางอย่างเป็นการเฉพาะ การที่เราได้มาที่นี่ก็เป็นการแสวงบุญอย่างหนึ่ง เป็นการทำให้เราจะต้องดูแลรักษาหลักการมหาลัก্ষมี อันเป็นพื้นฐานในการก้าวขึ้นสูงทางจิตวิญญาณของเรา อย่างที่พวกคุณทราบแล้วว่า การก้าวขึ้นสูงทางจิตวิญญาณ (ascent) จะเริ่มขึ้นจากจักรนาบี ซึ่งล้อมรอบโดยหลักการของคุรุ (Guru Principle) อีกทีหนึ่ง

ในเรื่องหลักการของคุรุที่อยู่ภายในของเรานั้น หากได้รับความกระทบกระเทือนเสียหาย หรือหากหลักการนี้ถูกต่อต้านครอบงำจนกระทั่งหลักการนี้ไม่สามารถเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวเราลึกลงไปถึงระบบประสาทได้ หากหลักการของคุรุไม่สามารถแสดงออกมาผ่านบุคลิกภาพและพฤติกรรมของเราได้ “มหาลัก্ষมีดัตตะ” ก็จะพัฒนามันคงขึ้นไม่ได้เช่นกัน มหาลัก্ষมีดัตตะจะถูกทำให้แข็งแกร่งขึ้นได้ด้วยหลักการของคุรุ วันนี้พวกคุณโชคดีที่เรามีวันเกิดของดัตตะ (Dutta) ซึ่งเราได้ทำพิธีบูชาดัตตะเตระไปเมื่อวันก่อน และมาวันนี้ เรามีโอกาสได้จัดพิธีบูชามหาลัก্ষมี การจะพัฒนาหลักการของคุรุให้มีความถูกต้องสมบูรณ์ครบถ้วน เราจะต้องทำให้ธรรมะของเราถูกต้องก่อน ธรรมะเหล่านี้ อย่างที่แม่ได้เคยบอกพวกคุณหลายครั้งหลายหนแล้วว่ามีความสำคัญ ๑๐ ประการ และเราจะต้องดูแลเอาใจใส่ธรรมะทั้งสิบเหล่านี้ด้วยความระมัดระวังยิ่ง แม้ว่าธรรมะเหล่านี้จะถูกแสดงออกมาภายนอก และสิ่งใดก็ตามที่อยู่ภายในก็จะปรากฏออกมาภายนอกด้วย แม้พบว่าเวลาพวกคุณพูดจากัน แม้จะดูออกอย่างชัดเจนว่าใครเป็นคนไม่ดี (negative) และใครเป็นคนดี (positive) การแสดงออกถึงความดีทำได้หลายวิธี แต่แม่บอกพวกคุณไม่ได้ว่าแม่รู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร เพราะแม่ไม่รู้จะบอกคุณได้อย่างไรดี แต่แม่รู้ก็แล้วกันอย่างชัดเจนเลยว่าคนแบบนี้ดี คนแบบนี้ไม่ดี ความดี (positivity)

เกิดขึ้นได้จากการเข้าใจว่า ทำไมเราจึงอยู่ที่นี้? อย่างแรกเลยคือ ทำไมเราจึงมาอยู่บนโลกใบนี้ ทำไมเราเกิดมาเป็นมนุษย์? เมื่อเข้าใจแล้วเราจะทำอะไรกับมัน? ทำไมเราจึงเป็นสหะโยคี? สหะโยคีมีหน้าที่ต้องทำอะไรบ้าง? อะไรเป็นความรับผิดชอบของสหะโยคี? ทำไมข้าพเจ้าจึงเป็นหนึ่งในจำนวนคนน้อยนิดที่ได้รับพรอันพิเศษ และได้รับความรู้อันพิเศษยิ่งเกี่ยวกับสตรูที่รับรู้ได้ถึงพลังไวเบรชั่น? จากนั้นก็ต้องถามตนเองว่า เราจะทำอะไรกับสิ่งพิเศษที่ได้มา? เรายังคงยึดเกาะอยู่กับเรื่องไม่เป็นเรื่อง กับนิสัยแบบเด็กๆ กับความเขลาเบาปัญญา กับความก้าวร้าว รุนแรงของตัวเองเราเองหรือไม่? ที่ผ่านมามีสิ่งเหล่านี้ในตัวคนอื่น ไม่ใช่ในตัวเราเอง ดังนั้นเราจึงไม่ใช่สหะโยคี

เราจะต้องเข้าใจว่า เมื่อใดที่เราเริ่มมองเห็นสิ่งไม่ดีในตัวผู้อื่น เมื่อนั้นเราไม่ใช่สหะโยคี เราควรจะมองดูตนเอง และพยายามแผ่ขยายกระแสความเมตตากรุณาให้แก่ผู้อื่น แต่มนุษย์ทั่วไปมักจะมองแต่ด้านลบของผู้อื่น ไม่ว่าแม่จะพยายามบอกอย่างไรพวกเขาก็ยังมองเห็นเฉพาะข้อบกพร่องของคนอื่น แต่สมมุติว่ามีคนที่ไม่ดี (negative) อยู่ในกลุ่มของพวกเรา คุณไม่จำเป็นที่จะต้องมีความเมตตาต่อคนบุคคลผู้นั้น ในทางตรงกันข้ามควรจะอยู่ให้ห่างเอาไว้ พยายามให้คนๆ นั้นออกห่างเราให้มากที่สุด และไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับเขา ทำเช่นนี้ได้ย่อมเป็นเครื่องบ่งบอกว่าคุณมีความเมตตาต่อตนเอง แม้ว่าจะไม่ใช้ต่อผู้อื่น ทางที่ดีพยายามอย่าไปยุ่งเกี่ยวกับคนไม่ดี ถ้าคุณต้องการที่พัฒนาก้าวหน้าต่อไป คนๆ นั้นอาจจะเป็นผู้ชาย น้องชาย พี่สาว น้องสาว หรือใครก็ตาม พยายามอยู่ให้ห่างจากคนประเภทที่ไม่ดีเอาไว้ เพราะคนเหล่านี้จะก่อปัญหาที่ยากมากมายตามมา แม่พยายามบอกคุณมาตลอดและได้ขอร้องคุณ แม้ว่าคุณจะได้กลายเป็นครุฑตัวแล้ว แต่บรรดาเงื่อนไขอุปาทานยังคงมีอิทธิพลทำให้คุณยังไม่สามารถเข้าใจว่าคุณต้องปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นให้ได้

สำหรับบุคคลที่เป็นครุ จะไม่มีพี่ชายน้องชายพี่สาวน้องสาว หรือความสัมพันธ์อื่นใดนอกจากความสัมพันธ์กับ “พระแม่” (Mother) เท่านั้น ไม่มีความสัมพันธ์ในแบบอื่น นี่คือการหนึ่งในบรรดาหลักการที่เราจะต้องทำความเข้าใจ เป็นสิ่งที่แม่รู้สึกว่าคุณจะต้องทำความเข้าใจ คำว่า “ความสัมพันธ์” (Relationship) ใช้กับ “พระแม่และสหะโยคี” เท่านั้น ไม่ใช่กับความสัมพันธ์อื่นๆ ที่จะเข้ามาหาเราโดยผ่านสหะโยคีหรืออื่นๆ ก็ตาม แม่จะต้องอธิบายเกี่ยวกับเรื่องนี้ก็เพราะว่า เรื่องนี้จะทำให้มหาลักษณ์มีตัวตนของเราบกพร่อง ทำให้เราหันเหไปเรื่องโน้นที่เรื่องนี่ที ในขณะที่มีมหาลักษณ์มีตัวตนจะต้องเป็นพลังที่จะขับเคลื่อนให้เราขึ้นสูงต่อไป เราต้องรวมพลังนี้ไว้ด้วยกัน เหมือนกับที่คุณพ่อของแม่เคยยกตัวอย่างว่า หากเราสะสมเมล็ดข้าวสาลีไว้อย่างไร แล้วก็นำเมล็ดลงดิน มันก็จะกระจายหายไปหมด มันจะกระจายกระจายอยู่ที่โน้นที่นี้ สลายหายไปในพื้นที่ดิน แต่ถ้าคุณนำเมล็ดข้าวมาใส่ถุง เมล็ดข้าวก็จะรวมตัวกัน และขยับความสูงมากขึ้นอยู่ในถุง เมล็ดข้าวจะมีมารยาทและมันจะค่อยๆ เติบโตสูงขึ้นเรื่อยๆ เปรียบได้เหมือนกับหลักการของมหาลักษณ์ซึ่งอาจจะสามารถแผ่กระจายไปในทางกว้างแบบเดียวกันนั้น แต่ก็จะเป็นการทำลายสิ่งที่ “พระแม่” ได้มอบให้กับพวกเรา และเป็นการทำลายสิ่งต่างๆ ที่เราได้สะสมมานับปี โดยการแผ่ขยายออกไปด้านข้าง การสะสมเมล็ดข้าวไว้อย่างไร ก็คือการนำสติมาอยู่กับตนเอง ขึ้นแรกเลยพยายามทำความเข้าใจของคุณให้กระจ่างแจ้ง ความเข้าใจต่างๆ ซึ่งอยู่ในสมองของคุณเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง เพราะมหาลักษณ์มีตัวตนจะทำงานได้อย่างสมบูรณ์แบบก็คือในสมองของเรา การให้การเรียนรู้แก่สมองเป็นหน้าที่ของมหาลักษณ์มีตัวตน มหาลักษณ์มีตัวตนคือพลังที่ทำให้คุณสามารถเข้าถึงจักรวาล (Sat-Truth) ดังนั้น คุณต้องทำสมองของคุณให้กระจ่างแจ้ง ในระดับของตรรกะ คุณจะต้องเข้าถึงข้อสรุปที่ว่า “ข้าพเจ้าจะต้องไม่ทำสิ่งเหล่านี้ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งนี้ ข้าพเจ้าจะต้องพัฒนาตัวเองขึ้นสูงในทางจิตวิญญาณ” นี่คือการสรุปว่าทำไมข้าพเจ้าจึงมาอยู่ที่นี้ ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรต่อไป? คุณต้องใช้ระบบตรรกะ ชักจูงสมองของคุณ เรื่องนี้เป็นสิ่งสำคัญยิ่งโดยเฉพาะเมื่อคุณได้รับการตระหนักรู้แล้ว เพราะถ้าหากสมองของคุณยังไม่ยอมเข้าใจ สมองของคุณก็จะคิดแต่เรื่องไม่เป็นเรื่อง เรื่องแบบเด็กๆ เรื่องที่ขาดความสง่างาม หรืออาจจะเป็นเรื่องที่ร้ายกาจ กัดขี้นแข้งแข้งผู้อื่นก็ยังได้

ครุฑตัวมีคุณสมบัติ ๑๐ ประการ ในจำนวนนี้มี ๕ เรื่อง ซึ่งเป็นประเด็นที่เกี่ยวกับ “ความหนักแน่น” (Weight) “ครุ” หมายถึง “ความหนักแน่น” ความหนักแน่นของบุคคลคนนั้น ขณะนี้คุณมีความหนักแน่นมากน้อยเพียงใด? สิ่งที่เราเรียกว่า “ความหนักแน่น” (gravity) มนุษย์เราจะต้องมีความหนักแน่น เมื่อคนๆ นั้นพูดจาเขามีความสมดุลมากน้อยเพียงใด ลองดูดนตรีของอินเดียก็ได้ เราเรียกดนตรีว่า Vazan (วะซัน) แปลว่าน้ำหนัก “น้ำหนัก” ของบุคคล หมายถึงเมื่อบุคคลคนนั้นมีปฏิสัมพันธ์กับตนเองและผู้อื่น เขามีความหนักแน่นอยู่ในตัวมากน้อยแค่ไหน ในภาษาอังกฤษก็มีการใช้คำว่า “น้ำหนัก” หรือ weight เช่นกัน ในภาษาอังกฤษเวลาพูดว่า คนๆ นี้มี “น้ำหนัก” สำหรับผู้อื่นแค่ไหน (How much weight he carries with others?) ก็หมายความว่า คนๆ นี้สามารถสร้างความประทับใจให้บุคคลอื่นได้มากน้อยเพียงใด ถ้าเราเองก็รู้สึกประทับใจกับคนผู้นั้น คนผู้นั้นก็จะบอกว่า “พูดเกินไป” นี่คือการสมบัติที่ยิ่งใหญ่ของคนตะวันตก พวกเขาทราบว่าสิ่งนี้คือเรื่องของอดีต ถ้าพวกเขายกย่องเขาจนเกินไป พวกเขาจะบอกว่า “ยกย่องกันเกินไปแล้ว” มากไปสำหรับผม (ดิฉัน) นี่คือการปฏิบัติที่จะเกิดขึ้น ดังนั้นคุณสมบัติของครุประการแรกคือ ความหนักแน่น ส่วนคุณสมบัติประการที่สองก็คือ การเป็นแม่เหล็กดึงดูด (magnetic) สองสิ่ง ความหนักแน่น และการมีพลังดึงดูด ประการแรก “คุณสมบัติของความหนักแน่น” ก็คือคุณดูน่าเคารพนับถือเพียงใดเวลาที่พูดจา คุณใช้ภาษาอย่างไร พฤติกรรมคุณเป็นอย่างไร แต่แม้กระทั่งกับแม่เองบางทีพวกคุณก็ยังมีพฤติกรรมแปลกๆ แม่ไม่เข้าใจทำไมไม่ว่าพวกเขาจะพูดอะไรก็พูดผิดทุกที ขนาดเพียงจะพูดแค่ประโยคเดียว ก็ยังพูดในสิ่งที่ผิด ความไม่ถูกต้องดังกล่าว ผิดอยู่ในตัวเขาเอง อยู่ในจักรวาลที่ดี อยู่ในจักรวาลที่ดีที่แม่บอกว่าเช่นนี้ก็เพราะว่า จักรวาลที่ดีนั้น เป็นจุดเริ่มแห่งพลังวิวัฒนาการ (ascent) ของจักรวาลที่ดี ดังนั้น สิ่งทีคนๆ นั้นเป็นส่วนลึกจริงๆ

จะแสดงออกมาทางภาษาของเขา พฤติกรรมของเขา ผ่านทางสีหน้า จมูก ตา ทุกๆ สิ่ง รวมทั้งแสดงออกผ่านจักรวาลด้วย วิวัฒนาการของนาฬิกาก็จะแสดงออกมาผ่านจักรวาลดี สิ่งใดก็ตามที่คุณมีอยู่ในระดับของนาฬิกา จะแสดงออกมาที่จิตดี สมมุติว่าบุคคลคนหนึ่ง มีหลักการหลักมีดีที่จะพัฒนาขึ้นอย่างถูกต้อง คนๆ นั้นจะมีวิธีการที่จะแสดงออกหรือมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น โดยเขาจะมีน้ำหนักรวมทั้งมีความ "เข้าใจ" ว่าจะใช้วิธีการใดกับผู้อื่น จะจัดการความสัมพันธ์กับผู้อื่นโดยวิธีการใด มากน้อยแค่ไหน จะพูดกับคนนี้แค่ไหน จะคิดเรื่องนี้มากน้อยเพียงใด จะให้ความสำคัญกับสิ่งนั้นสิ่งนี้เท่าใด ประเด็นนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก

ประการที่สอง "คุณมีพลังดึงดูด (magnetism) มากน้อยเพียงใด? เกี่ยวกับเรื่องนี้คุณต้องหันกลับมาดูตนเอง "พลังดึงดูด" เป็นของวิเศษ เป็นพลังวิเศษ (magic) ของบุคคลนั้นๆ ใครก็ตามที่มีพลังดึงดูดจะมีได้ก็เพราะเขามีพลังพิเศษบางอย่าง พลังพิเศษอันนี้มาจากบุคลิกภาพของตัวเราเอง มาจากบุคลิกภาพของเรา รากฐานของพลังดึงดูดเริ่มต้นทางฝั่งซ้ายและมารากฐานมาจากศรีรคเนศ ศรีรคเนศเป็นรากฐานของพลังดึงดูด ดังนั้นความบริสุทธิ์ของคุณ คือหนทางที่ดีที่สุดในการเข้าถึงพลังดึงดูดนั้น คุณไม่สามารถอธิบายพลังดึงดูดได้จากมุมมองเชิงวัตถุนิยม มันไม่ใช่เรื่องของวัตถุ แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่เป็นนามธรรม อันเกิดจากคุณสมบัติของศรีรคเนศ เมื่อเราเห็นใครสักคนหนึ่งมีพลังดึงดูด การมีพลังดึงดูดหมายถึงคนๆ นั้น สามารถดึงดูดผู้อื่นด้วยน้ำหนักร่างกายของตนเอง การที่คนๆ นั้นสามารถมีพลังดึงดูดผู้อื่น มีชีวิตดึงดูดผู้อื่นด้วยกิเลส ตัณหา หรือเรื่องไร้สาระอื่นใด ทว่าเป็นการดึงดูดผู้อื่นด้วยกลิ่นหอม (fragrance) ของพลังแห่งความรักที่มีต่อเรื่องนั้นๆ ประเด็นนี้มักจะทำให้เราสับสน ที่สับสนก็เพราะมันเป็นนามธรรมจะเข้าใจเรื่องนี้ได้ก็ต้องใช้ความละเอียดอ่อนอย่างยิ่ง

อะไรคือ "พลังดึงดูด" (magnetism) ที่แม่กำลังพูดถึง นี่คือการที่เราต้องทำความเข้าใจ มีกริยาทำทางบางอย่างที่มนุษย์ทำแบบเสแสร้ง จอมปลอม เพื่อใช้ดึงดูดผู้อื่น อย่างเช่นวิธีการเดิน การแต่งตัว การใช้ชีวิต สิ่งเหล่านี้หาประโยชน์อันใดมิได้ "พลังดึงดูด" เป็นสิ่งที่เกิดจากภายในเป็นกลิ่นหอมที่ส่งออกมาจากสภาวะภายในที่เราจะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้น แต่ที่แม่เห็นในสหะโยคะ โยคีกลับไม่ใส่ใจเรื่องนี้ ไม่ใส่ใจเอาเลย พวกเขาพากันคิดถึงแต่วิถีชีวิตแบบที่ตนเองเคยดำเนินอยู่ อย่างเช่นถ้าเป็นคนอังกฤษ ก็คิดถึงวิถีชีวิตแบบอังกฤษ ถ้าเป็นคนฝรั่งเศส ก็คิดถึงวิถีชีวิตแบบฝรั่งเศส ถ้าเป็นคนอินเดีย ก็คิดถึงวิถีชีวิตแบบอินเดีย ถ้ามาจากไกลสะประ เขาก็คิดถึงวิถีแบบของชาวไกลสะประ เราต้องขจัดแนวความคิดแบบนี้ เพราะกลิ่นหอมแบบที่แม่พูดถึงสามารถส่งกลิ่นกระจายแผ่ขยายไปได้ทุกหนทุกแห่ง ไม่ว่าคุณจะเป็นชาวอังกฤษ หรือจะเป็นใครก็ตาม ดังนั้นกลิ่นหอมของเราจะพัฒนาขึ้นได้ก็ด้วยการมีคุณสมบัติของศรีรคเนศอยู่ภายใน คนที่มีคุณสมบัติของศรีรคเนศจะไม่ใช้คนประเภทที่มานั่งเสียอกเสียใจกับอดีต หรือไม่ใช่บุคคลที่เกินจะแก้ไขเยียวยา ขนาดจะทุบจะตีจะฉีกให้เป็นชิ้นๆ อย่างไรก็ไม่สะทกสะท้านทั้งสิ้น จะต้องไม่ใช่คนประเภทนี้ ในทางตรงกันข้าม คุณสมบัติของพลังดึงดูดจะเข้มข้นถึงขนาดที่ทำให้คุณรู้สึกว่าคุณไม่ถูกรบกวนโดยสิ่งใด (not disturbed) ทั้งสิ้น จุดสำคัญที่เราควรจะต้องรับทราบไว้อีกเรื่องหนึ่ง คือ ถ้าหากคุณมีความรักต่อผู้อื่น เป็นความรักแบบตาชั่งต้นทั่วไปแบบที่มนุษย์ทั้งหลายมีกัน ความรักเช่นนั้นก็สามารถดึงดูดผู้อื่นได้ แต่คนผู้นั้นสามารถทำลายคุณ และความรักประเภทนี้ก็สามารถทำลายตัวคุณเองได้ตลอดเวลา แต่ "พลังดึงดูด" แบบที่แม่พูดถึงจะไม่วันทำลาย จะไม่ทำลาย พลังดึงดูดที่ว่านี้จะเกิดขึ้นในลักษณะที่คุณจะไม่ถูกทำลายเพราะคุณอยู่สูงกว่า คุณเล็กซึ่งมากกว่า มีน้ำหนักกว่า ดังนั้นคุณจึงจะไม่มีความถูกทำลายโดยคนที่คุณกำลังดึงดูด แม่เหล็กที่ยิ่งใหญ่กว่าจะสามารถดึงดูดแม่เหล็กที่เล็กกว่าอยู่เสมอ นี่คือนั่นที่คุณควรเข้าใจ

พลังวิเศษ ความมีเสน่ห์บุคลิกภาพที่ดึงดูด (charisma) และสภาวะอารมณ์ที่ดึงดูดของคนเราเกิดขึ้นได้ก็ด้วย คณศัตตวะ หรือความบริสุทธิ์ต้องเกิดขึ้นก่อน ปัจจัยประการที่สองที่จะทำให้เกิดพลังดึงดูดก็คือ การอุทิศตนและการทุ่มเท (dedication and devotion) ผู้ใดก็ตามที่อุทิศตนและทุ่มเทให้ "พระแม่" โดยไม่มีสิ่งอื่นใด ก็จะมีคณศัตตวะ ไม่ใช่ไปทุ่มเทให้ภรรยาของคุณ สามียของคุณ ไม่ใช่พี่สาวน้องสาวของคุณ ไม่ใช่ประเทศของคุณ ไม่ใช่ใครอื่นทั้งนั้น นอกจาก "พระแม่" การอุทิศตนอย่างสมบูรณ์แบบจะทำให้คุณมีบุคลิกภาพที่ดึงดูด (charisma) ในสหะโยคะ คนที่มีคุณสมบัติเช่นนี้จะกลายเป็นคนที่มีพลังดึงดูด ที่มีคนบางคนคิดว่า ถ้าคุณเป็นคนขี้เกียจ (passive) แบบต่อให้ใครทำอะไรคุณคุณก็ยอมได้ ถ้าคิดว่าแบบนี้คือการมีบุคลิกภาพดึงดูด คุณคิดไม่ถูกต้อง มนุษย์คนอื่นชอบคนแบบคุณก็เพราะเขาสามารถครอบงำคุณได้ พวกเขาชอบคุณก็เพราะเขาครอบงำคุณได้

แต่ในทางตรงกันข้าม หากคุณคิดว่าด้วยความก้าวร้าวของคุณด้วยการตระโกน กรีดร้องต่อว่าคนอื่น คุณจะเข้าถึงบุคลิกภาพที่ดึงดูด คุณก็ทำไม่ได้ คุณจะเข้าถึงระดับสูงเช่นนั้นไม่ได้ แล้วคุณจะเข้าถึงสภาวะนี้ได้อย่างไร? ก็ด้วยการมีคุณสมบัติแห่งความบริสุทธิ์ (innocence) มากยิ่งขึ้น แต่ความบริสุทธิ์ก็จะเกิดขึ้นไม่ได้จากการแค่ว่าคิดถึงความรักบริสุทธิ์ อย่างเช่น มีคนมาถามแม่ว่า "ท่านบริหารจัดการเรื่องภาษีรายได้ส่วนบุคคลอย่างไร" แม่ก็ตอบไปว่า "โดยไม่มีรายได้เลยแม้แต่หนึ่งบาท" ต่อมาพวกเขาก็ถามแม่อีกว่า "คุณแม่แก้ไขปัญหาระบบภาษีอย่างไร" ด้วยการไม่มีรถเป็นของตนเองเลยสักคัน" พวกเขาถามต่ออีกว่า "แล้วเรื่องบ้านล่ะ" "ก็ด้วยการไม่มีบ้านเป็นของตนเอง" ไม่ใช่ ไม่ใช่ ทุกอย่างคือ "ไม่ใช่ ไม่มี" สำหรับแม่ แม่ถามไปอีกว่า แล้วสำหรับตัวคุณเองล่ะ "คุณแก้ปัญหามาได้อย่างไร" ก็ตอบโดยการที่ไม่ครอบครอง ไม่มี ไม่ครอบครอง อย่าเอาเรื่องปวดหัวมาใส่ตนเอง เมื่อคุณนำเรื่องน่าปวดหัวมาใส่ตนเอง ความบริสุทธิ์ของคุณก็จะลดลง เรื่องน่าปวดหัวก็อย่างเช่น นี่คือน้ำตาลไหม้ของฉัน นี่คือน้ำตาลของฉัน นี่คือน้ำตาลของฉัน นี่คือน้ำตาลของฉัน สิ่งนี้ สิ่งนั้นไปเรื่อยๆ สิ่งเดียวที่คุณควรมีคือ "นี่คือพระแม่ของฉัน ฉันต้องประกาศความจริงเกี่ยวกับท่าน"

แค่นี้ นี่คือวิธีที่ความบริสุทธิ์จะพัฒนาเกิดขึ้น เหมือนเช่นศรีคเณศ และด้วยการที่ไม่ต้องมีเรื่องน่าปวดหัวอื่นๆ

นี่คือ “ของฉัน” นี่คือ “ของฉัน” คำว่า “ของฉัน” คือตัวก่อปัญหา โดยส่วนตัวแล้ว แม่เห็นว่าเป็นคือต้นเหตุแห่งปัญหา คือเรื่อง “ของฉัน” คิดว่า “ของฉัน” คือตัวก่อปัญหา เพราะอะไรก็ตามที่เกี่ยวกับ “ของฉัน” ไม่ใช่ “สหจะ” ร่างกายของฉัน ศีรษะของฉัน ทุกอย่างของฉัน ของฉันแต่ตัว “ฉัน” “ฉัน” คือใคร สิ่งที่ไม่ใช่ของฉันก็คือตัว “ฉัน” “ฉัน” เป็นสิ่งที่แยกออกมา เมื่อแยก “ฉัน” ออกมามันก็คือ “จิตวิญญาณ” มีคนอธิบายให้แม่ฟังแบบนี้ ซึ่งแม่ก็เห็นว่าเป็นข้อโต้แย้งที่ดี ดังนั้นสิ่งที่เหลืออยู่ก็คือ “ฉัน” และ “ฉัน” ก็คือสิ่งที่เราต้องพิจารณาต่อไป หากคุณพิจารณาตัดตัวคำว่า “ของฉัน” “ของฉัน” “ของฉัน” ออกไป ก็จะเหลือแต่ “จิตวิญญาณที่บริสุทธิ์” ดังนั้น แม้กระทั่งแนวคิดเรื่อง “จิตวิญญาณ” คนทั่วไปคิดว่าหากคุณกลายเป็น “จิตวิญญาณ” คุณจะต้องกลายเป็นคนที่มึนงงยิ่งใหญ่ อย่างเช่นต้องมีอำนาจเหมือนว้าวระทิง หรือคิดว่าคุณจะต้องฉลาดเฉลียวปราดเปรียวเหมือนสุนัขจิ้งจอก หรือคุณจะต้องกลายเป็นปัญญาชนแบบฟรอยด์ (Sigmund Freud) หรืออะไรแบบนั้น ผู้คนมีความคิดต่างๆ นานากันไป ซึ่งมันไม่ใช่เช่นนั้นเลย คนที่มีความเป็นจิตวิญญาณสูง (Spiritual person) คือคนที่มีความบริสุทธิ์ มีเพียงแต่ความบริสุทธิ์เท่านั้น (innocent) ไม่มีความเฉลียวฉลาด (intelligence) ไม่มี มีแต่ความบริสุทธิ์ ทั้งหมดทั้งปวงคือความบริสุทธิ์เท่านั้น ไม่ว่าเขาจะพูดอะไร คำพูดก็จะออกมาจากความบริสุทธิ์ ไม่ใช่ข้อออกมาจากการใช้ความคิดใคร่ครวญ (intellect) ซึ่งผู้คนทั่วไปมี ผ่านการอ่าน ผ่านการทำความเข้าใจ หรือผ่านการพิจารณาวิเคราะห์ (analyzing) ไม่ใช่ข้ออะไรแบบนั้นเลย มีเพียงแต่ความสะอาดบริสุทธิ์ (pure and innocence) และเพียงแค่นี้ทุกอย่างก็ดำเนินไปอย่างดียิ่ง เพราะจิตวิญญาณนั้นสะอาดบริสุทธิ์ จิตวิญญาณจะพูดเฉพาะถึงสิ่งที่ตนเองรู้ และสิ่งที่จิตวิญญาณรู้ ก็คือสิ่งสูงสุดแล้ว

ดังนั้น เราจะต้องทำลายเงื่อนไข อุปาทานต่างๆ แต่คุณต้องไม่เข้าถึงจิตวิญญาณด้วยการถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อคุณเริ่มถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์ มันก็จะกลายเป็นข้อโต้แย้งทางเทววิทยาไปเสียหมด (theological argumentation) “จิตวิญญาณ” ไม่เกี่ยวข้องกับ “เทววิทยา” จิตวิญญาณเป็นเรื่องง่ายๆ เป็นสิ่งที่ง่ายที่สุด นั่นคือ “การมีความบริสุทธิ์” แต่ปัจจุบัน เราสูญเสียความบริสุทธิ์ไป เพราะเหตุใด? เพราะสติของเราไปจดจ่ออยู่ที่เรื่องโน้นเรื่องนี้ เราเอาสติของเราไปจดจ่อกับสิ่งอื่น เรามองไปที่เรื่องอื่นๆ มันง่ายนิดเดียว อย่างวันนี้ แม่คิดว่าแม่จะต้องซื้อสำหรับที่มีความยาว ๙ หลา เรื่องง่ายๆ เพราะว่ามีผู้หญิง ๓ คน ที่ต้องใส่สำหรับ ๙ หลา และแม่ต้องให้สำหรับยาว ๙ หลา จำนวน ๓ ผืน แก่พวกเธอทั้ง ๓ คน เรื่องก็มีอยู่เท่านั้น แม่เพียงแค่มองเท่านั้น พอแม่มาถึงที่นี่ (โกสฮาปุระ : ผู้แปล) แม่ก็เห็นสำหรับทั้งดงามมาก แม่จึงถามว่า “ซื้อสำหรับนี้จากที่ไหน” เจ้าของสำหรับตอบว่า ซื้อจากที่นี่ แม่ก็เลยขอให้เธอช่วยไปซื้อสำหรับมาให้ ๓ ผืน ไม่มีการวิพากษ์วิจารณ์ใดๆ ทั้งสิ้น แค่มั่นใจขึ้นมาได้ว่าต้องซื้อสำหรับ จบ คำตอบก็อยู่ที่นั่น ดังนั้น แม้กระทั่งบรรยากาศโดยรวมก็เต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ จนกระทั่ง “ทางออก” ของปัญหาจะถูกจัดวางให้แก่เราเอง ผ่านความบริสุทธิ์ ไปสู่ความบริสุทธิ์

“ความบริสุทธิ์” จะช่วยจัดการทุกสิ่งทุกอย่างให้เรา เพราะว่า มนุษย์ทุกคนต่างก็มี “ความบริสุทธิ์” เป็นเช่นนั้นไม่ใช่หรือ? ดังนั้น มันก็เหมือนกับจารชนสายลับ ความบริสุทธิ์ทำหน้าที่เป็นเหมือน “จารชน” ภายในตัวคุณ ดังนั้นบุคคลใดก็ตามที่มีความบริสุทธิ์อยู่ในภายใน บุคคลนั้นจะสามารถเจรจาติดต่อกับจารชนที่อยู่ภายในตัวคุณ และจะช่วยทำให้สิ่งต่างๆ ในตัวคุณเป็นไปด้วยดี อย่างเช่นเวลาที่คุณทำบ้านดินให้ผู้อื่น เกิดอะไรขึ้น? เวลาที่บ้านดินให้คนอื่น อันที่จริงก็คือการที่คุณเชื่อมต่อบุคคลนั้นเข้ากับความบริสุทธิ์ภายในตัวคุณ โดยที่คนๆ นั้นไม่ล่วงรู้ คนๆ นั้นเขาก็มีความบริสุทธิ์อยู่ภายในเช่นกัน คุณแค่ไปเชื่อมต่อกับความบริสุทธิ์ของเขา ก็แค่นั้น นี่คือการที่คนบริหารจัดการปัญหา เป็นเรื่องง่ายตายยิ่ง หลักการเพียงประการเดียว ตัดทิ้งเพียงอย่างเดียวที่เป็นพื้นฐานของทุกๆ สิ่ง ไม่มีสิ่งอื่นใด ตัดทิ้งนั้นก็คือ “ความบริสุทธิ์” ดังนั้น จงพยายามพัฒนาความบริสุทธิ์ขึ้นด้วยการกำหนดว่า ไม่ใช่สิ่งนี้ ไม่ใช่สิ่งนี้ (Neti, Neti/ Not this, Not this) สำหรับความผิดพลาดบกพร่องใดๆ ทั้งหมดของคุณ ไม่ใช่สิ่งนี้ ไม่ใช่สิ่งนี้ ไม่ใช่สิ่งนี้ แล้วคุณก็จะเข้าถึงความบริสุทธิ์ ไม่ใช่ของฉัน ไม่ใช่ของฉัน ไม่ใช่ของฉัน แล้วคุณก็จะเข้าถึงความบริสุทธิ์ นี่คือการ และคุณจะได้เห็นว่าโลกทางวัตถุทั้งหมดจะไม่สามารถโจมตีความบริสุทธิ์ได้ เพราะมันจะเกิดความสะพรึงกลัว คุณจะไม่สามารถถูกโจมตี ความบริสุทธิ์ไม่มีทางที่จะถูกทำลาย ความบริสุทธิ์ ไม่มีทางที่จะถูกทำลายลงได้ ความบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่าง และไม่สามารถถูกทำลาย ไม่ว่าใครจะพยายามอย่างไร ก็จะทำลายความบริสุทธิ์ไม่ได้ แต่ความบริสุทธิ์ อาจจะถูกปกคลุมถูกเคลือบได้ ความบริสุทธิ์อาจจะลดย่อยได้ แต่มีอาจถูกทำลายได้ ความบริสุทธิ์ จะเป็นผู้กระทำสิ่งต่างๆ ด้วยวิธีของตนเอง ดังนั้นจงพยายามพัฒนาความบริสุทธิ์ประเภทนี้ที่เป็นรากฐานของมหาลักษณ์มีตตะ หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “แก่น” ของมหาลักษณ์มีตตะ

ดังนั้นในด้านนอกก็คือ “น้ำหนั” คือ “ความน่าเคารพเชื่อถือ” คือความประพฤติทุกอย่างที่แสดงออก มีทั้งด้านนอกและด้านใน สำหรับด้านในคือ หลักการ หรือ ตั๋วที่เป็นรากฐานก็คือ “ความบริสุทธิ์” หากเราจะเข้าใจหลักการมหาลักษณ์มีตตะ ว่าทำงานอย่างไร นี่ก็คือหลักการ ไม่ใช่เรื่องที่ต้องใช้การพิจารณาพิจารณาทางปัญญา แม้ข้อย้าอีกครั้งว่า แม้ไม่ต้องการให้พวกคุณใช้ความคิดในระดับของสมองมาวิเคราะห์หาความจริงเรื่องนี้ ไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น (remain where you are) แล้วคุณก็จะได้ค้นพบคำตอบต่างๆ เอง อย่างเช่น เมื่อปัญหาเกิดขึ้นกับคุณ ก็จงอย่าไปใส่ใจกับมัน เพียงแค่นั้นคุณก็จะได้คำตอบแก่คำถามเพียงแค่นั้นเอง เนื่องจากความบริสุทธิ์ที่มีอยู่ในทุกผู้ทุกคนก็คือ คำตอบที่แสนจะง่ายตายยิ่งที่จะทำให้ความยุ่งยากทั้งหลายคลี่คลายหายไป และนี่ก็คือความรักของพระเจ้า นี่ก็คือความรักของพระเจ้า

จงอย่างนำความรักของพระเจ้าไปปะปนกับความรักแบบดาดินไร้สาระ อย่างนำไปปะปนกับความยึดมั่นถือมั่นแบบใดๆ ที่คุณมีต่อมนุษย์ผู้อื่น ความรักอันสะอาดบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ภายในตัวเราที่มีทั้งความสะอาดบริสุทธิ์ ความไร้เดียงสาต่างหากที่เป็น “ความรัก” ที่แท้จริง และความรักเช่นนี้ ก็คือพื้นฐานของชีวิต หรือเราอาจกล่าวได้ว่า คือสิ่งที่เราควรรักยกย่องเชิดชู แต่ปราณศักดิ์ (Prana shakti) หาใช่มหาลักษณ์ไม่ มหาลักษณ์ก็คือ “แก่นแท้” (essence) ของทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าหากการสร้างสรรคจะต้องมีขึ้น หากพระผู้เป็นเจ้าทรงปรารถนาที่จะสร้าง แต่ปราศจากซึ่งมหาลักษณ์มีัตตะ จะมีประโยชน์อันใดที่จะมีความปรารถนา จบก้นพอดี ถ้าหากคุณมีแต่การสร้าง (creation) แต่ปราศจากมหาลักษณ์มีัตตะ คุณจะสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ให้สำเร็จได้อย่างไร คุณจะทำไม่สำเร็จ คุณจะต้องมีมหาลักษณ์มีัตตะ มีฉะนั้นสิ่งที่คุณสร้างขึ้นมาจากจะไร้ความหมายอย่างสิ้นเชิง

จากด้านนอกเรามีมหาลักษณ์มีัตตะ แต่ในด้านในก็ยังมีอีก เราอาจกล่าวได้ว่ามีหลักการอยู่ ๓ อย่างด้วยกัน หลักการแรกคือ มหาลักษณ์มีัตตะ ซึ่งคุณสามารถมองเห็นได้จากด้านนอก กล่าวคือสามารถมองเห็นวิวัฒนาการและการเจริญเติบโต แต่จากด้านในก็คือการสร้างสรรค (Creation) ซึ่งเป็นพื้นฐานของวัตถุธาตุทุกสิ่งทุกอย่าง แต่สลับไปภายในอีกชั้นก็คือ ความปรารถนา (desire) และภายในความปรารถนานั้นก็คือ “the half one” หรือศรีคเณศ ดังนั้นคเณศัตตะสามารถมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่างและสามารถแทรกซึมเจาะผ่านทุกสิ่งทุกอย่างได้ และด้วยเหตุนี้เอง แม้จึงต้องบอกพวกคุณว่า “จงอย่าได้ใช้ความคิดเข้าใจเรื่องนี้” เพียงแต่ปล่อยให้ความบริสุทธิ์ของคุณพัฒนาเติบโตขึ้น แค่นี้ความบริสุทธิ์ และความมีศักดิ์ศรี (dignity) และความสง่างาม เท่านั้น การมีศักดิ์ศรี (dignity) เป็นเรื่องที่มีความสำคัญยิ่ง บางคนคิดว่าถ้าได้สวมใส่ผ้าผืนเดียวเดินไปตามถนน เขาก็สามารถเป็นสันยาสี (ผู้สละเรือน) ที่ยิ่งใหญ่ นี่เป็นความคิดที่ผิด ทำไมจึงผิด? ก็เพราะคุณขาดความสง่างาม พระผู้เป็นเจ้าได้ประทานสิ่งต่างๆ ให้คุณมากมาย ทำไมคุณจะต้องแสดงออกต่อผู้อื่นว่าคุณไม่มีอะไรเลย ทำไมจะต้องทำให้ผู้อื่นคิดว่าคุณไม่มีอะไรเลย ทั้งที่พระเจ้าทรงประทานให้แล้ว นี่เป็นการแสดงความขอบคุณพระเจ้า (thanksgiving) ว่าพระองค์ทรงประทานสิ่งต่างๆ ให้เรามากมายเหลือเกิน คุณควรจะสวมใส่เสื้อผ้าที่ดีที่สุด อย่างเช่นในพิธีบูชา คุณอาจจะเห็นบรรดาสภาพสตรีอื่นเดียวพากันสวมใส่ห้วงแหวนที่มุก และยังมีเครื่องประดับประดับอื่นๆ อีกมากมาย โดยเฉพาะในศาสนสถานพวกเขาจะประดับประดับตนเอง ในทำนองเดียวกันผู้ชายเองก็จะสวมใส่เสื้อผ้าชุดที่สะอาดมากๆ และมีสิ่งสะอาดอื่นๆ ทุกๆ อย่างที่เขาถืออยู่ ไม่ใช่การแสดงออกแบบฟุ่มเฟือยแต่เป็นวิธีการแสดงความขอบคุณต่อพระเจ้าที่ทรงประทานสิ่งต่างๆ ให้คุณ “โอ พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ากราบขอบคุณพระองค์”

วันนี้เป็นวันที่ยิ่งใหญ่ เพราะถือเป็นวันปีใหม่ และเป็นวันปีใหม่ที่เรารวมตัวกันที่สถานที่ของมหาลักษณ์ ณ โกลซาปุร สถานที่ที่ถูกเรียกชื่อว่าโกลซาปุร เนื่องจากโกลซาปุรถูกล้างชำระที่นี่ โกลซาปุรมีความชั่วร้ายเหมือนสุนัขจิ้งจอก หลังจากนั้นเขาก็มาเกิดอีกครั้ง และตอนนี้ก็สิ้นชีพไปแล้วอีกครั้ง ขอบขอบคุณพระเจ้า อสุรตนนี้เคยอยู่ที่นี่ และปัจจุบันถูกล้างชำระไปแล้ว พวกคุณจงอย่าคิดถึงเรื่องนี้ จิตคุณกำลังส่งออกนอกอีกแล้ว อย่าคิดถึงมัน แม้จะเล่าให้คุณฟังเอง แม้จิตใจหลีกเลี่ยงการเอ่ยชื่อ อสุรตนนี้มาเกิดอีกครั้ง และบัดนี้ได้ถูกกำจัดไปแล้ว และนี่คือสถานที่ โกลซาปุรถูกฆ่า จึงมีการสร้างวิหารนี้ขึ้นมา ดังนั้น

อวตารของมหาลักษณ์มีได้มาที่นี่และด้วยเหตุนี้สถานที่แห่งนี้จึงมีความหมายพิเศษที่ทำให้เราพากันมาแสวงบุญที่นี่

ขอให้พวกเราจงมีจิตที่อ่อนน้อมในการที่จะคิดถึงเรื่องนี้ อันที่จริง เรื่องประเภทนี้ไม่สามารถจะเกิดขึ้นในโลกตะวันตกเพราะหากว่า สัญลักษณ์ของมหาลักษณ์มีุดขึ้นมาจากพระแม่ธรณีในโลกตะวันตก จะมีใครยอมรับบ้าง? จะมีใครจะหยั่งรู้เรื่องเหล่านี้ จะมีใครเคารพนับถือ? จะมีใครบูชา?

นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จึงไม่เกิดขึ้นมากนักในโลกตะวันตก แม้ว่าเราจะพอมืออยู่บ้างก็ตาม

แต่ที่นี่เรามีบรรดาศาสนสถานและวิหารต่างๆ ถึงกระนั้นก็ถูกโจมตีจากพวกตันตริกะ พวกตันตริกะได้ขอเข้าวิหารแห่งนี้

และพยายามจะก่อร่างสร้างความยิ่งใหญ่ให้ตนเองที่นี่ แต่ในที่สุดพวกเขาก็ค่อยๆ ถูกลดอำนาจและถูกขจัดออกไป

พวกตันตริกะเหล่านี้เดินทางไปทุกหนทุกแห่งที่เป็นวิหารของเทวี (Goddesses) และพยายามจะเผยแพร่แนวคิดของตน

การโจมตีเช่นนี้ได้เกิดขึ้นตลอด นอกจากนี้ยังมีบรรดาพวกที่เรียกตนเองว่า “พราหมณ์”

มาตั้งถิ่นฐานอยู่ที่นี่และได้เผยแพร่คำสอนของพวกตันตริกะทั้งหลาย

เหตุการณ์เหล่านี้ได้ทำให้บรรยากาศของที่นี่เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ไม่ดีเลย ขอพระเจ้าประทานพรแก่พวกคุณทุกคน

แม้ปรารถนาให้พวกคุณสามารถพัฒนาความมั่นคงของจิต จนกระทั่งคุณสามารถที่จะอยู่เหนือความยึดมั่นถือมั่นผิดๆ (misidentification)

และสามารถยึดมั่นใน “จิตวิญญานอันบริสุทธิ์” ผ่าน “มหาลักษณ์มีัตตะ” ของคุณ

ขอพระเจ้าประทานพรแก่คุณ

1983-0201, โปรแกรมสาธารณะ

View [online](#).

โปรแกรมสาธารณะ กรุงเดลี (อินเดีย) ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๖

วันนี้ แม่ต้องขอบคุณ Mr.Swanowaphala อีกครั้ง ที่ได้ร้องเพลงที่ไพเราะยิ่งเกี่ยวกับเทรี แม่ประทับใจมากที่เพทริกบอกพวกคุณว่า พวกเขามั่นใจว่าพวกเขาสามารถแก้ปัญหาได้ทุกอย่าง มันต้องเป็นเช่นนั้น นั่นคือสัญลักษณ์ของสหะโยคี ผู้บรรลุถึงความสูงส่งทางจิตวิญญาณในด้านความเข้าใจเกี่ยวกับตนเองและผู้อื่น

จักระของเทรีตั้งอยู่ด้านหลังกระดูกทรวงอก บนแนวกระดูกสันหลัง จักระนี้ตั้งอยู่เหนืออภยาศร หรือออยด์ ตามที่เราเรียกกันในสหะโยคะ และสะพานที่เหล่านักตะ ผู้แสวงหาความจริงต้องก้าวข้าม ได้รับการปกป้องจากเทรี ท่านคือคนที่ช่วยเหลือลูกๆ ให้ก้าวผ่านช่องทางนั้นได้ในขณะที่พลังไม่ดีต่างๆ พยายามที่จะโจมตี

อย่างที่แม่ได้บอกไปแล้วว่า จักระนี้ตั้งอยู่ด้านหลังของกระดูกทรวงอก ในตอนเด็ก ภูมิคุ้มกันถูกสร้างขึ้นในกระดูกทรวงอก ภูมิคุ้มกันนี้ก็คือนักรบ คือทหารของเทรี ภูมิคุ้มกันเติบโตและเพิ่มจำนวนจนถึงอายุ ๑๒ ปี และในท้ายที่สุดก็ถูกแจกจ่ายไปทั่วร่างกาย และมนุษย์ก็ถูกสร้างให้สามารถเผชิญหน้ากับการบุกรุกจากภายนอกได้ ภูมิคุ้มกันเหล่านี้รู้จักวิธีการต่อสู้ มีความมั่นใจในตนเองอย่างยิ่งและรู้ว่าศัตรูของพวกมันคือใคร พวกมันได้รับข้อมูลเหล่านี้ติดตัวมาตั้งแต่ถูกสร้างแล้ว ดังนั้น เมื่อมีสิ่งทีต่อต้านพระเจ้าเข้าสู่ร่างกาย ไม่ว่าจะผ่านวิธีการใด เช่น อาหาร คำพูด การกระทำ คนที่ชั่วร้าย มนต์ดำ ภูมิคุ้มกันเหล่านี้จะรวมตัวกันแล้วเข้าโจมตีผู้บุกรุกแบบเป็นทีม

คนที่จักระหัวใจได้พัฒนาขึ้นอย่างเหมาะสม ต้องทุกข์ทรมานจากความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยไปชั่วชีวิต ตอนที่พวกเขาเป็นเด็ก หากคุณพยายามควบคุมพวกเขาด้วยการทำให้กลัว เด็กเหล่านี้จะกลายเป็นคนที่รู้สึกกลัวอยู่ตลอดเวลา พวกเขากลัวความมืด พวกเขากลัวเวลากลางคืน บางคนกลัวไปหมดทุกอย่าง เพราะว่าภูมิคุ้มกันที่ถูกสร้างในร่างกายไม่มีจำนวนมากเพียงพอ และเมื่อจักระนี้อ่อนแอ เราจะรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย ในช่วงชีวิตต่อมา เมื่อเด็กเหล่านี้ไปโรงเรียนและพยายามทำอะไรสักอย่างเพื่ออนาคตของตน ความมั่นใจของเขาก็อาจถูกทำให้สั่นคลอนได้โดยผู้ปกครอง ครูอาจารย์หรือคนภายนอก ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะเข้าใจเด็กๆ ที่กำลังเติบโตอยู่

ในโลกตะวันตก พวกเขาพยายามวิเคราะห์ทุกอย่างและพยายามแบ่งมนุษย์ออกเป็นองค์ประกอบต่างๆ ประการแรก ในความคิดของพวกเขา เด็กๆ ไม่มีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา และเห็นแก่ตัวเป็นอย่งยิ่งประการที่สองคือช่วงวัยรุ่น ซึ่งพวกเขาคิดว่าเป็นช่วงที่เอาแต่ใจตัวเองและใช้แต่อารมณ์ ในอินเดีย พวกเราไม่รู้จักว่ามีสิ่งที่เรียกว่าช่วงวัยรุ่นด้วย ตอนนี้ คนในช่วงวัยรุ่นรวมตัวกันแล้วเริ่มวิจารณ์และล้อเลียนกลุ่มผู้สูงอายุ สิ่งนี้เริ่มต้นขึ้นตั้งแต่อายุยังน้อย ตอนแรกพวกเขาล้อเลียนครูอาจารย์ จากนั้นก็ผู้ปกครอง จากนั้นก็ทุกคนที่สูงวัยกว่าพวกเขา พวกเขาเริ่มไปในทางใช้สมองอย่างสุดโต่ง เพราะพวกเขาดูโทรทัศน์และสิ่งเหล่านั้นมากเกินไป และพวกเราเริ่มมีพฤติกรรมที่รุนแรงในแบบที่ผู้คนคาดไม่ถึงตั้งแต่อายุยังน้อย

แม่เคยมีบ้านอยู่ห่างจากกรุงลอนดอนประมาณ 40 กิโลเมตร และทุกครั้งที่แม่เดินทางไปลอนดอน แม่ต้องได้เจอเด็กๆ ทำพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงที่โหดร้ายที่อยู่เสมอ มีอยู่วันหนึ่ง มีเด็กกลุ่มหนึ่งเข้ามาในตู้รถไฟ พวกเขาดึงเอาผ้าปูออกหมด เท่งมิดเข้าไปบนที่นั่งแล้วเปิดเบาะออกหมด แม่นั่งดูพวกเขา แล้วถามว่า “ตอนนี้เหนื่อยกันรึยัง นั่งลงสิ มีปัญหาอะไร” พวกเขาตอบ “พวกเราโกรธมาก” แม่ถาม “โกรธอะไรกัน ทำไมถึงโกรธ” เขาตอบว่า “พวกเราแค่โกรธ” แม่ถามว่า “แต่เธอต้องโกรธอะไรสักอย่างสิ” พวกเขาเป็นเด็กๆ ที่ไปโรงเรียนดีๆ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าดีๆ จากนั้น ตอนที่รถไฟหยุด แม่ก็ต้องเรียกคนเก็บตั๋ว และบอกเขาว่าเด็กเหล่านี้ได้ทำการปาเถื่อนในตู้รถนอน และคุณเจ้าหน้าที่ควรจะมาดู เขาก็มาดูและกล่าวว่า “นี่เป็นเรื่องธรรมดา” แล้วหลังจากนั้นเขาก็พาเด็กกลุ่มนี้ออกไป

สิ่งเดียวที่แม่รู้สึกในตัวพวกเขาก็คือ พวกเขาทุกคนมีจักระหัวใจกลางที่อดทน บนทางเดินของกุนฑลินี พวกเขาอดทนที่หัวใจกลาง แต่เมื่อพวกเขาเห็นแม่ พวกเขานั่งลง พวกเขานั่งสงบ พวกเขาฟังแม่ แม่ได้จัดการจักระหัวใจกลางของพวกเขาให้สงบลง และพวกเขาส่วนมากกล่าวว่า “พวกเราโกรธแม่ของพวกเรา” “ทำไมล่ะ” “เพราะพี่ๆ น้องๆ ของพวกเราโกรธ” “แล้วทำไมพี่น้องของพวกเราถึงโกรธล่ะ” แล้วแม่ก็ได้ค้นพบว่าพรอยด์ได้ให้แนวความคิดแปลกๆ ที่ต่อต้านแม่ แม่ของตนเองเลยนะ พวกคุณนี่ก็ออกใหม่ ช่วงเป็นกิจกรรมที่ต่อต้านพระเจ้าจริงๆ

สำหรับคนอินเดียแล้ว แม่คือสิ่งสำคัญที่สุด สำหรับคนอินเดียทุกๆ คน เพราะความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยจะอยู่ที่แม่ แม้ว่าพ่อจะเป็นคนโมโหร้าย

มักโกรธ แต่พวกเขาก็ยังพึ่งพาและอยู่กับแม่ เพราะว่าแม่คือคนที่รู้ว่าตอนไหนควรโกรธ ตอนไหนไม่ควรโกรธ แม้มีวิจารณ์แยกแยะ และยังเป็นคนให้ความคุ้มครองด้วย

แนวคิดเรื่องแม่ถูกทำให้ผิดเพี้ยนแบบหน้ามือเป็นหลังมือในสังคมตะวันตก และนี่คือเหตุผลที่เด็กๆ ในประเทศเหล่านั้นรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย และเมื่อเขาโตขึ้น เขาก็จะรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยแบบสุดโต่งไปเลย คุณจะเชื่อเลยว่า พวกเขาเอาแต่ขัดทองเหลือง ทำความสะอาดบ้านอยู่ตลอดเวลา แต่แม่แต่หนูสักตัวก็ไม่เข้าไปในบ้าน และถ้าเขาต้องคุยกับใครสักคน เขาก็ให้คนอื่นยืนข้างนอกและพวกเขาหยุดจากด้านใน โดยเฉพาะในลอนดอน เพราะพวกเขารู้สึกกลัวจริงๆ ไม่มีใครอยากเชื่อว่า อังกฤษที่เคยปกครองพวกเรา เป็นกลุ่มคนที่ซึ่กกลัวมาก แต่พวกเขาเป็นอย่างนั้นจริงๆ พวกเขากลัวกันเอง พวกเขากลัวตัวเอง เหตุผลคือ จักรหวัใจกลางอ่อนแอมาก

แม่ได้บอกเหตุผลแรกไปแล้ว นั่นคือความไม่มั่นคงปลอดภัยในครอบครัว เด็กไม่รู้เลยว่า เมื่อพวกเขากลับมาจากโรงเรียนแล้ว แม่ของเขาจะยังอยู่บ้านหรือหายไปแล้ว พวกเขาไม่มีแม่ที่สามารถแบกรับหลายๆ สิ่งจากสามี มีรอยยิ้มและไม่แสดงถึงความทุกข์ทรมานใดๆ ให้ลูกเห็น แต่แม่ในประเทศนั้น เท่าที่แม่เคยเห็น มักจะพยายามใช้ลูกของตนด้วยวิธีการต่อรองทางอารมณ์ คุณอาจเรียกอย่างนั้นได้ พวกเขาพยายามทรมานลูกด้วยการบอกทุกสิ่งทุกอย่างที่สามีทำกับตน รวมถึงปัญหาใดก็ตามที่พวกเขาเผชิญหน้ากับสามี ดังนั้น เด็กๆ จึงไม่ได้รับความมั่นคงปลอดภัยจากแม่ ในทางตรงกันข้าม เด็กเริ่มให้ความมั่นคงปลอดภัยแก่แม่ตัวเอง สิ่งนี้เริ่มขึ้นตั้งแต่อายุน้อยๆ แล้วเด็กก็จะกลายเป็นคนที่ไปทางลบมากๆ และอยู่ในฝั่งซ้าย เขารู้สึกว่าเขาเกิดมาในสถานที่ที่เต็มไปด้วยความเกลียดชัง ความกลัวและความไม่มั่นคงปลอดภัย

เมื่อผู้รักดีต่อพระเจ้ามาเกิดในประเทศเหล่านี้ พวกเขาก็เจอสถานการณ์แบบเดียวกัน เพราะพวกเขาคิดว่าต้องไปหาครู เท่าที่เราเห็นมาจนถึงตอนนี้ ครูทรมานพวกเขา สบเงินพวกเขา สร้างความทรมานให้พวกเขา และบางครั้งก็ทิ้งเขาไว้ให้เหือดแห้งบนถนน

ในประเทศของเรา เทวทูตารลงมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน นับพันครั้งที่ท่านถือกำเนิดที่นี่ ที่ใดก็ตามที่ผู้รักดีเรียกหาท่าน ในตอนที่พวกเขาถูกพลั้งไม่ดีต่างๆ โจมตี ท่านอวดทารลงมาบนโลกนี้เพื่อช่วยเหลือพวกเขา ผู้คนในอดีตเคยยอมรับเรื่องเหล่านี้ แต่ไม่เคยยอมรับจริงๆ จากหัวใจเลย ผู้คนคิดว่านี่เป็นเพียงนิทานปรัมปราที่เทวทูตลงมาบนโลกและพยายามช่วยเหลือผู้คนให้รอดพ้น พวกเขาไม่อาจเชื่อได้ว่า มีศักดิ์ที่สามารถลงมาเกิด ต่อสู้กับบรรดารากษสที่ชั่วร้าย กำจัดมันได้ และปกป้องคุ้มครองลูกๆ ผู้รักดีจากความทุกข์ทรมาน เรื่องเหล่านี้มากไปสำหรับพวกเขาที่จะเชื่อ

แต่วันนี้ ในสหะโยคะ คุณได้เห็นแล้วว่าเมื่อพลังคุณขลินี้ตื่นขึ้นและหยุดอยู่ที่จักรหวัใจกลาง คุณต้องท่องมนตร์ว่า “จะกะดัมบา” (มารดาแห่งจักรวาล) แล้วคุณขลินี้จึงพุ่งขึ้นต่อได้ นั่นหมายถึง เทวทูตสถิตอยู่ในหวัใจกลาง และเมื่อท่านได้รับการบูชา คุณขลินี้จึงพุ่งขึ้นได้ จักรหวันี้มีทั้งหมด ๑๒ กลีบ แต่เทวทูตมี ๑๐๐๐ กร ๑๐๐๐ เนตร ท่านมีนาซี (ช่องพลัง) ถึง ๑๖,๐๐๐ เพื่อดำเนินงานในแง่มุมต่างๆ สำหรับการเรียนรู้ แต่สิ่งแรกที่ท่านต้องทำ ด้วยความเมตตา ความใจดี ความกรุณาและความอดทนของท่าน คือการดูดซับบาปทั้งปวง “ปาปรีโมจิณี” บาปของเหล่านมนุษย์ชาติ

มีประโยคหนึ่งในไบเบิลกล่าวไว้ว่า “คำตอบแทนของความกลัวคือบาป” หรือคุณอาจพูดกลับกันได้ว่า “คำตอบแทนของบาปคือความกลัว” หากคุณมีความกลัว คุณกำลังทำบาปต่อจิตวิญญาณของตนและต่อพระเป็นเจ้า เพราะว่า หากพระมารดาทรงไว้ซึ่งอำนาจสูงสุด และท่านสามารถแก้ปัญหาทุกอย่างให้คุณได้ คุณอยู่ภายใต้ความคุ้มครองของท่าน แล้วคุณยังจะกลัวอะไรอีก นั่นหมายความว่าท่านไม่เชื่อว่าท่านมีพลังมากอย่างนั้นจริงๆ เมื่อใครสักคนมีความกลัว ศูนย์พลังนี้จะเริ่มต้นเร็วขึ้น ส่งสัญญาณเป็นจังหวะไปยังภูมิคุ้มกันทั่วร่างกาย ด้วยกระบวนการนี้ คุณรู้สึกว่าการสั่นขึ้นในหัวใจ อาการสั่นนี้ก็คือสัญญาณที่ส่งไปยังภูมิคุ้มกันให้ต่อสู้ด้วยการโจมตีแบบฉุกเฉินนั่นเอง

แต่สำหรับคนที่ความไม่มั่นคงปลอดภัยก่อตัวขึ้นภายหลังในช่วงชีวิต สิ่งนี้จะกลายเป็นปัญหากับร่างกาย หากเขามีความไม่มั่นคงในช่วงต้นของชีวิต นี่จะกลายเป็นปัญหาด้านอารมณ์ แต่หากเป็นระยะต่อมาในชีวิต เมื่อบางคนเริ่มมีความไม่มั่นคงปลอดภัยในลักษณะใดๆ ก็ตาม ตัวอย่างเช่น ภรรยารู้สึกไม่มั่นคงในเรื่องของสามี สามีที่เป็นคนไม่เอาไหนหรือคนไม่ดี และยังไม่พัวพันกับผู้หญิงอื่น ดังนั้น ความเป็นแม่ของภรรยาคนนั้นจึงถูกทำลาย และเมื่อความเป็นแม่ถูกทำลาย จักรหวัใจกลางนี้จะอ่อนแอลง ซึ่งจะทำให้เธอทรมานค่อนข้างมากและอาจจะเป็นมะเร็งทรวงอกได้ ความไม่มั่นคงปลอดภัยอาจเป็นเพียงจินตนาการที่สร้างขึ้นเองก็ได้ ผู้คนอาจจะคิดเรื่องพวกนี้ขึ้นมาและสร้างไม่มั่นคงขึ้นในตัวเอง ซึ่งมีพื้นฐานมาจากสิ่งที่ไม่มีอยู่จริง

ความกลัวเหล่านี้มีมากกว่าในโลกตะวันตก เพราะชีวิตในโลกตะวันตกไม่มีแก่นสาร ไม่มีคำอธิบาย ไม่ว่าคุณจะถามอะไรพวกเขา เขาก็จะตอบว่า “แล้วผิดด้วยหรือ” สามีจะตอบว่า “แล้วผิดด้วยหรือ” ในการมีภรรยาบ่อย ภรรยา ก็จะตอบว่า “ไม่เป็นไร หากเขาต้องการ ก็ให้เขามีไป” ในอินเดีย

ไม่มีผู้หญิงคนไหนที่จะทนกับเหตุการณ์เช่นนั้น เขาจะอดอาหาร เขาจะทำทุกอย่าง แต่จะไม่สัมผัสตัวผู้ชายที่มีภรรยาน้อยเลย

ดังนั้น

พื้นฐานของความเข้มแข็งของผู้หญิงอินเดียอยู่ที่ความบริสุทธิ์ทางเพศของพวกเขา ความบริสุทธิ์ทางเพศของผู้หญิงอินเดียยิ่งใหญ่มากเสียจนไม่มีสิ่งใดสามารถขัดขวางพวกเขาได้ราบได้ที่พวกเขายังมีความบริสุทธิ์ทางเพศอยู่ แต่หากพวกเขาไม่มีความบริสุทธิ์นี้ ความกลัวจะหยิ่งรักได้เร็วมาก ความบริสุทธิ์ทางเพศคือความเข้มแข็งของผู้หญิง และนั่นคือเหตุผลที่ผู้หญิงที่มีความกลัว ส่วนมากจะมีปัญหาว่า ความบริสุทธิ์ของพวกเขาถูกทำลาย ผู้หญิงที่กลัวว่าความบริสุทธิ์ของตนอาจถูกรบกวน ก็อาจจะทำให้มีปัญหากับจิตใจได้ ผู้หญิงเหล่านั้นอาจเป็นมะเร็งทรวงอก มีปัญหาในการหายใจ และรวมถึงโรคภัยที่น่ากลัวอื่นๆ ในระดับของอารมณ์ด้วย

จักระนั้นจะถูกทำลาย หากผู้หญิงคนนั้นสูญเสียลูกที่มีอยู่เพียงคนเดียวไป เพราะว่าเขารู้สึกว่า ความเป็นแม่ได้จบสิ้นลงไปแล้ว และนั่นคือสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่จะเกิดขึ้นกับผู้หญิง ถ้าเขาเป็นผู้หญิงจริงๆ แต่หากเขาไม่ใช่ผู้หญิงจริงๆ ก็จะไม่รู้สึกอะไรมากนัก และเขาก็จะมีพฤติกรรมในแบบที่เป็นผู้ชายมากๆ และนี่คือสิ่งที่แม่เห็นในโลกตะวันตก ผู้หญิงไม่ได้ใส่ใจอะไรนักหากลูกของตัวเองเสียชีวิต แต่นั่นเป็นเพราะว่าเขาไม่ใช่ผู้หญิงอย่างแท้จริง หากคุณเป็นผู้หญิง คนจะต้องมีความรู้สึกต่อลูกๆ และการเสียชีวิตของพวกเขา แต่หลังจากเวลาผ่านไป ผู้หญิงที่แท้จริงเหล่านั้นก็จะกลับมาอีกครั้งและยอมรับชีวิตในแบบที่มันเป็น เพื่อสามีของเธอเอง หรืออาจจะเพราะเธอมีลูกคนอื่นๆ หรือญาติๆ คนอื่นๆ เธอจะกลายเป็นคนที่มีพลังอย่างยิ่ง อันเป็นปฏิกิริยาต่อสิ่งที่ได้เคยเกิดขึ้นกับเธอ

แต่สิ่งนี้จะนำไปได้ก็ต่อเมื่อจักระหัวใจของคุณอยู่ในภาวะปกติ ผู้หญิงเหล่านั้นไม่แคร์ใคร ไม่บ่น สงบเงียบเป็นอย่างยิ่ง และสามารถแบกรับสิ่งต่างๆ ได้มากมาย พวกเขาอดทนอย่างยิ่งและสามารถทนได้กับทุกสิ่งเพื่อช่วยเหลือลูกๆ แต่พวกเขาก็ไม่ตามใจลูกๆ จนเสียคน พวกเขาจะไม่ตามใจลูกๆ เด็ดขาด เพราะเขารู้ว่า การตามใจแบบนั้นแย่ยิ่งกว่าการทุบตีเสียอีก พวกเขาจะไม่ตามใจลูกๆ หรือแม้แต่ปรนเปรอพวกเขา และจะไม่ถูกลูกๆ ควบคุมอีกด้วย พวกเขาเชื่อว่า “ฉันต้องนำทางและดูแลลูกๆ” ดังนั้น พวกเขาจะดูแลทั้งอุดมคติ จริยธรรมและคุณธรรมของลูกๆ และหากลูกๆ พยายามหนีห่างจากสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ลูกๆ กลับมาสู่คุณธรรมและชีวิตที่ดีกว่า แต่ผู้หญิงเหล่านั้น ที่ไม่สนใจต่อพัฒนาการที่ละชั้นของลูก ก็มักจะหลีกเลียงหรือหลีกหนีประเด็นเหล่านี้

สำหรับผู้ชาย จักระนั้นจะอดทนหากเขาสูญเสียแม่ตั้งแต่ยังเด็ก หรือถ้าแม่ของเขาบังเอิญเป็นผู้หญิงที่โหดร้าย นอกจากนั้น จักระนั้นจะอดทนในตัวผู้ชายหากเขาเคยเข้าร่วมสงคราม และเขาได้เคยเห็นภาพที่น่ากลัวต่างๆ ในสงคราม คนเหล่านี้จะมีอารมณ์อ่อนไหวมาก และสามารถถูกคนที่พยายามจะครอบงำอารมณ์หลอกได้โดยง่าย

แล้วเราจะทำให้จักระนั้นดีขึ้นได้อย่างไร ในสหะโยคะ เรามีเทคนิคมากมายที่จะทำให้จักระนั้นดีขึ้น และนำเอาความมั่นใจในตนเองกลับมา อย่างที่แพทริกได้กล่าวไว้ว่า เขาไม่เคยพูดต่อหน้าผู้คน และแม่เห็นนักแสดงมากมายที่แสดงได้เป็นอย่างดี เมื่อเขามาที่โปรแกรมของแม่ เขาบอกแม่ว่า “คุณแม่ ได้โปรดอย่าให้พวกเราต้องพูดต่อหน้าผู้คนเลย พวกเราไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไร พวกเราแสดงได้ แต่เราพูดกับผู้คนไม่ได้” พวกเราเคยพยายามสักสองสามครั้ง และสุดท้ายคือพูดได้แค่สองสามประโยค บ่นอะไรพิมพ์แล้วก็นั่งลง แม่ค้นพบว่า พวกเขาทุกคนมีจักระนั้นอยู่ในสภาพแย่มากๆ บางทีพวกเขาอาจขาดความรักจากแม่ บางทีพวกเขาอาจจะไม่รักแม่ หรือบางทีพวกเขาอาจจะไม่เข้าใจคุณค่าของพรหมจรรย์ในผู้หญิง

ดังนั้น พวกผู้ชายที่พยายามมองผู้หญิงทุกคนที่เดินผ่าน ผู้ชายที่พยายามมีสายตาคำหนด สามารถทำให้จักระนั้นมีสภาพแย่มากๆ ได้ และปัญหามากมายก็จะตามมาเพราะจักระนั้นอ่อนแอ

หนึ่งในปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้คือมะเร็งปอด แม่เคยเห็นจักระนั้นอยู่ในอ่อนแอมากอันเป็นผลมาจากความละเลยบางประการในชีวิต ตัวอย่างเช่น บางคนชอบอาบน้ำร้อน แล้วก็ออกจากที่อาบน้ำร้อนเข้ามาในที่เย็นๆ ในทันที คนเหล่านี้จะมีจักระนั้นอดทนเป็นอย่างมาก และจะมีปัญหา ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งดูไม่ซับซ้อน นั่นก็คือ หลายคนมีนิสัยที่ชอบใส่กระดองหรือเสื้อเชิ้ตตัวเดียวโดยไม่ใส่เสื้อด้านใน โดยเฉพาะในฤดูร้อน นี่ก็ไม่ถูกต้องเช่นกัน ผู้ชายควรใส่เสื้อไว้ด้านในเสมอ ไม่เช่นนั้นเวลาที่เขาเหงื่อออก อาจจะเป็นการสร้างปัญหาให้กับจักระหัวใจกลางได้

จักระหัวใจจะอดทนจากปัญหาด้านอารมณ์หลายๆ แบบในมนุษย์ สามีและภรรยา หากพวกเขาทะเลาะกันตลอดเวลา หากมีการทะเลาะเบาะแว้งอยู่เสมอในบ้าน โดยเฉพาะหากแม่เป็นคนบงการครอบงำ ลูกจะมีปัญหาที่จักระนั้น และหากพ่อเป็นคนบงการครอบงำ ลูกจะมีปัญหาที่หัวใจโดยตรง ดังนั้น นี่จึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่สามีและภรรยาจะต้องไม่ทะเลาะกันต่อหน้าลูกๆ

อวตารของเทวีสถิตอยู่ในจักระนั้น ท่านเสด็จลงมาบนโลกนี้แล้วนับพันครั้ง และท่านประทับอยู่ที่นี้เพื่อคุ้มครองพวกคุณ แต่ก่อนอื่น คุณต้องมีค่าควรแก่การคุ้มครองของท่านก่อน เมื่อท่านลงมาบนโลกนี้หลายต่อหลายครั้ง ร่างกายของท่านถูกสร้างขึ้นจากพลังต่างๆ กัน ราวกับว่าท่านคือฟองอากาศ และฟองอากาศนี้ถูกปกคลุมด้วยหลายๆ สิ่งที่เพิ่มเข้ามา นั่นคือวิธีการที่เทวีได้รับสิ่งต่างๆ มากมายจากเทพเจ้าต่างๆ ตัวอย่างเช่น ผมของท่านได้รับจากพระยม เทพแห่งความตาย จมูกได้รับจากท้าวภูเวร เทพแห่งทรัพย์สมบัติ หูได้รับจากเทพแห่งลม

ในลักษณะเช่นนี้ ร่างกายของท่านถูกสร้างขึ้นเป็นพิเศษจากแก่นแท้ของเทพเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย ผู้มอบพลังเหล่านี้ให้แก่เทวี เพื่อให้ท่านพร้อมสำหรับการทำงานที่หลากหลาย

อย่างที่แม่บอกไปแล้วว่า งานแรกที่ท่านทำคือ การช่วยเหลือลูกๆ ให้พ้นจากพลังด้านลบ ท่านเป็นผู้อ่อนหวานและใจดีอย่างยิ่ง แต่ท่านก็สามารถดูร้ายมากได้เช่นกัน หมายความว่า ท่านสามารถฆ่าหรือทำลายใครก็ตามที่พยายามครอบงำหรือกดขี่ลูกๆ ของท่าน “อติเสามยา” (อ่อนโยนยิ่ง) “อติเรাত্রา” (ดูร้ายยิ่ง) ลักษณะทั้งสองนี้ปรากฏในเทวีท่านนั้น เพราะท่านคือแม่ และท่านต้องการช่วยเหลือลูกของท่านไม่ว่าจะโดยวิธีใด กับลูกของท่านก็เช่นกัน หากเขาเลยจุดที่ทำความเข้าใจ หากเขาแสดงว่าตนไม่อยู่ในกฎระเบียบ เทวีกะจึงเขากลับลงมาด้วยวิธีการบางอย่างเช่นกัน

ก่อนอื่น ท่านจะมอบทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อกำจัดความกลัวออกไปจากจิตของผู้แสวงหา ประการที่สอง ท่านรักษাজักรนี้ด้วยการให้กำเนิดภูมิคุ้มกันเพิ่มเติมในร่างกาย และมอบไวเบรชันให้แก่ภูมิคุ้มกันที่เหนือล้ำ เพื่อให้พวกมันกลับมาต่อสู้ได้อีกครั้ง

แม้แต่ในชีวิตประจำวัน ท่านก็อาจจะส่งสัญญาณบอกว่าท่านนั้นมีอยู่จริง ด้วยการแสดงปาฏิหาริย์ต่างๆ ต่อลูกๆ ของท่าน ครั้งหนึ่งมีสุภาพสตรีคนหนึ่งกำลังจะมาหาแม่ แต่เขามาค่อนข้างช้า ตอนที่เขามาถึง แม่ก็ถามเขาว่ามีปัญหาอะไรหรือ เขาตอบว่า “ไม่มีค่ะ ไม่มีปัญหาอะไร แต่ว่ารถเมล์ที่นั่งมาตกลงไปข้างทางประมาณ ๒๐-๓๐ ฟุต รถกลิ้งลงไปและสุดท้ายตกลงข้างทาง แต่ทุกคนในรถปลอดภัย คนขับรู้สึกหงุดหงิดและวิ่งหนีไป จากนั้นก็มีคนในรถที่รู้วิธีขับรถเข้ามาขับรถแทน เขาสตาร์ทรถและรถก็เริ่มเคลื่อนที่ แล้วพวกเขาก็กลับมาถึงหมู่บ้าน” ระหว่างทางกลับมา พวกเขาเริ่มถามว่า “ต้องมีคนบุญนั่งอยู่ที่นั่นแน่ ไม่งั้นพวกเราจะได้การคุ้มครองได้อย่างไร มีเพียงนักบุญเท่านั้นที่คุ้มครองพวกเราแบบนี้ได้” แล้วสุภาพสตรีคนนั้นสวมแหวนของแม่ “โอ้” พวกเขาพูดต่อว่า “คนนี้เป็นลูกศิษย์ของศรีมาตาสิจิ” แล้วพวกเขาก็เริ่มคุกเข่าต่อหน้าสุภาพสตรีคนนั้น ทั้งกล่าวว่า “ท่านได้ช่วยเหลือพวกเรา ท่านได้ช่วยเหลือพวกเรา”

มีปาฏิหาริย์มากมายเกิดขึ้นในชีวิตของคุณ เมื่อคุณเห็นอุบัติเหตุกำลังเกิดขึ้น ทันใดนั้นคุณจะพบว่ามันจบไปแล้ว มีนักหนังสือพิมพ์คนหนึ่งชื่อ มาราทะ เขากับเพื่อนนักหนังสือพิมพ์อีกคนกำลังเดินทางมาจากโลนาฟวา แล้วถนนก็ลื่นมาก รวมถึงเบรคก็ใช้งานไม่ได้ คนขับกล่าวว่า “ตอนนี้เบรคใช้งานไม่ได้แล้ว ขอให้ภาวนาต่อพระเป็นเจ้าละกัน” พวกเขาจึงเริ่มระลึกถึงพระแม่ ทันใดนั้น พวกเขาเห็นรถบรรทุกคันใหญ่กำลังมุ่งมา และพวกเขากำลังจะชนกับรถคันนั้นแล้ว พวกเขาหลับตาลง มีเพียงพระเจ้าที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น พวกเขาลืมตาอีกรอบ เห็นรถบรรทุกกำลังแล่นออกไปและพวกเขาก็เคลื่อนที่ออกไปอย่างไม่ยากลำบาก พวกเขาประหลาดใจมากกว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร ราวกับว่ามีใครสักคนยกรถของพวกเขาให้ออกไปพ้นรถบรรทุก แล้วพวกเขาก็ได้รับการช่วยเหลือให้ปลอดภัย คนขับก็หลับตาและท่องพระนามของเทวีเช่นกัน แต่มันเป็นไปไม่ได้ มันได้เกิดขึ้นกับผู้คนมากมายโดยที่พวกเขาไม่รู้เลยว่ามันเป็นไปได้อย่างไร

ดังนั้น เราต้องเชื่อว่า พวกเรามีพระแม่อยู่ภายใน ในหัวใจของพวกเรา และหากท่านตื่นขึ้น ท่านจะดูแลพวกเรา ท่านจะมอบความคุ้มครองทุกอย่างที่จำเป็น และไม่มีอะไรที่ต้องกลัวอีกต่อไป

แต่พวกคุณคงจินตนาการได้ อย่างที่แพทริคได้กล่าวไว้อย่างชัดเจน ว่าพวกเขาค่อนข้างหวาดกลัว และแม้รู้ว่าพวกเขาเป็นเช่นนั้น แม้แต่ภาษาอังกฤษก็เป็นเช่นนั้น พวกเขาจะพูดตลอดเวลาว่า “ฉันเกรงว่า” “ฉันเกรงว่าฉันต้องไป” จะต้องไปเกรงกลัวอะไรถ้าคุณต้องไป คุณก็ควรจะไป “ฉันเกรงว่า ถ้าฉันทำเช่นนั้น” พวกเขาดูกระวนกระวายใจแบบนั้นตลอดเวลา พวกเขากระวนกระวายใจ และเมื่อเขาพูดคุย พวกเขาหวาดกลัวจนบางครั้งคุณจะรู้สึกกระวนกระวายไปกับพวกเขา คุณไม่รู้ว่าจะเข้าถึงพวกเขาได้อย่างไร เพราะพวกเขาดูกระวนกระวาย และหนึ่งในเหตุผลที่พวกเขาเต็มไปด้วยความกระวนกระวายก็คือ พวกเขาวางแผนมากเกินไป คิดมากเกินไป วิเคราะห์มากเกินไป ฮีโกจึงยังรู้สึกในสมอง แล้วสุดท้ายก็ปกคลุมหัวใจทั้งหมด เพราะว่าฮีโกปกคลุมหัวใจ พวกเขาจึงมีความกลัวจริงๆ แล้ว สิ่งที่เกิดขึ้นคือ หากคุณเต็มไปด้วยฮีโก คุณจะเริ่มมองเห็นตัวเองอย่างทะลุปรุโปร่ง เพราะเมื่อคุณอยู่ในระดับหนึ่ง คุณจะเห็นแม้แต่ฮีโกของตัวเองได้ชัดเจน แล้วคุณก็จะเริ่มกลัวคนอื่น เพราะคุณคิดว่าเขาก็น่าจะมีฮีโกแบบเดียวกัน และคุณก็กลัวสิ่งนั้นมาก

ในประเทศตะวันออก สิ่งนี้เป็นเรื่องปกติเช่นเดียวกัน ทุกวันนี้ในอินเดีย หากคุณต้องไปติดต่อราชการ คุณต้องระวังตัว เพราะใครก็ตาม แม้แต่เจ้าหน้าที่รัฐ สามารถตะโกนใส่คุณได้โดยไม่มีเหตุผล พวกเราสร้างระบบของการตะโกนแบบนี้อยู่ตลอดเวลา เอาแต่ตะโกนไปเรื่อยๆ เหตุผลที่เขาตะโกนใส่คุณเพราะเขาเองก็รู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย เจ้าหน้าที่รัฐรู้สึกไม่มั่นคงเพราะเจ้านายของเขา เจ้านายเองก็หวาดกลัวเจ้านายในระดับสูงขึ้นไป เจ้านายระดับสูงก็หวาดกลัวเจ้านายใหญ่อีก และสุดท้ายแล้ว รัฐมนตรีกลัวประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้ง และประชาชนก็กลัวรัฐมนตรี ช่างเป็นวงจรอุบาทว์ ดังนั้น ระบบทั้งหมดทำให้เราตกอยู่ในความไม่มั่นคงปลอดภัย และคุณก็ไม่เข้าใจว่าพวกเขาตะโกนใส่อะไร มีอะไรที่ต้องให้ตะโกนใส่ จากนั้น คุณก็เริ่มยึดติดกับตัวตนผิดๆ มากเสียจนไม่ได้เป็นมนุษย์อีกต่อไป คุณจะกลายเป็นเลขานุการ หรือเลขานุการระดับล่าง หรือเลขานุการร่วม แม้ไม่รู้ว่ามีใครสูงหรือต่ำกว่ากัน แล้วคุณจะมีเลขาคคนอื่นๆ อีก แล้วคุณก็จะมีธุรการ และก็นั่น คนนี้ คุณจะกลายเป็นสิ่งนั้น

คุณจะเป็นสิ่งนั้นเท่านั้น และเพราะว่าคุณกลายเป็นตำแหน่งนั้น คุณจะต้องมีเขาสองข้าง และคุณต้องตะโกนใส่ผู้คน มิเช่นนั้น ก็จะไม่ใครเชื่อว่าคุณอยู่ในตำแหน่งอะไรบางอย่าง

ดังนั้น นี่คือรูปแบบหนึ่งของตัวตนที่พัฒนาขึ้นภายในตัวมนุษย์ สิ่งนี้ก็เช่นกัน เกิดขึ้นเพราะว่าจักรวาลไม่ได้พัฒนาขึ้นอย่างเหมาะสม เพราะหากหัวใจของคุณพัฒนาขึ้นอย่างเหมาะสม คุณจะเป็นมนุษย์ คุณจะรู้ว่า แม่ของคุณได้มอบการเกิดนี้ให้กับคุณ และคุณคือมนุษย์ ไม่จำเป็นจะต้องกลัวมนุษย์คนอื่น ซึ่งก็เป็นลูกของแม่ของคุณเหมือนกัน ดังนั้น จึงไม่ควรมีความกลัวดังกล่าว

แต่ปัญหาวุ่นวายเกิดขึ้นเมื่อมนุษย์เริ่มสวมใส่เครื่องแต่งกายต่างๆ ถ้าหากพวกเขาใส่สูท ก็จะพูดภาษาอังกฤษทันที แต่พอใส่ชุดเกราะ พวกเขาจะเริ่มพูดภาษาฮินดี หรือไม่กี่ตอนใส่ชุดโธดี ภาษาฮินดีและชุดเกราะ พวกเขาอาจเริ่มให้ ... นี่คือการจ่อมปลอมที่มนุษย์พัฒนาขึ้นมา เพราะพวกเขาไม่มีความลึกซึ้งในหัวใจ หากพวกเขามีความลึกซึ้งเช่นนั้น มีหลักยึดในหัวใจ พวกเขาจะไม่พัฒนาสิ่งจอมปลอมฉาบฉวยเหล่านี้ ผลจากความจอมปลอมคือ พวกเขาหวาดกลัว เพราะพวกเขารู้ตัวว่าตนเองจอมปลอม คนอื่นๆ ก็จอมปลอม พวกเขาไว้ใจเรา พวกเขาก็ไว้ใจเรา แล้วพวกเขาก็เริ่มทะเลาะกัน หากฉันจะดึงเคราของเขา เขาก็อาจจะดึงเคราของฉัน ความกลัวแบบนี้มีอยู่ในหมู่มนุษย์ หลังจากนั้น ขั้นตอนถัดไปก็ได้เข้ามาสู่จิตใจของผู้คน นั่นคือ ทำให้ไม่ฟังคนอื่นให้ล้มเพื่อตนจะได้ขึ้นสูงละ นี่คือการเสื่อมถอยในประเภทที่สาม

ถ้าคุณเป็นลูกของแม่คนเดียว คุณจะมีเพื่อนคนอื่น ๆ ได้อย่างไร คุณจะยังคงเป็นลูกของแม่อยู่เสมอ คุณจะอยู่เหนือลูกคนอื่น ๆ ได้อย่างไรในสายตาของแม่ คุณไม่สามารถ ในทางตรงกันข้าม หากคุณทำกลอุบายแบบนั้น แม่ก็จะลงโทษคุณ

และนี่คือเรื่องที่สองที่แม่ทำ นั่นคือการลงโทษลูกๆ ไข่ ท่านลงโทษลูก แต่ด้วยวิธีการที่อ่อนหวานอย่างยิ่ง ตัวอย่างเช่น ถ้าลูกไม่กินข้าวและทำตัวมีปัญหา แม่ก็จะพูดว่า “ตกลง เธอไม่อยากกินข้าวใช่ไหม? ไม่ใช่ไร ก็ไม่ต้องกิน” นี่เป็นวิธีง่ายๆ ที่ใช้ลงโทษลูก แล้วแม่ก็จะพูดว่า “เธอต้องการจะทำในแบบที่เธอต้องการทำใช่ไหม? งั้นก็ทำเลย”

อย่างที่แม่ห้ามพวกเขาไม่ให้ทำอะไรบางอย่าง เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องดี ตัวอย่างเช่น แม่บอกพวกเขาตั้งแต่แรกแล้วว่าอย่าเปลี่ยนแพลตฟอร์ม และให้สหะโยคีทั้งหมดอยู่กับสหะโยคีคนอื่น ๆ แต่คนจิตงานกลับคิดว่า น่าจะเอาแพลตฟอร์มไว้ดีกว่าด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม เพราะว่าพวกเขาเป็นนักจิตงานที่เฉลียวฉลาด แต่ดูสิ แม่พูดในสิ่งเรียบง่าย แต่ต้องรู้ว่ามีผลบางอย่าง แล้วพวกเขาก็จัดเตรียมในแบบนั้น ดังนั้น ครึ่งหนึ่งของคนที่เขาร่วมประท้วงว่า “ไม่เอา พวกเราอยู่กับสหะโยคี พวกเราจะอยู่กับพวกเขา” พวกเขาจึงได้ที่พักแบบนั้น อีกกลุ่มหนึ่งคือชาวอังกฤษ ณ วันนี้พวกเขาอยู่ในโหมดอารมณ์อีกด้านหนึ่ง พวกเขาเป็นคนที่มีความอดทนมาก และพวกเขาก็พูดว่า “ตกลง ถ้าพวกเราไม่ได้ถูกจัดให้อยู่แบบนั้น พวกเราอยู่ในแพลตฟอร์ม” พวกเขาจึงต้องอยู่ในแพลตฟอร์ม แต่สิ่งที่เกิดขึ้นคือ ฝนตกหนักมาก ตกอยู่อย่างไม่ขาดสาย และพวกเขาไม่สามารถจัดเตรียมอาหารได้เลยแม้ว่าจะอยู่ใต้หลังคาที่เขาสร้าง พวกเขาทั้งหมดจึงต้องย้ายไปอยู่อีกที่ และพวกเขาต้องอยู่กับสหะโยคีคนอื่น ตามที่แม่ได้บอกไว้ ถ้าพวกเขาฟังแม่ พวกเขาก็จะประหยัดเงิน รวมถึงยังหลีกเลี่ยงความวุ่นวายและอาจจะไม่ต้องมีปัญหาเลยก็ได้ นี่คือการหลอกลวง น้อยๆ ที่แม่เล่นเพื่อที่จะบอกให้ลูกๆ เข้าใจว่า พวกเขานั้นได้ทำสิ่งที่โง่เขลา

มีหลายอย่างในลักษณะนั้นที่แม่ต้องเล่น และความชอบเล่นของท่านเป็นสิ่งที่สำคัญในชีวิต เพราะถ้าท่านเข้มงวดกับลูกๆ พวกเขาจะวิ่งหนี หากท่านเป็นเหมือนกับครูคนอื่น ครูแท้จริงหรือสัทครู พวกเขาทุบตีลูกศิษย์ของตน พวกเขาแขวนลูกศิษย์ด้วยเชือก พวกคุณไม่รู้หรือว่าครูทั้งหลายปฏิบัติต่อลูกศิษย์พวกเขาอย่างไร บางคนก็เอาเงินจำนวนมาจากลูกศิษย์ แล้วบางคนก็เอาทรัพย์สินหรือสิ่งของต่างๆ พวกเขาต้องการการปล่อยวางอย่างสมบูรณ์แบบ แล้วทำให้ลูกศิษย์ยอมจำนนรับใช้ พวกเขาทำร้ายชีวิตของลูกๆ ของลูกศิษย์ เราน่าจะกล่าวเช่นนั้นได้ แต่ว่าแม่ไม่อยากทำเช่นนั้น ดังนั้น ท่านจึงเล่นกลตรงนั้นนิดตรงนั้นหน่อย เพื่อแก้โคขลูกๆ ให้ถูกต้อง

แม่ขอพูดถึงตัวอย่างของครูคนหนึ่งแม่เคยพบเมื่อ ๕-๖ ปีที่แล้ว เขามาจากเมืองอมรนาถ กำลังไปหมู่บ้านเล็กๆ ตำบลเล็กๆ ใกล้เมืองมุมไบ ที่ที่สหะโยคีนั้นคนอยู่พักอยู่ ครูคนนั้นส่งลูกศิษย์ที่อาศัยอยู่บริเวณนั้นให้ไปหาสหะโยคี เขาเดินเข้าไปหาและกล่าวว่า “ครูของผมนำมาที่นี่ ท่านต้องการพบศรียาจิ และท่านบอกว่ามีเพียงพระแม่อาทิตยที่ศักดิ์เท้านั้นที่จะชำระล้างจักรวาลของผมนได้” โยคีนี้ไม่เข้าใจจึงถามว่า “ครูของคุณทำอะไร” “โอ้ ไม่นะ อย่าพูดถึงท่านเลย” เขาตั้งหูตนเอง “อย่าเอ่ยชื่อของท่าน โอ้ คุณไม่รู้หรือว่าท่านเป็นคนเช่นไร” เขากล่าว “แล้วทำไมเขาจึงไม่เปิดจักรวาลให้กับคุณล่ะ คุณแม่กำลังมาแน่นอน แต่ทำไมครูของคุณถึงไม่ควรทำล่ะ” เขากล่าวว่า “ไม่ ไม่ ไม่ ท่านกล่าวว่าคนที่ควรเปิดจักรวาลนี้คือเทวีเท้านั้น คนอื่นไม่ควรเปิดจักรวาลนี้ให้ ท่านส่งผมมาที่นี่เมื่อห้าปีที่แล้ว และกล่าวว่าในปีที่ ๖ พระแม่อาทิตยจะมาที่นี่ และเทวีจะเปิดจักรวาลของผมน” ช่วงไม่น่าเชื่อ ชายคนนี้ต้องทนทรมานกับจักรวาลที่อยู่ในสภาพเลวร้าย ทนทรมานในตอนที่คุณคนนั้นมา

เขาจึงมาหาแม่แล้วบอกแม่ว่า “คุณแม่ ครูของผมมาถึงแล้วและต้องการพบท่าน” แม่จึงไปหาเขา ครูคนนี้นั่งอยู่ด้วยอารมณ์ฉุนเฉียวจุกพองลมออก แน่นนอน เมื่อแม่ไปถึงที่นั่น เขาก็กลืนสัณสีของแม่และทำตามธรรมเนียมทุกอย่าง

แล้วเขาก็กล่าวถึงชายคนนี้ด้วยชื่อที่แย่มากๆ “เขาไปหาไหม เขาสัมผัสเท้าของท่านไหม เขาเรียบร้อยไหม เขามีพฤติกรรมใช้ได้ไหม” แม่กล่าวว่า “เขาไม่มีปัญหาอะไร แต่แม่ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณถึงไม่เปิดจักราะอาชญาของเขา” เขาตอบว่า “ให้เขาไปลงนรกเสียตอนนี้ แต่ผมจะไม่ยอมเปิดจักราะอาชญาให้เขาเด็ดขาด ใครเป็นคนเปิดจักราะอาชญาให้กับผม แล้วทำไมผมถึงต้องเปิดจักราะอาชญาให้เขา”

แม่จึงกล่าวว่า “อย่างนี้ไม่ดีเลย แม่ควรเปิดจักราะให้” “ใช่ครับ ท่านจะเปิดให้ เพราะท่านคือแม่ แต่ผมไม่ใช่แม่” เขาจึงเดินไปข้างใน แล้วลูกศิษย์บอกแม่ว่า “คุณแม่ เขาจับผมห้อยหัวไว้เหนือบ่อน้ำนี้ ผมถูกห้อยหัวแบบนี้อยู่สามวัน” แม่กล่าวว่า “เพื่ออะไร ทำไมเขาถึงทำอย่างนั้นกับคุณ” เขาตอบว่า “อย่าถามแบบนี้เลย” แล้วครูก็เข้ามา “ใช่ ใช่ เราแขวนแกไว้ แล้วก็ทำแบบนี้อีก” แม่เลยถามว่า “ทำไมคุณถึงแขวนเขาไว้” “เพราะเขาสูบบุหรี่ เพราะสูบบุหรี่ ผมถึงแขวนเขาไว้ตรงนั้น ลองสูบอีกสิ แล้วผมจะหย่อนเขาลงไป ชื่นๆ ลงๆ” เขาสูบบุหรี่แล้วก็ถูกครุฑฆาตในลักษณะนั้น แม่ถามว่า “แล้วทำไมคุณถึงทำเรื่องเลวร้ายกับเขาละ” เขาตอบว่า “ไม่เช่นนั้นลูกศิษย์จะมีวินัยได้อย่างไร ผมไม่ใช่แม่ ผมไม่รู้วิธีการสร้างวินัย นี่คือทางเดียวที่จะทำให้เขาอยู่ในกรอบได้” แล้วเขาก็พูดว่า “ท่านเอาแต่ทำให้เขาเสียคน แต่ผมจะสร้างวินัยให้เขาในลักษณะนั้น” แม่เลยบอกว่า ตกลง แต่ตอนนี้ขอให้เงียบก่อน อย่าเพิ่งพูดอะไร ขอให้แม่ช่วยทำให้จักราะอาชญาของเขาเรียบร้อยก่อน

เมื่อใช้เวลาประมาณ ๒ นาทีเพื่อรักษจักราะอาชญาของเขา แม่พูดว่า “อาชญาของเขาเรียบร้อยแล้ว” ครูคนนั้นถามว่า “เขาสัญญากับท่านรีเปลว่าจะไม่สูบบุหรี่อีก” แม่บอกว่า “เขาไม่ได้สัญญา” ครูจึงพูดว่า “ท่านควรจะให้เขาสัญญา ไม่เช่นนั้น ผมจะไม่อนุญาตให้เขากินอาหารเป็นเวลา ๓ วัน” แม่พูดว่า “บาบา แบบนี้คือครูที่ย่ำแย่ ขอพระเจ้าช่วยเหลือลูกศิษย์คนนี้นะจากครู”

แต่ดูสิ สิ่งที่ครูคนนี้พูดถึงคือ ลูกศิษย์ควรจะมีวินัย จำเป็นต้องเข้าใจอย่างแท้จริงว่า เขาคือครู แล้วเขายังพูดต่อว่า “ดูคนเหล่านี้สิ พวกเขาเป็นอย่างไรแล้วบ้าง พวกเขาใช้ประโยชน์จากความรักของท่านในทางที่ผิด พวกเขาสร้างความเดือดร้อนให้แก่ท่าน พวกเขาพยายามทำตัวตลกๆ กับท่าน แต่ท่านก็ไม่ต่อว่าพวกเขา” แม่กล่าวว่า “แม่ไม่จำเป็นต้องพูด แม่รู้วิธีที่จะแก้ไขพวกเขา”

นี่คือคุณสมบัติของผู้เป็นแม่ ผู้ที่สามารถแก้ไขผู้คนได้ ท่านรู้ว่าใครสงสัยท่าน ท่านรู้ว่าใครคิดไม่ดีกับท่าน ท่านรู้ว่าใครคิดกับท่านในแง่ดี ท่านรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง และหากท่านรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ท่านก็ไม่ต้องกังวลกับสิ่งใดๆ ท่านรู้ลึกมันคงปลอดภัยอย่างยิ่งที่สุด และไม่จำเป็นต้องมีความไม่มั่นคงในแบบที่ครูมี ว่าวันหนึ่งลูกศิษย์จะประพฤติไม่ดีหรืออะไรทำนองนั้น เพราะท่านรู้วิธีที่จะแก้ไขนั่นเอง

สองสามวันก่อน แม่เจอสหะโยคีคนหนึ่ง เขามาหาแม่แล้วเริ่มอธืายกับแม่ว่า “คุณแม่ ท่านไม่รู้หรอก เรื่องนี้เกิดขึ้น” แม่ตอบว่า “แม่ไม่รู้อะไรเลยใช่ไหม คุณคิดว่าแม่ไม่รู้อะไรใช่ไหม” เขาตอบว่า “ใช่ครับ คุณแม่ ท่านจะรู้ได้อย่างไร” แม่ตอบไปว่า “แม่จะบอกคุณอย่างหนึ่ง คุณเล่นคริกเก็ตบ่อยมากตอนเป็นเด็ก แต่คุณเลิกไปตอนเริ่มฝึกสหะโยคะ” “ใช่ครับ เป็นความจริง ท่านรู้ได้อย่างไร” แม่กล่าวว่า “แม่รู้ได้อย่างแน่นอน” แม่รู้ จากนั้นเขาจึงยอมรับ “ตกลงครับ คุณแม่ ท่านรู้ทุกเรื่องเกี่ยวกับผม ผมไม่รู้ว่าท่านรู้ได้อย่างไร” แต่ท่านคืออวโลกิเตศวร ท่านคือผู้เห็นทุกสิ่งอย่าง ท่านรู้ โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง ท่านรู้ แต่ท่านรู้ได้อย่างไร แม่ไม่สามารถอธิบายได้ตรงนี้ แต่ท่านรู้ทุกๆ เรื่องที่คุณทำ หากท่านต้องการ

และคุณสมบัติข้อที่ ๓ ของพระมารดา คือ ท่านคือมหายา ท่านพูดจาเหมือนคุณ นั่งเหมือนคุณ มีลักษณะท่าทางเหมือนๆ คุณ ท่านจะเหมือนคุณทุกอย่าง และคุณจะไม่สามารถหยั่งถึงความลึกของผู้หญิงคนนี้ ผู้ที่เป็นมหายา เพราะท่านเล่นกลกับคุณ และทำอย่างสวยงามมากจนคุณไม่สามารถมองออกได้ คุณไปหาผู้คน และคุณบอกเขาทุกอย่างที่คุณรู้สึกเกี่ยวกับพระมารดา คุณพยายามทำทุกอย่างและในที่สุด คุณค้นพบว่าท่านรู้ทุกอย่าง และเมื่อคุณค้นพบ คุณจะค่อยๆ เข้าใจว่า “เพราะท่านรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเรา ดังนั้น เราจะอยู่รอดปลอดภัย”

แล้วท่านรู้ได้อย่างไร เพราะท่านสถิตอยู่ในจักระหัวใจกลาง ท่านรู้ทุกอย่างที่คุณเคยทำ กำลังทำ หรือคิดที่จะทำ แล้วท่านทำอะไรบ้าง “สังกัลปะ วิกัลปะ กะโรติ” ไม่ว่าคุณตั้งใจแน่วแน่จะทำอะไร ท่านจะทำให้มันล้มเหลว หากคุณพูดว่า “คุณแม่ ผมตัดสินใจแล้วครับที่จะทำอย่างนี้ และผมจะทำได้” มันจะล้มเหลว คุณต้องตัดสินใจตนเองในฐานะบุตรที่แท้จริงของพระมารดา

อย่างในมุโมไบ หรือที่ใดๆ ก็ตาม พวกเราเคยพยายามที่จะหาที่ดิน แต่ไม่มีใครทำได้ “พวกเราพยายาม พยายาม พยายาม แต่มันเป็นการฟอกเงิน ติดสินบน คอร์รัปชั่น” แม่บอกว่า “ไม่ต้องทำอะไรทั้งนั้น แม่จะไม่ทำเรื่องพวกนี้” แล้วเขาก็ถามว่า “คุณแม่ แล้วพวกเราจะทำสำเร็จได้อย่างไร” แม่ตอบว่า “คุณจะทำสำเร็จแน่นอน ไม่ต้องกังวล” พวกเขาเลยเริ่มพูดว่า “คุณแม่ไม่จริงจังกับงานเลย ไม่อย่างนั้น ไม่อย่างนี้” แต่กลับกลายเป็นว่าพวกนั้นกลายเป็นคนไม่เอาการเอางานไปแทน แม่พูดว่า “ในที่สุด หากคุณพร้อมสำหรับสหะโยคะ คุณจะได้รับที่ดินและอศรมเอง” เพราะหากคุณเริ่มทำอศรมและมีเงินมีทองเข้ามาเกี่ยว บรรดาญาติทั้งหลายจะมารวมกัน แล้วเล่นตลกกับเงินที่รวบรวมมาได้ จะไม่มีการเตรียมการที่เหมาะสม วินัยที่เหมาะสม

นั่นคือเหตุผลที่ทำไมต้องใช้เวลาหลายๆ เรียนรู้จากการทำผิด จากการทำพลาด และเข้าใจว่าเรากำลังทำผิดอะไรและจะแก้ไขอย่างไร

เมื่อพวกเขาเริ่มเข้าใจ ก็จะเป็นเรื่องง่าย ง่ายมากๆ ที่จะสื่อสารกับพวกเขาว่าสิ่งใดที่เขาควรทำ สิ่งใดที่เขาทำผิด และจะแก้ไขอย่างไร แต่ตรงเท่าที่พวกเขาคิดว่าตนเอง ... ฉลาดสูงส่ง หรือคิดว่า ตนเองเป็นคนที่ดีงามอย่างสุดๆ และพวกเขายังอยู่กับตัวเอง พระมารดาจะกล่าวว่า “ไม่เป็นไร ลองทำเลย ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร”

คุณต้องรู้ว่า พระมารดาช่วยเหลือผู้คนมากมายจากมหาสมุทรแห่งมายา ด้วยความยากลำบากยิ่ง ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เป็นงานที่ใหญ่มาก บางครั้งการยกพลังคุณ၏ของคนที่นับพันๆ คน แม่รู้สึกเหมือนว่า ต้องยกภูเขาใหญ่ขึ้นมา มันแย่มาก แต่ผู้คนที่ยังไม่ได้รับการแก้ไข ส่วนมากมักคิดว่าพวกเขาบังคับด้วยการรับการตระหนักรู้ นี่เป็นความรู้สึกในแบบปกติของมนุษย์ แม่อยากหวั่นไหวให้กับความโง่เขลาของอีโก้ พวกเขาบังคับด้วยการรับการตระหนักรู้ แล้วพวกเขาก็พูดกับแม่ด้วยคำพูดแบบนี้ “ผมมาที่นี่ ผมนั่งตรงนี้เป็นเวลา ๓ วัน และยังไม่ได้รับการตระหนักรู้” รวากับว่าแม่ไปก่อคดีอาชญากรรมมา

ทัศนคติทั้งหมดต่อพระมารดาของคนนั้นๆ จะค่อยๆ เปลี่ยนไป เขาจะเริ่มคิดว่า “ทำนองๆที่นี่เพื่อความสุขของเราและความอยู่ดีมีสุขของเราคือความกังวลหนึ่งเดียวของท่าน ท่านจะมอบการตระหนักรู้นี้ให้กับเรา ท่านกำลังทำงานหนัก และเราต้องร่วมมือ ต้องเรียนรู้ที่จะร่วมมือ นี่ก็เพื่อ “หิตะ” เพื่อประโยชน์ เพื่อความสุขของเรา ท่านกำลังทำ และเราควรพยายามที่จะเข้าใจว่านี่เพื่อประโยชน์ของเราเอง” เมื่อทัศนคติแบบนั้นเริ่มพัฒนาขึ้น ก็เป็นเรื่องง่ายกว่ามากๆ ที่จะตั้งให้เขาเป็นลูกศิษย์

แต่ลูกศิษย์แบบนี้แตกต่างไปจากลูกๆ โดยทั่วไป เพราะว่ามารดาคือครู ไม่ต้องสงสัยเลย มารดาคือครูตั้งแต่ตอนที่คุณเกิด แต่สำหรับมารดาแล้วเป็นเรื่องยากที่จะกระตุ้นเครื่องขมแบบครูเหล่านี้ ไม่เลย ไม่เหมือนพวกเขาเลย มารดาไม่สามารถทุบตีลูกๆ ด้วยความรุนแรงได้ แต่ทั้งหมดนี้เพื่อให้คุณ ด้วยปัญญาของตนเอง เข้าใจว่าควรประพฤติตนอย่างไร ร้องขอการตระหนักรู้อย่างไร เปลี่ยนทัศนคติอย่างไร เพราะหากคุณหมกมุ่นกับตัวเองมากเกินไป และพยายามจะแสดงออกและหาตัวเด่น ท่านจะพูดว่า “ใช่ ใช่เลย เธอยิ่งใหญ่จริงๆ ใช่แล้วยิ่งใหญ่มาก” จนอยู่ดีๆ คุณได้ค้นพบว่า ได้พัฒนาเขาทั้งสองข้างบนศีรษะแล้ว และรู้ว่าตนเองไม่มีคุณสมบัติดังใดๆ เลย ท่านจึงจะพูดว่า “โอเคมานี่สิ เธอมีโรคภัยนะ แม่จะช่วยรักษาให้” ดังนั้น อย่าทำแบบนั้นเลยจะดีกว่า

ด้านหนึ่ง ท่านเต็มใจที่จะทำทุกอย่างเพื่อคุ้มครองคุณจากปัญหาและความวุ่นวายทุกประเภท ตัวอย่างเช่น หากคุณมีปัญหาที่หัวใจหรือถ้าคุณมีปัญหาอื่นๆ ท่านจะทำทุกอย่างเพื่อช่วยเหลือคุณ การรักษาหัวใจไม่ใช่เรื่องง่าย ทุกคนคิดว่าพระแม่รักษาพวกเขาและรู้สึกละอายใจ ไม่ใช่ไร แล้วก็ไม่ต้องตระหนักถึงคุณค่าอะไร แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น เมื่อคุณเข้ามาสู่สหัสโยคะ คุณจะประหลาดใจว่าหากคุณพยายามที่จะรักษาใครสักคน คุณจะป่วยไป ๓ วัน ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะรักษาเลย และคนเหล่านั้นที่รักษา บางครั้งก็ทำโดยผ่านกตติ

คนที่มิภุตก็สามารถรักษาโรคได้เช่นเดียวกัน เพราะว่าตัวพวกเขาเองเป็นภุต สิ่งใดจะเกิดขึ้นกับภุต พวกเขารักษาโรคแต่สิ่งภุตอีกตัวหนึ่งเข้าไปในคนไข้ และคนไข้ก็จะกลายเป็นทาส และคนที่มิภุตแบบนั้นก็สามารถเป็นคนรักษาโรค ผู้รักษาด้วยศรัทธาหรืออะไรแบบนั้น สติรู้เหนือสำนึก คนเหล่านั้นเมื่อเขารักษาโรค ก็จะใส่ปัญหาที่หนักกว่า ที่ร้ายแรงลงไป พวกเขาไม่ได้รับการศึกษาหรือพวกเขาใส่โรคภัยอื่นๆ เข้าไปในตัวคุณ หรือในคนไข้ นี่เป็นเกมที่อันตรายมาก

สหัสโยคีไม่ควรพยายามที่จะรักษาคน เพราะว่าเขาไม่สามารถเอาใครต่อใครใส่ไว้ในสุญญากาศได้ และเขาจะมีปัญหาเสียเองพลังไม่ติดจะแทรกซึมในตัวเขา ดังนั้น คำแนะนำของแม่สำหรับสหัสโยคีทุกคนคือ คุณไม่ควรรักษาโรค ไม่มีความจำเป็นที่คุณจะรักษาใครๆ ด้วยการสัมผัส คุณควรใช้รูปของแม่ คุณสามารถแจกจ่ายรูปของแม่ได้ บอกกับผู้คนว่าพวกเขาจะรักษาตนเองอย่างไร แต่อย่ารักษาใครๆ เพราะคุณจะมีปัญหา เพราะคุณไม่ใช่กตติ แล้วคุณจะถูกตีสลบอย่างรุนแรง ดังนั้น ขอให้ระวังตัวด้วย อย่าพยายามที่จะรักษาโรคให้ใช้รูปของแม่เท่านั้น และการใช้รูปนั้น จะต้องมิศรัทธา คนคนนั้นจะเข้าที่เอง และคุณจะไม่มีปัญหา

อย่างเมื่อวานนี้ เรามีคนไข้มาที่นี่ แล้วบางคนก็รู้สึกสงสารพวกเขา แล้วพวกเขาก็เกิดติดขัดที่จักระ ไม่จำเป็นต้องรู้สึกสงสาร พวกคุณมีความเมตตามากกว่าแม่หรือ มีความจำเป็นอะไรที่ต้องพาคนไข้มาที่นี่ ไม่จำเป็นเลย แต่พวกเขาทั้งสองฝ่ายต่างเกิดอาการอดทน ดังนั้นไม่จำเป็นต้องพาคนไข้คนใดก็ตามมาหาแม่ นี่ไม่ใช่สิ่งที่ควรประพฤติ อย่างนำคนไข้มาอีก หากมีคนไข้ ก็ปล่อยเขาไว้อย่างนั้น บอกเขาว่า “คุณแม่จะดูแลคุณเอง พวกเราไม่มีอะไรจะบอกคุณอีก นี่คือการที่คุณแม่ คุณต้องใช้รูปนี้ ให้รูปนี้รักษาคุณ แล้วคุณจะหายเอง”

มีเช่นนั้น สิ่งแรกที่จะเกิดขึ้นกับคุณคือ คุณจะอดทนที่จักระหัวใจกลาง เพราะนี่ไม่ใช่งานของคุณ คุณจะต้องไม่ทำงานนี้ หากคุณพยายามทำจริงๆ แล้ว บางครั้งก็เป็นอีโก้ของคุณที่ทำให้คุณคิดว่าคุณควรรักษาผู้คน บางครั้ง และเมื่อคุณทำงานผ่านอีโก้ คุณเองจะลำบาก ไม่ใช่ว่าคุณรักษาไม่ได้ คุณทำได้ แต่คุณต้องอยู่ในระดับนั้น เมื่อคุณพยายามรักษาผู้คน คุณต้องไม่กลายเป็นบุคลิกแบบสติเหนือความคิดหมายความว่า คุณต้องไม่ถูกรบกวนด้วยอีโก้

แต่ที่สุดแล้ว คนที่รักษาคนอื่นกลายเป็นแบบนี้ คุณที่พยายามรักษาคนอื่นและทำเรื่องพวกนี้ พวกเขาออกไปสหัสโยคะอย่างไม่มีหันหลังกลับ และกลายเป็นร่างทรง พวกเขากลายเป็นร่างทรง กลายเป็นคนน่ากลัว เมื่อพวกเขาคุยโทรศัพท์กับแม่ แม่รู้สึกเหมือนมีคนเอายาพิษมาเทใส่หู พวกเขาน่ากลัวมากๆ ในแบบที่คุณจินตนาการไม่ออก

ดังนั้น เป็นสิ่งสำคัญสำหรับคนที่ได้รับการตระหนักรู้ ต้องไม่ไปยุ่งเกี่ยวกับการรักษาโรค เพราะจะติดขัดอย่างหนักที่จักระหัวใจกลาง

จักระหัวใจกลางจะติดขัดอย่างหนักในประเทศที่มีแต่ความกลัว ผู้คนต่างหวาดกลัว จักระนี้สามารถติดขัดได้ด้วยสิ่งอื่นๆ ที่ผู้คนกลัว การอ่านหนังสือของครูที่เลวร้าย และการอ่านหนังสือที่มีแต่เรื่องน่าตกใจ อย่างเช่น มีคนจำนวนมากที่อ่านหนังสือเกี่ยวกับพลังกฤษณาลินีแล้วติดขัดที่หัวใจกลาง (คุณแม่ศรีมาตาจีหัวเราะ) เพราะพวกเขาหวาดกลัวพลังกฤษณาลินีเป็นอย่างมาก สิ่งใดก็ตามที่ทำให้คุณกลัว หากคุณอ่าน จะทำให้หัวใจของคุณอ่อนแอ และเป็นอันตรายอย่างมาก

นอกจากนั้น จักระหัวใจกลาง อันเป็นหัวใจของพระมารดาแล้วยังมีอีก ๒ ด้าน นั่นคือพี่ชายของท่าน พระวิษณุ ผู้อวตารลงมาเป็นพระรามในจักระหัวใจขวา คนที่พวกเราคิดว่าเป็นพ่อที่ดูแลลูกๆ ดังนั้น นั่นคือพระบิดา และนี่คือพระมารดา แม้ว่าพระบิดาและมารดานี้จะอยู่ใน ๒ แก่มุม คือพระมารดาเป็นน้องสาวของพระบิดา และพระบิดาก็คือ มามา (ลุง) ของผู้แสวงหาทั้งหลาย มามานี้เป็นพ่อที่ยิ่งใหญ่กว่าพ่อจริงๆ ดังนั้น ลุงคนนี้เป็นอวตารของพระนารายณ์ดูแลลูกศิษย์ที่ได้รับการปกป้องจากพระมารดา ท่านทำให้ลูกๆ เข้าใจถึงความเป็นพ่อ

เพราะว่าในระดับนี้ พระบิดา พระเป็นเจ้าสูงสุด ซึ่งก็คือพระศิวะ ลูกๆ ยังไม่รู้จัก ดังนั้น ลุงคนนี่จึงดูแลลูกๆ จนพวกเขาโตพอที่จะพบพ่อจริงๆ และพวกเราจึงกล่าวอย่างนี้ว่า พระแม่ปารวตี หรือ อุม่า หรือ เทวี ได้เข้ามาในตำแหน่งของมารดา และสถิตอยู่ในจักระหัวใจกลาง และพี่ชายของท่านก็ปกป้องลูกๆ เมื่อเทวีมอบการตระหนักรู้หรือการเกิดครั้งที่สองให้แก่ลูกๆ มามา (ลุง) ก็จะดูแลลูกๆ ของน้องสาว และช่วยให้เด็กๆ สร้างความมั่นคงปลอดภัยเกี่ยวกับพ่อขึ้น

ดังนั้น ด้านขวาของมนุษย์เป็นตัวแทนของความเป็นพ่อ และความเป็นพ่อของผู้ชายนั้นสำคัญมาก หากจักระนี้เสียหาย หรือมีสิ่งผิดปกติ คุณจะเป็นโรคหอบหืดทันที โรคหอบหืดเกิดขึ้นจากการที่จักระนี้เสียหายหรืออาจเป็นความเสียหายร่วมของจักระอื่นกับจักระนี้ โรคหอบหืดนี้ไม่ได้ทั้งในเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชาย เมื่อความสัมพันธ์กับพ่อ หรือความเข้าใจในตัวพ่อ หรือความเป็นพ่อของคุณเองไม่เรียบร้อย คุณจะมีปัญหาหอบหืดทันที และสำหรับปัญหานี้ เราต้องถามผู้แสวงหาว่า เขามีพ่อแบบไหน ตัวอย่างเช่นมีสุภาพบุรุษท่านหนึ่งมาหาแม่และถามว่า

“ทำไมทุกคนถามผมว่า ผมมีพ่อแบบไหน ทุกคนถามผมเกี่ยวกับพ่อ พ่อผมเป็นอย่างไรบ้าง แล้วพ่อของผมเกี่ยวกับอะไรกับตัวผมหรือ” จริงๆ คือทุกคนสัมผัสถึงหัวใจขวาที่ไม่ปกติ เลยถามเขาเกี่ยวกับพ่อ

เพราะพ่อสถิตอยู่ในจักระหัวใจขวา หลักการแห่งความเป็นพ่อ หากเสียหาย หากมีปัญหาเกี่ยวกับหลักการแห่งความเป็นพ่อ คุณจะมีปัญหานี้และปัญหาอื่นๆ อีกที่เมื่อยังไม่ยอมรับโดยละเอียดตอนนี้ แต่คุณคงเข้าใจได้ว่า คนที่ไม่มีพ่อ เขาจะซื่อๆ หลบหน้า รวมถึงมีความประพฤติบางอย่าง รวมถึงคนที่ไม่รู้จักรักพ่อของตนเอง อาจกลายเป็นคนไม่คงเส้นคงวา หมกมุ่นในกามหรือยอมคนอื่นไปหมด หรืออาจเป็นคนหมกมุ่นอย่างลับๆ ก็เป็นไปได้

คนที่สูญเสียพ่อไปจะไม่มีปัญหาแบบนั้น แต่พวกเขาจะขาดคุณสมบัติบางอย่างที่พ่อจะมอบให้ หรืออาจเป็นไปได้ว่า พวกเขาจะเลือกใช้ชีวิตที่จมอยู่ในความรู้สึกผิดหรือไม่มีความสุข หรืออาจจะเข้มงวดกับลูกของตนมากเกินไป หรือใจดีแบบสุดโต่งจนลูกเสียคน อาจเป็นไปได้ทั้งนั้น มีปฏิกริยาทั้งสองแบบ อาจจะทำให้ความรักมากเกินไปหรือเข้มงวดมากเกินไป อาจเป็นแบบไหนก็ได้ หรือคนนั้นอาจเป็นแบบนี้ หรืออาจจะถูกเข้มงวดมากในตอนเด็ก แล้วร่ำรวยมหาศาลในตอนชรา กลายเป็นบุคลิกภาพที่ไร้ความสมดุลอย่างสิ้นเชิง

ดังนั้น คนที่ไม่มีพ่อต้องรู้ว่า พ่อของตนคือพระราม และเขาไม่ควรกังวลกับสิ่งใด พระรามคือผู้ถือคันศรและท่านฆ่าอสูรมากมายนับไม่ถ้วน ดังนั้น เราจึงไม่ควรกลัวสิ่งใดๆ เลย ไม่ว่าพ่อจะไม่อยู่ตรงนั้น หรือเสียชีวิตไปแล้ว หรือมีเหตุการณ์ในท่านองนี้ ในทางตรงกันข้าม หากพ่อของตนเสียชีวิตไปแล้ว ก็ควรบอกกับพ่อว่าไม่ต้องเป็นห่วงสิ่งใด คุณสบายดี เพื่อที่ว่าคุณจะไม่ปล่อยให้พ่อสามารถพักผ่อนอย่างสงบสุข และบอกให้ท่านไปเกิดใหม่ ดีกว่าที่จะผูกท่านไว้กับโลกใบนี้

นี่คือหัวใจขวา ส่วนหัวใจซ้ายคือแม่จริงๆ แล้วคือแม่ของคุณเอง ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม นี่คือการเป็นแม่ ในความหมายที่ว่า หากแม่ของคุณไม่ดีกับคุณเลยหรือมีบุคลิกน่าขบขันอย่างสุดโต่ง หรือความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับแม่ไม่ดี ก็ขอให้ทราบว่ามีบางอย่างผิดปกติที่หัวใจซ้าย ซึ่งจะปรากฏชัดในตัวคุณเอง

ทั้งสองจุดนี้สำคัญมากสำหรับมนุษย์ หากสหะโยคีตัดสินใจว่า “ฉันมีทั้งพ่อและแม่ พระเป็นเจ้าคือพ่อและแม่ของฉัน” ปัญหาทุกอย่างเหล่านี้จะถูกแก้ไขได้โดยง่ายในทันที แต่ในสหะโยคะ สิ่งที่คุณ “คิด” จะไม่สำเร็จออกมา เหมือนกับหาคุณนั่งในรถแล้วคิดว่า

“ฉันจะไปที่คอนนอร์ตเพลส” คุณก็จะไม่ได้ขยับไปไหน คุณต้องขยับมือของตน ในทำนองเดียวกัน ในสหะโยคะ คุณต้องขยับมือ ชำระจักระ ทำให้จักระขึ้นสูงขึ้น ยกขึ้นมา ไม่ใช่ว่าสิ่งที่คุณ “คิด” จะมีความสำคัญในสหะโยคะ ไม่เลย

คุณอาจคิดว่า “ฉันกำลังไปได้ดีในสหะโยคะ ฉันดีมากแล้ว” แต่มันไม่ใช่อย่างนั้น สิ่งที่เป็นประเด็นคือสิ่งที่คุณบรรลุถึงจริงๆ คือความก้าวหน้าทางจิตวิญญาณ ดังนั้น อย่างที่แม่บอกไป เหมือนกับรถยนต์ คุณไม่สามารถนั่งลงเฉยๆ แล้ว “คิด” แล้วงานจะสำเร็จ ในทำนองเดียวกัน คุณต้องทำให้เครื่องยนต์นี้หมุนไป และคุณต้องดูว่าคุณสร้างการเคลื่อนไหวเหล่านี้ ควรจะต้องมี “คิด” (ทางเดิน จุดหมาย) ภายในตัวของคุณ มิเช่นนั้น ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเอาแต่พูดถึงสหะโยคะ คิดถึงแต่สหะโยคะ กรอกหูตัวเองว่าคุณคือสหะโยคีผู้ยิ่งใหญ่ สิ่งที่คุณทำให้ปรากฏออกมาคือประเด็นสำคัญ สิ่งนี้อันคนจำนวนน้อยนิดเท่านั้นที่เข้าใจ คนจำนวนมากๆ เข้าใจว่าสิ่งนี้ต้องเปิดเผยออกมา จะต้องมีการ “การยานวิต” ไม่ใช่เอาแต่พูด พูด พูด พูด พูด ตั้งแต่เช้ายันเย็น

แม้แต่ตอนที่แม่พูด แม่ก็กำลังเปิดหัวใจของพวกคุณอยู่ จักระหัวใจ แม่กำลังทำงานอยู่ แม่แต่ตอนที่แม่พูด แม่ก็กำลังเปิด มันกำลังทำงานอยู่ คุณจะพบว่า ก่อนที่แม่จะพูดจบ จักระหัวใจของคุณจะเปิดออกแล้ว มันเป็นเช่นนั้นเพราะแม่รู้ว่าจะต้องทำอย่างไร ตอนที่แม่พูด แม่แค่มองว่าตรงไหนที่จักระติดขัด เกิดอะไรขึ้น แล้วแม่ก็จับประเด็นเหล่านี้ทั้งหมด พูดถึงเรื่องเหล่านี้ แล้วพยายามเปิดจักระออก

และนี่คือสิ่งที่ควรจะเป็น แม้ว่าคุณกำลังพูด ก็ควรมี “การยานวิต” แม้ว่าตอนที่คุณเงิบและกำลังยกมือ ก็ควรมี “การยานวิต” ไม่ว่าสิ่งใดที่คุณทำ ก็ควรมี “การยานวิต” แม้ว่า คุณจะเลื้อมมองผู้ใด ก็ควรมี “การยานวิต” ไม่ควรเป็นเพียงการบ่นพึมพำหรือพูดเร็วๆ แบบที่พวกเราเองก็ทำในบางครั้งตอนพูดถึงสหะโยคะ

สิ่งที่มนุษย์กลัวมากที่สุดคือ พวกเขาทำความผิดไว้มาก ความผิดเหล่านี้มากเกินไปเสียจนพวกเขาจะไม่ได้รับการตระหนักรู้ พวกเขาจะถูกพิพากษา แล้วต้องตกนรก ไม่ใช่เรื่องจริงเลย ไม่ใช่เลย ไม่มีใครจะต้องตกนรก หากเขาไม่ต้องการ หากคุณอยากจะหยุด ก็สามารถหยุดได้ เวลาได้มาถึงแล้ว คุณจะได้รับพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ตลอดกาล ตลอดไป

ดังนั้น ขอให้พระเจ้าอวยพรพวกคุณ

เรื่องที่แม่สอนวันนี้ เกี่ยวกับว่า คุณควรเข้าใจความสำคัญของความมั่นใจ แต่ไม่ใช่ด้วยการกล่าวว่า “ฉันเป็นคนมั่นใจ” เพราะเมื่อคุณพูดออกมาแบบนี้จริงๆ แล้วคุณเป็นพวกอีโก้ แต่หากคุณพูดด้วยใจเบรซัน อย่างนั้นคุณคือคนมีความมั่นใจจริงๆ

ขอพระเป็นเจ้าอวยพรพวกคุณทุกคน

วันนี้ แม่ต้องขอโทษที่จะต้องไปร่วมรับประทานอาหารเย็น และจะไม่สามารถให้เวลาพวกคุณมาสัมผัสเท้าได้ เพราะเมื่อวาน น้องชายของแม่มาที่บ้านเพื่อจะกินข้าวเย็น และแม่ถึงบ้านตอน ๕ ทุ่ม น้องของแม่เลยกลับไปก่อนโดยไม่ทานอะไร วันนี้เขาจะมาอีก แม่หวังว่าพวกคุณจะให้โอกาสมารับประทานอาหารเย็นได้ เพราะอย่างไรก็ดี แม่ก็ต้องดูแลมาของลูกบ้างเหมือนกันบางครั้ง (เสียงหัวเราะ)

ขอพระเจ้าอวยพร

พรุ่งนี้แม่จะพูดเกี่ยวกับจักระวิศุทธิ์ และแม่จะเริ่มเวลา ๖ โมงครึ่ง แม่หวังว่าพวกคุณจะจัดให้สะดวกสำหรับแม่ เวลา ๖ โมงครึ่งเป๊ะ พรุ่งนี้เราจะเริ่มโปรแกรมตอน ๖ โมงครึ่ง

(คุณแม่ศรีมาตาจีพูดภาษาฮินดี)

คนที่ไม่ยอมเชื่อฟังจะทุกข์ทรมาน พวกคุณไม่ควรเป็นแบบนั้น เมื่อแม่ได้พูดแล้ว จะยังต้องมีอะไรอีก การเชื่อฟัง ทำไม่ถึงได้ยากนัก ทำไมการเชื่อฟังถึงกลายเป็นเรื่องยาก ก็แค่ลองที่จะเชื่อฟัง แล้วคุณจะพบว่า การเชื่อฟังมอบความมั่นใจที่แท้จริงให้กับคุณ การเชื่อฟัง การเชื่อฟังเท่านั้น ลองพยายามดู ลองพยายามที่จะเชื่อฟัง นี่เป็นเรื่องง่ายมาก และอย่างที่พูดไปแล้ววันนี้ว่า ไม่ต้องสัมผัสที่เท้าแม่ก็ได้ สำหรับคนอื่นเดี๋ยวนี้เป็นเรื่องยาก แต่สำหรับคนอังกฤษ ถ้าแม่พูดว่า “สัมผัสที่เท้าของดิฉัน” พวกเขาจะไม่ทำ แล้วจะย้อนถามว่า “คุณคือใคร” (คุณแม่ศรีมาตาจีหัวเราะ) พวกคุณหัวเราะพวกเขา แล้วพวกเขาก็หัวเราะพูดคุณ นี่คือนั่นที่เกิดขึ้น ดังนั้นวันนี้พวกคุณเป็นคนอังกฤษ

ขอบคุณทุกคนมาก

1983-0505, Sahasrara Puja, Above the Sahasrar

View [online](#).

มหาสหัสสราฐบูชา

โกโรครีก เมืองบอมเบย์ (มุมไบ)

๕ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๓ (พ.ศ. ๒๕๒๖)

(แปลจากต้นฉบับภาษาอังกฤษซึ่งถอดความมาจากภาษาฮินดี)

ในนามของพวกคุณทุกคน แม่ขอขอบใจกลุ่มโยคีผู้จัดงานในบอมเบย์ที่ได้เตรียมการต่างๆ ให้พวกเราและในนามของแม่เอง แม่ขอขอบใจพวกเราทุกคน พวกเราได้เลือกสถานที่อันสวยงามยิ่งแห่งนี้ให้กับเรา สถานที่แห่งนี้คือของขวัญที่พระเจ้าประทานให้เราในโอกาสที่แม่จะต้องปาฐกถาเกี่ยวกับจักรสหัสสราฐโดยการได้นั่งไต่ต้นไม้นั้นเดียวกันกับตอนที่จักรนี้ได้เปิดออกเป็นครั้งแรก การกิจอันยิ่งใหญ่ในการเปิดจักรสหัสสราฐได้สำเร็จลุล่วงไปเมื่อ ๑๔ ปี ที่ผ่านมา (หรือเราอาจจะกล่าวได้อีกอย่างว่า เวลาได้ผ่านไปถึง ๑๓ ปีแล้ว และปีที่ ๑๔ กำลังเริ่มต้นขึ้น) แม่ได้เล่าให้พวกคุณฟังเกี่ยวกับการเปิดจักรสหัสสราฐหลายครั้งหลายหนแล้วในทุกๆ โอกาสครบรอบวันสหัสสราฐว่าได้เกิดอะไรขึ้น สหัสสราฐถูกเปิดอย่างไร? และสหัสสราฐมีความสำคัญอย่างไร

แต่ในวันครบรอบ ๑๔ ปี ของสหัสสราฐ มีความสำคัญยิ่ง เนื่องจากมนุษย์ในขณะนี้มีชีวิตอยู่ในขั้นตอนที่ ๑๔ และในวันที่เขาข้ามพ้นขั้นตอน ๑๔ เขาก็จะกลายเป็นสหัสโยคีที่สมบูรณ์แบบ ดังนั้น ในวันนี้สหัสโยคีจึงกลายเป็นสหัสโยคีด้วย เรื่องมีอยู่ว่า พระผู้เป็นเจ้าได้สร้างขั้นตอน ๑๔ ระดับไว้ในตัวของเรา หากคุณลองนั่งง่ายๆ คุณจะรู้ว่า มีจักร ๗ จักรอยู่ภายในตัวเรา นอกจากจักรทั้ง ๗ นี้แล้ว ยังมีอีก ๒ จักรที่พวกคุณไม่ค่อยได้กล่าวถึงมากนัก นั่นคือจักรจันทร์ (หรือจักรลลิตา) และจักรสุริยะ (หรือจักรศรี) นอกจากนี้ก็ยังมีจักรฮัมสะ (Hamsa) ๗ บวก ๓ เป็น ๑๐ จักร และเหนือขึ้นไป จากสหัสสราฐ ก็ยังมีอีก ๔ จักร ซึ่งแม่ได้เคยเล่าให้คุณฟังแล้ว ได้แก่

อรรธพินธุ (Ardha Bindu)

พินธุ (Bindu)

วัลยา (Valaya)

ประทักษิณะ (Pradakshina)

หลังจากที่คุณเขามายังสหัสโยคะและหลังจากที่สหัสสราฐของคุณได้รับการเปิดออก คุณจะต้องก้าวผ่านจักรทั้ง ๔ เหนือสหัสสราฐนี้ คือ อรรธพินธุ, พินธุ, วัลยา และประทักษิณา คุณจึงจะสามารถกล่าวได้ว่า คุณคือสหัสโยคี หรือถ้าจะมองอีกมุมหนึ่ง เราจะต้องข้ามขั้นตอนต่างๆ ทั้ง ๑๔ ขั้นตอน เพื่อเปิดจักรสหัสสราฐ และถ้าหากคุณลองแบ่งจักรเหล่านี้เป็นกลุ่ม ก็จะมี ๗ จักรบนช่องพลังด้านซ้าย (อิทา) มีอีก ๗ จักรที่ช่องพลังด้านขวา (ปิงคลา)

โดยเมื่อมนุษย์พัฒนาดนเองทางจิตวิญญาณขึ้นมา เขาไม่ได้เดินทางเป็นเส้นตรง แต่เขาจะต้องไปทางฝั่งซ้ายก่อน แล้วข้ามไปฝั่งขวา หลังจากนั้นก็จะกลับไปฝั่งซ้ายและย้ายไปทางฝั่งขวาอีก โดยเมื่อพลังกุนทลินีพัฒนาสูงขึ้น ท่านก็จะทำแบบเดียวกัน เพื่อที่จะช่วยให้คุณเข้าใจได้ง่ายๆ แม่ขอยกตัวอย่างของเชือก ๒ เส้น เชือกทั้งสองเส้นนี้อยู่เคียงข้างกันและในกระบวนการขึ้นสูงหรือลงต่ำ เชือกทั้งสองเส้นนี้จะตัดผ่านกัน ๒ รอบ (เกี่ยวกับเรื่องนี้ คุณแม่ศรีมาตาจี กำลังอธิบายว่าการขึ้นสูง ของพลังกุนทาลินี ผ่านช่องพลังด้านซ้ายและขวา แบบไขว้ไปมา ก่อให้เกิดวงแหวน (loop) ๔ วง ที่แต่ละจักร โดยมี ๒ วงที่เกิดขึ้นในทิศทางตามเข็มนาฬิกา และอีก ๒ วง ที่อยู่ในทิศทางทวนเข็มนาฬิกา) ในขณะที่พลังกุนทลินีเดินทางสูงขึ้นตามแนวกระดูกสันหลัง คุณจะพบว่าจักรต่างๆ อาจจะต้องติดขัดที่จักรด้านซ้ายหรือด้านขวา แม้ว่าพลังกุนทลินีจะมีเพียงหนึ่งเดียว แต่บนทุกจักรคุณจะได้เห็นทั้งสองด้าน คุณจึงได้รู้ว่าจักรที่ติดขัดอยู่ด้านซ้ายหรือด้านขวา ดังนั้น จักรทั้ง ๗ ภายในตัวเราแบ่งเป็นจักรด้านซ้ายและจักรด้านขวา ๗ คุณ ๒ เท่ากับ ๑๔ เช่นเดียวกับที่ในตัวเราก็มียุคตอน ๑๔ ขั้น ที่เราต้องก้าวผ่าน ก่อนที่จะสามารถไปถึงสหัสสราฐได้ และถ้าหากคุณเข้าใจเรื่องนี้ได้ คุณก็จะสามารถเข้าใจถึงการที่เส้นทางของการที่ขั้นตอนทั้ง ๑๔ ขั้นถูกสร้างขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ทั้ง ๑๔ ขั้นตอนจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งของกุนทลินีศาสตร์ สำคัญจริงๆ มันเป็นเรื่องสำคัญจริงๆ พวกเราควรจะต้องเข้าใจให้แจ่มแจ้งว่า เราจะเริ่มมีสิทธิได้รับพรต่างๆ ของสหัสโยคะก็ต่อเมื่อพวกเราได้ก้าวขึ้นเหนือลำดับขั้นทั้ง ๑๔ ที่กล่าวมาแล้วเท่านั้น ดังนั้น เราจะต้องก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้ง และเราจะต้องซึมซับเอากุนทลินีศาสตร์ไว้ในตัวเราอย่างสมบูรณ์แบบ คำว่าราชณะและวิราชณะ (Rajana and Virajana) เป็นคำ ๒ คำที่แม่ได้บอกคุณหลายครั้งแล้วก่อนหน้านี้ แต่สำหรับในวันนี้เป็นโอกาสพิเศษ ในวันสหัสสราฐนี้ เราควรจะได้เข้าใจว่าราชณะ (การปกครอง การเป็นนายหรือผู้ปกครอง) คืออะไร? วิราชณะ (การเข้ารับตำแหน่ง) คืออะไร ขณะนี้พวกคุณกำลังนั่งอยู่และมองออกไป ที่เหล้าต้นไม้นั้น เหล้านี้คือต้นศรีผลหรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าต้นมะพร้าว คุณจะเคยคิดถึงต้นศรีผลหรือไม่ แม่ไม่รู้ แต่ต้นศรีผลเป็นไม้ที่คู่ควรแก่การพิณิจพิเคราะห์ถึง “ทำไมมันจึงถูกเรียกชื่อว่า ศรีผล?”

ต้นศรีผลมักจะเกิดและเติบโตตามแนวชายฝั่งทะเล ผลของมันจะเจริญเติบโตได้ดีที่สุดในบริเวณชายฝั่งทะเล เหตุที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะทะเลก็คือ “ธรรมะ” ที่ใดมีธรรมะ ที่นั่นเป็นสถานที่ซึ่งศรีผลจะสามารถเติบโตผลิดอกออกผล ที่ใดขาดธรรมะ ศรีผลก็จะไม่สามารถเติบโตได้ แต่แท้ที่จริง ทะเลนั้นมีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในตัวมันเอง มีทั้งความสะอาด มีทั้งสิ่งสกปรก มีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในทะเล น้ำทะเลยังประกอบไปด้วยเกลือ มีเกลืออยู่ในนั้น พระคริสตเคยกล่าวไว้ว่า “พวกท่านคือเกลือแห่งโลกใบนี้” หมายความว่าพวกคุณจะสามารถที่จะแทรกซึมเข้าไปในทุกสิ่งทุกอย่าง คุณจะสามารถจะให้รสชาติกับทุกสิ่งทุกอย่าง หากปราศจากเกลือมนุษย์ก็จะไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้ แม้แต่พลังปราณ (พลังชีวิต – Pranashakti) ที่เราได้รับเข้ามาในตัวเราแต่ถ้าเราไม่มีเกลืออยู่ในร่างกาย พลังปราณ ก็ทำงานไม่ได้ เพราะเกลือเป็นตัวกระตุ้น (Catalyst) ให้ปราณคัดการทำงาน เกลือเป็นสิ่งที่ช่วยจัดระบบในการมีชีวิตอยู่ของเรา ทำให้เราสามารถมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ ทำให้เราสามารถมีชีวิตอยู่ในโลกใบนี้ ทำให้เราสามารถมีชีวิตอยู่ในโลกอันเป็นมายาแห่งนี้ หากปราศจากเกลือ มนุษย์ก็จะกลายเป็นสิ่งไร้ค่า

แต่เมื่อน้ำทะเลระเหยขึ้นสู่พระเจ้า(ปรมาตมัน)	น้ำทะเลจะทิ้งธาตุเกลือไว้เบื้องล่าง	ทุกสิ่งทุกอย่างจะถูกทิ้งไว้เบื้องล่าง
และเมื่อแสงอาทิตย์ส่องไปยังต้นศรีผลเหล่านี้	เมื่อแสงอาทิตย์กระทบต้นศรีผล	น้ำหล่อเลี้ยง (Sap)
ต้นซึ่งอยู่ตามใบและลำต้นของศรีผลทั้งต้นจะถูกดูดขึ้นมาสู่ด้านยอดของลำต้นและระเหยไปในอากาศ		
น้ำหล่อเลี้ยงต้นจะไหลผ่านลำต้นขึ้นสู่ด้านยอด	และทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง	น้ำหล่อเลี้ยงได้ข้ามผ่านชั้นตอนทั้ง ๑๔ ชั้น
กว่าจะขึ้นไปถึงส่วนยอดและกลายเป็นศรีผล (ลูกมะพร้าว)	พวกคุณก็คือลูกศรีผล	การถวายศรีผลแก่องค์เทวีเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
การบูชาจะถือว่าสำเร็จสมบูรณ์แบบ (Sampanna)	ไปไม่ได้ถ้าหากเรามีได้ถวายศรีผล	นอกจากนี้ ศรีผลเป็นผลไม้ที่แปลก
ในโลกนี้ไม่มีผลไม้ใดเหมือนศรีผลอีกแล้ว		ไม่มีส่วนใดของศรีผลที่จะสูญเสียไปอย่างเปล่าประโยชน์
ทุกส่วนของต้นมะพร้าวถูกใช้ประโยชน์อย่างเต็มที่		

ศรีผลก็เป็นเหมือนสหัสสธาระของมนุษย์ เส้นใยของกามมะพร้าวเปรียบเหมือนเส้นผมซึ่งทำหน้าที่ปกป้องเราจากความตาย ดังนั้นเราจึงให้ความเคารพต่อเส้นผม เส้นผมเป็นสิ่งที่ทรงพลังอำนาจ เพราะเส้นผมทำหน้าที่ปกป้องเรา และภายใต้เส้นผมคือกระดูกสันหลัง ซึ่งพวกคุณก็เห็นแล้วว่าในศรีผลนั้นก็มิกะลามะพร้าวซึ่งมีคุณสมบัติเป็นของแข็งเป็นเกราะชั้นนอก ส่วนภายในกะลามะพร้าวก็จะมีเนื้อเยื่อสีเทาห่อหุ้มเนื้อสีขาว ซึ่งก็จะเหมือนกับสมองของเรา สมองส่วนที่เป็นสีเทาและเนื้อสมองสีขาวด้านใน และในนั้นมีน้ำซึ่งก็คือ น้ำหล่อเลี้ยงสมองและไขสันหลัง cerebrospinal fluid ภายในตัวเรา ภายในลูกศรีผลจะมีน้ำ (มะพร้าว) อยู่ ซึ่งก็เหมือนกับสมองส่วน limbic ของคนเรา สำหรับต้นมะพร้าว ลูกมะพร้าว (ศรีผล) ก็คือผลไม้ สำหรับมนุษย์เรา นี่ก็คือผล สมองของเราก็คือผลของวิวัฒนาการมนุษย์ เรียกว่าจากชั้นของการเป็นอะมีบาจนกระทั่งที่เรากลายมาเป็นมนุษย์ในทุกวันนี้ เราพัฒนามาได้ก็เพราะ “สมอง” ภายในสมองนี้เรามีพลังนานาชาติ ภายในสมองเป็นที่รวมของความมั่งคั่งต่างๆ ที่เราได้เคยรับมา

ส่วนจิตวิญญาณหรืออาตมันนั้นสถิตอยู่ที่หัวใจ	หลังจากสหะโยคะ	(การรวมเป็นหนึ่งกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์แบบเป็นไปเอง)
แสงสว่างของจิตวิญญาณจะส่องแสงแผ่ขยายอยู่ภายในตัวเราโดยเป็นแสง	๗	ชั้น
ซึ่งสภาวะนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อสหัสสธาระได้ถูกเปิดขึ้นแล้วเท่านั้น จนถึงทุกวันนี้เรากระทำสิ่งต่างๆ โดยใช้สมองของเรา ก่อนการตระหนักรู้		
อีโกและซูเปอร์อีโก (หรืออัตตาและเออนไชอุปทาน)		เป็นผู้กระทำการทุกสิ่งทุกอย่างที่เราได้ทำลงไป
ไม่มีสิ่งอื่นใดเลยที่เป็นผู้กระทำนอกจากอีโกและซูเปอร์อีโก แต่ภายหลังการตระหนักรู้แล้ว เราทำสิ่งต่างๆ ด้วยความช่วยเหลือของจิตวิญญาณ		
(อาตมัน) ก่อนหน้าการตระหนักรู้ จิตวิญญาณ (อาตมัน) สถิตอยู่ภายในหัวใจ โดยจิตวิญญาณจะเพียงแต่ทำหน้าที่เป็นพยาน		
หน้าที่ของจิตวิญญาณไม่ว่างานนั้นจะเป็นอะไร ก็คือการเป็นพยาน จิตวิญญาณจะคอยทำเช่นนั้นอยู่ตลอดเวลา		
แต่แสงสว่างของจิตวิญญาณยังไม่ส่องไปยังสติของเรา จิตวิญญาณยังคงแยกออกจากเรา จิตวิญญาณยังไม่อยู่ในสติ (attention) ของเรา		

หลังจากการตระหนักรู้ จิตวิญญาณจะเข้าไปยังสติ (chitta หรือ attention) ของเราก่อน ในขั้นแรกจิตวิญญาณจะเข้าไปที่สติก่อน และอย่างที่คุณก็ทราบว่ามีสติที่ตั้งอยู่บริเวณวอยด์ หลังจากนั้นแสงสว่างของจิตวิญญาณจะเข้าไปสู่สัจธรรม (truth) เพราะเมื่อแสงสว่างของจิตวิญญาณเข้าไปยังสมองของเรา เราจะสามารถ “หยั่งรู้” ถึงสัจธรรมได้ “การหยั่งรู้” ไม่ได้หมายถึงการรู้ผ่านการใช้ความคิดแต่เป็นการหยั่งรู้ปรากฏการณ์ที่เป็นจริง (reality) หรือ Sakshat หรือสิ่งที่เป็นสัจธรรม หลังจากนั้นแสงสว่างของจิตวิญญาณจะปรากฏขึ้นให้เห็นภายในหัวใจ หัวใจจะเริ่มมีความลึกซึ้ง หัวใจจะเริ่มขยายแผ่กว้างขึ้น กลายเป็นความกว้างขวางยิ่งใหญ่ เนื่องจากพลังอำนาจของความรัก เริ่มขยายตัวมากขึ้น นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมเราจึงมี “ สัต จิต อาณัน ทะ ” สัต จิต และ อาณัน ทะ คือ สัจธรรม สติ และปีติสุข สัจธรรมอยู่ในสมองเรา จิตตะหรือสติ อยู่ภายในธรรมะ (วอยด์) ของเรา ส่วนปีติ อยู่ในอาตมัน (หรือจิตวิญญาณ) ทั้งหมดนี้เริ่มได้รับแสงสว่าง แสงสว่างของจิตวิญญาณจะค่อยๆ ขยายตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป อย่างที่คุณทุกคนก็ทราบแล้ว แสงสว่างแห่งจิตวิญญาณค่อยๆ เติบโตอย่างช้าๆ มันเป็นกระบวนการที่ละเอียดอ่อน และในช่วงแรกจะเกิดขึ้นในระดับที่ละเอียดอ่อน และโดยที่สิ่งแวดล้อมที่เรามีชีวิตอยู่เป็นของหยาบ จึงเป็นการยากที่เราจะรับรู้หรือสัมผัสได้ถึงสิ่งที่ละเอียดอ่อน (Subtle)

อย่างไรก็ตามการเข้าถึงแสงสว่างจะค่อยๆ พัฒนาเป็นลำดับ หลังจากนั้นคุณก็จะเริ่มเติบโต และพัฒนาขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไป
เมื่อมันแห่งสหัสวรรษถูกเปิดออกแม้เพียงเส้นเดียว พลังกลทลันก็จะตื่นขึ้น
แต่ในขณะนั้นแสงสว่างของจิตวิญญาณยังไม่สามารถส่องสว่างไปได้ทั่ว เพราะทุกทลันเพิ่งจะตื่นขึ้นมา
และคุณเพิ่งจะได้คารวะบัลลังก์ของสหัสวรรษ แสงสว่างของจิตวิญญาณในตัวคุณยังถูกส่องออกมาได้อย่างเบาบาง
แสงสว่างนี้ยังไม่สามารถให้แสงสว่างแก่สมองอย่างเต็มที่

สิ่งที่น่าประหลาดใจก็คือ ต่อให้คุณปรารถนาจะขยายแสงสว่างของจิตวิญญาณไปทั่วสมอง คุณก็ไม่สามารถทำได้ เพราะก่อนหน้านี้สิ่งนี้จะเกิดขึ้น
สมองและหัวใจของเราจะต้องเกิดดุลยภาพอย่างสมบูรณ์ระหว่างกันก่อน คุณก็รู้ว่าเมื่อเราใช้สมองมากเกินไป หัวใจของคุณก็ล้มเหลว
และเมื่อคุณใช้หัวใจมากเกินไป สมองของคุณก็ล้มเหลว ทั้งสองอย่างมีความสัมพันธ์ต่อกัน เป็นความสัมพันธ์ที่มีอยู่ในระดับที่ลึกซึ้งมาก
และด้วยเหตุที่สมองและหัวใจมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งต่อกัน ดังนั้นเมื่อคุณได้รับการตระหนักรู้แล้ว
ความสัมพันธ์ระหว่างสมองและหัวใจจะต้องพัฒนาไปในทางที่ลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม เมื่อใดที่สมองและหัวใจของคุณสามารถรวมเป็นหนึ่งได้
(integrated) สติของคุณจะกลายเป็นหนึ่งกับพระผู้เป็นเจ้าอย่างสมบูรณ์ (parameshwar-swarup) สภาวะนี้หริโยคะอธิบายว่าเป็นสภาวะที่มันส์
(super-ego) และอหังการ (ego หรือ Ahamkar) สลายไป (laya) แต่หากกล่าวเพียงเท่านี้
ก็ไม่มีวันที่ผู้ใดจะเข้าใจว่าจะสลายอีโก้และซูเปอร์อีโก้ได้อย่างไร พวกเขาได้แต่พยายามหาทางขจัดอีโก้และซูเปอร์อีโก้
แต่หากพยายามขจัดอีโก้ ซูเปอร์อีโก้ก็จะโผล่ขึ้นมา หากจะกำจัดซูเปอร์อีโก้ เดียวอีโก้ก็จะโผล่ขึ้นมาอีก
พวกเขาไม่สามารถจะเข้าใจได้ว่าเรื่องประหลาดเช่นนี้คืออะไร ทำอย่างไรจึงจะสามารถอยู่เหนือ ซูเปอร์อีโก้และอีโก้

มีวิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ นั่นคือการเปิดจักรที่หก การชำระล้างจักรที่ ๖ จะทำให้ทั้งอีโก้และซูเปอร์อีโก้สลายตัวไปอย่างสมบูรณ์
และเมื่อใดที่ทั้งอีโก้และซูเปอร์อีโก้หมดไป ทั้งหัวใจและสมองก็จะพัฒนาความเชื่อมโยง แต่ก็ยังไม่เป็นอันหนึ่งเดียวกัน
ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนี้เองที่พวกเราจะต้องเข้าถึงให้ได้ ดังนั้นหัวใจของคุณจะต้องกลายเป็นสหัสวรรษ
และสหัสวรรษของคุณต้องเป็นหัวใจ ไม่ว่าคุณจะคิดสิ่งใดจะเป็นการคิดจากหัวใจ และไม่ว่าสิ่งใดที่อยู่ในหัวใจก็คือสิ่งที่คุณคิด
เมื่อใดที่คุณเข้าสู่สภาวะนี้ เมื่อนั้นความลึกลับสงสัย การขาดศรัทธา และความหวาดกลัวจะไม่สามารถหลงเหลืออยู่ได้
เมื่อมนุษย์คนหนึ่งเกิดความรู้สึกล้มเหลว ที่ผ่านมาระหว่างเขาด้วยวิธีใด ก็ด้วยการสอนสมองของเขาว่า “จงอย่ากลัว ไม่มีอะไรจะต้องกลัว
กลัวไปก็ไม่มีประโยชน์” แม้ว่าสมองของเขาจะเข้าใจ แต่เขาก็ยังจะกลับมากลัวอยู่ดี แต่เมื่อสมองกับหัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
ขอให้พวกคุณพยายามเข้าใจประเด็นนี้ให้ดี ว่าสมองที่คุณใช้คิดเรื่องต่างๆ คือสิ่งที่ทำให้ใจ (มันส์) ของคุณได้เข้าใจและดูแลจัดการเรื่องนั้น
เมื่อเป็นเช่นนั้น หากสมองของคุณสามารถกลายเป็นใจของคุณลองคิดว่าหากสภาวะนี้เกิดขึ้น
เราก็จะมีเครื่องมือที่เป็นเหมือนคันเร่งของเครื่องยนต์อัตโนมัติ ที่ทั้งเบรกและคันเร่ง อยู่รวมกันในกลไกชิ้นเดียว
เมื่อมันต้องการจะทำหน้าที่เป็นเบรกก็สามารถทำได้ เมื่อมันต้องการจะเป็นคันเร่ง มันก็ทำได้ ที่ยิ่งกว่านั้นคือกลไกนี้สามารถหยั่งรู้ได้ทุกเรื่อง

เมื่อสภาวะนี้มาถึง คุณก็จะกลายเป็นครูที่สมบูรณ์แบบ สภาวะนี้พวกเราทุกคนควรไปให้ถึง ปัจจุบันพวกคุณก็ได้พัฒนาไปมากแล้ว
คุณได้ไปถึงระดับที่สัพพอคควรทีเดียว กล่าวได้ว่าปัจจุบันคุณได้กลายเป็นศรีफल แต่แม้มันจะพูดคดทางถึงสิ่งที่รออยู่ข้างหน้าเสมอ
เพราะว่าหากคุณจะต้องปีนต้นศรีफलเพื่อขึ้นสู่ยอดของมัน ถ้ามองว่าคุณเคยเห็นวิธีที่คนอื่นใช้ปีนต้นไม้หรือไม่ หากคุณดูวิธีปีนต้นศรีफल
คุณก็จะเห็นเขาใช้วิธีผูกเชือกโอบรอบตนเองและต้นศรีफलเอาไว้ หลังจากนั้นก็ค่อยๆ ขยับตัวเชือกให้สูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเราขยับเชือกให้สูงขึ้น
เชือกก็จะช่วยเป็นแรงดึงให้เขาปีนสูงขึ้น เช่นเดียวกัน ในขณะที่เราต้องขึ้นสูง (ทางจิตวิญญาณ)
เราจะต้องคอยขยับเชือกของเราให้สูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อคุณได้เรียนรู้เรื่องนี้แล้วเท่านั้น คุณจึงจะสามารถปีนต้นศรีफलได้อย่างรวดเร็ว

แต่ส่วนใหญ่แล้ว เรามักจะเลื่อนเชือกให้ต่ำลงเสียมากกว่า ขนาดหลังจากที่ได้เข้ามาในสหัสวรรษโยคะแล้ว เรายังคงขยับเชือกให้ต่ำลง
และมาบอกกันว่า “คุณแม่ เราไม่เห็นจะก้าวหน้าขึ้นเลย ” ก็จะไม่ก้าวหน้าขึ้นได้อย่างไร ในเมื่อพวกคุณขยับเชือกไปในทิศทางตรงกันข้าม
และเตรียมการต่างๆ ที่จะลงจากต้น ศรีफलอยู่เรื่อยไป เวลาจะลงจากต้นไม้นั้น อันที่จริงคุณไม่ต้องใช้แรงช่วยจากเชือกเลยคุณก็ลงได้
แค่ปล่อยเชือกให้หลวมลงนิดหนึ่ง คุณก็จะร่วงลงมาเอง นี่คือนิสัยที่คุณทำเพื่อที่จะลงจากต้น แต่ถ้าจะปีนขึ้นสูง
คุณจะต้องใช้ความพยายามขยับเชือก การที่จะทำอะไรให้สำเร็จ คุณจะต้องทำงานหนัก ในขณะที่การสูญเสียสิ่งที่คุณได้บรรลุถึงแล้วนั้น
คุณไม่ต้องทำอะไร คุณก็หล่นร่วงลงดินมาได้แล้ว ถ้าคุณสามารถเข้าใจประเด็นนี้ได้ คุณจะตระหนักว่า “ต้องมองให้สูงขึ้นกว่าเดิมเสมอ ”
หากยืนอยู่บนบันไดจะเป็นขั้นใดก็ตาม แต่สายตาของคุณมองสูงขึ้นไป แม้ว่าจะมีคนยืนอยู่สูงกว่าคุณ แต่สายตาของเขามองลงที่ต่ำ
ในกรณีเช่นนี้คุณย่อมอยู่สูงกว่าเขาผู้นั้น นี่คือนิสัยที่ทำไมแม้แต่โยคีที่อยู่มานานมากๆ แล้วอยู่ๆ ก็ตกต่ำลงอย่างกะทันหัน มีคนพูดกับแล้วว่า
“คุณแม่ คนนั้นคนนี้เป็นโยคีเก่าแก่อยู่มากกับท่านมากหลายปี ทำไมเขาจึงทำเช่นนั้นเช่นนั้น ” ก็สายตาของพวกเขามองลงสู่ที่ต่ำ
แล้วจะให้แม่ทำอย่างไร หากสายตาพวกเขามองต่ำ พวกเขาก็ต้องร่วงลงมาเป็นธรรมดา ดังนั้น
จงให้สายตาเรามองขึ้นสู่ที่สูงขึ้นไปกว่าเดิมอยู่เสมอ

ขนาดจะมองให้เห็นผลของต้นศรีफल เรายังต้องมองสูงเอาไว้จึงจะเห็น แม้กระทั่งต้นศรีफलก็ต้องมุ่งขึ้นสู่ที่สูงขึ้น
เพราะพวกมันรู้ว่ามันจะไม่สามารถเข้าถึงแสงสว่างจากสุริยะ ไม่สามารถทำงานของตนถูกลง และไม่สามารถให้ผลศรีफलได้ ถ้าหากไม่มองสู่ที่สูง

เราจะละทิ้งและทำความเข้าใจพฤติกรรมของต้นไม้
พวกมันเป็นครูที่ยิ่งใหญ่ของคุณ
มันใช้ชีวิตให้รากแทรกลงไปในดินให้ได้ก่อน
และสิ่งที่มันรากลึกเช่นนั้นจึงจะสามารถดูดซับเอาพลังศักดิ์สิทธิ์ไว้
และนี่คือวิถีการเติบโตของต้นไม้
คุณสมารถจะเรียนรู้สัจจะได้อย่างดีจากการสังเกตต้นไม้
เวลาที่เรามองไปที่ต้นไม้
นี่คือธรรมชาติของเรา
พูดอย่างนี้ดีกว่าว่า
และหลังจากการดูดซับมันทำอย่างไรต่อไป?
มันก็เติบโตสูงขึ้น

สหสธาระของคุณก็มีลักษณะเหมือนกับศรีผล และเป็นสิ่งที่มีความหมายมากสำหรับพระแม่ และสหสธาระนี้จะต้องถูกถวายให้แก่พระองค์หลายคนพูดกับแม่เมื่อวานว่า “คุณแม่ พวกเราได้รับรู้ถึงพลังเย็น (พลังไวเบรชั่น) บนฝ่ามือ และยังรู้สึกที่เท้าด้วย แต่กลับไม่รู้สึบบนสหสธาระก็ “ใคร ” เล่าคือองค์ประธานของสหสธาระ? คุณต้องรู้ว่าพลังไวเบรชั่นเกิดขึ้นมาจากที่นี่ และ “องค์ประธาน” ที่สถิตอยู่ ณ สหสธาระก็คือ “ผล” ของทุกสิ่งทุกอย่าง รากของต้นไม้หยั่งลึก อยู่ใต้ผืนดินเบื้องล่าง ก็เกิดมาจาก “ผลไม้” นั่น ทั้งลำต้นของต้นไม้ การทำงานหนัก การวิวัฒนาการเติบโต ทั้งหมดนี้ ท้ายที่สุดก็เกิดเป็น “ผล” (ไม้) ลูกเดียวกันนั้น แล้วคุณก็นำผลนั้นลงดิน ต้นไม้ก็จะเกิดและเติบโตขึ้นจากผลไม้ใหม่อีกครั้ง นี่คือความหมายของทั้งหมด นี่คือสิ่งสูงสุดของทั้งหมดในโลกทั้งหมด จนถึงทุกวันนี้ ไม่ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะทรงกระทำสิ่งใด ผลของการกระทำทั้งหมดของพระองค์ก็คือ มหาโยคะของวันนี้ แล้วใครกันที่เป็นองค์ประธาน (Swamini) ของมหาโยคะนี้ คุณก็ทราบอยู่แล้ว ดังนั้นในเวลาอันเป็นมงคลยิ่งนี้พวกคุณได้ลงมาเกิดบนโลกนี้ และได้เข้าถึงมหาโยคะนั้น ดังนั้นคุณควรจะทราบว่า คุณได้รับพรจากพระเจ้า และควรจะกลายเป็นเหมือนกับ “ศรีผล” คุณควรจะถวายผลของมหาโยคะนี้แก่พระอย่างศิโรราบ ผลไม้จะถูกปลิดออกจากต้นก็ต่อเมื่อผลนั้นสุกแล้ว มิฉะนั้นก็ไร้ประโยชน์ หากผลไม้ยังไม่สุก ก็ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะถวายผลไม้ให้แก่พระแม่ ดังนั้น จงพัฒนาวิภาวะ จงละทิ้งพฤติกรรมแบบเด็กๆ หากคุณยังคงมีพฤติกรรมแบบเด็กๆ คุณก็ยังจะต้องติดอยู่กับต้น แต่หากจะถวายผลแก่พระแม่ จะมีประโยชน์อันใดที่จะใช้ผลไม้ที่ยังติดอยู่กับต้น การบูชาจะถือว่าสำเร็จลุล่วงก็ต่อเมื่อผลไม้ที่นำมาถวายถูกปลิดออกจากต้นแล้วเท่านั้น

ดังนั้น ต้นศรีผลจะทำให้คุณสามารถเข้าใจสัจจะโยคะในเชิงของสัญลักษณ์ที่ยิ่งใหญ่ อันที่จริงวันนี้ช่างเป็นวันที่ได้รับการประทานพรโดยแน่ เพราะพวกเราได้มารวมตัวกันในพิธีเฉลิมฉลองอันยิ่งใหญ่ โดยมีต้นศรีผลเหล่านั้นอยู่ด้วย ต้นศรีผลเหล่านั้นสอดคล้องประสานกับทุกสิ่งทุกอย่าง พวกมันเด่นเป็นจิ้งหะ พวกมันสามารถรับฟังเสียง และเคลื่อนไหวไปในจิ้งหะเดียวกัน พวกมันสามารถเข้าใจความสำคัญของสิ่งทั้งหมดนี้ เช่นเดียวกันกับตัวคุณเองที่มี “ศรีผล” จงพัฒนาศรีผลของคุณให้สูง มีเพียงวิธีเดียวที่จะทำได้ นั่นคือ คุณจะต้องมีความสอดคล้องกับหัวใจของคุณ สิ่งสำคัญคือคุณต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับหัวใจ ต้องไม่มีความแตกต่างระหว่างหัวใจกับสมอง “ความปรารถนาต้องมาจากใจ และผลสำเร็จมาจากสมอง” เมื่อหัวใจกับสมองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เมื่อนั้นคุณจึงจะสามารถได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ สำหรับคนธรรมดาทั่วไปสัจจะโยคะเป็นเรื่องลึกลับยิ่ง พวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าใจได้เพราะชีวิตประจำวันของพวกเขาอยู่อีกระดับหนึ่ง พวกเขากระทำสิ่งต่างๆ อยู่ในระดับนั้น แต่ระดับของพวกคุณต่างออกไป คุณจะต้องใช้ชีวิตให้เหมาะกับระดับของตัวเอง เวลาที่คุณมองไปยังคนอื่นๆ ส่วนใหญ่แล้ว จะเป็นการมองด้วยความเมตตากรุณา เพราะว่า คนที่นำเสนอเหล่านั้นจะเป็นอย่างไร? จะเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา? พวกเขากำลังจะไปไหน? พวกเขาเองก็ยังไม่เข้าใจ? พวกเขา กำลังอยู่ในสภาวะใด? พวกเขาจะมีเส้นทางไปจบอยู่ที่ใด? จงเข้าใจเรื่องนี้ พวกคุณจะต้องพยายามเข้าใจว่า หากอธิบายให้พวกเขาเข้าใจสัจจะโยคะก็จะเป็นการดี พยายามทำให้พวกเขาเข้าใจ แต่หากพวกเขาไม่สนใจ ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะต้องไปหัวเสียให้กับพวกเขา ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะต้องไปทำร้าย “ศรีผล” ของตนเอง จงรักษา “ศรีผล” ของตนเองไว้ให้ปลอดภัย เพราะมันมีหน้าที่ที่สูงกว่านั้น ที่คุณมีศรีผลก็เพื่อวัตถุประสงค์ที่สูงมากกว่านั้น ดังนั้นจงรักษาศรีผลไว้ในระดับที่สูง และคุณจะรู้สึกว่าคุณได้รับพรจากพระเจ้าได้ก็ต่อเมื่อคุณได้บรรลุถึงสภาวะอันยิ่งใหญ่หาสิ่งใดมาเปรียบเทียบกับมิได้แล้วเท่านั้น

ดังนั้นจงอย่าหวัสเสีย (อย่าใส่ใจ) ไปกับเรื่องไร้สาระไม่มีประโยชน์ที่จะไปโต้เถียงกับใครทั้งสิ้น แต่คุณต้องรักษาสภาวะของคุณไว้ และคุณต้องไม่ตกต่ำลงไปกว่าเดิม เมื่อสภาวะนี้เกิดขึ้น (หัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับสมอง)

การปล่อยวางในระดับที่คุณยังไม่เคยบรรลุได้ก็จะเกิดขึ้น การซึมซับเรื่องต่างๆ ที่ยังไม่เคยเกิดก็จะเกิด

พัฒนาการเติบโตแบบที่ยังไม่เคยเกิดก็จะเกิด การเป็นนายของตนเอง และการเติบโตอย่างสมบูรณ์แบบที่ไม่เคยไปถึงก็จะเกิดขึ้น ดังนั้น จงอย่าได้หลงคิดผิดๆ ว่า “ฉันได้กลายเป็นสหะจะศิษย์ผู้ยิ่งใหญ่ หรืออะไรก็ตามแล้ว” เมื่อคุณมีความยิ่งใหญ่ คุณจึงต้องอ่อนน้อมถ่อมตน

คุณจะอ่อนน้อมถ่อมตนโดยอัตโนมัติ คุณตนไม่เหล่านีซี สายลมพัดผ่านในทิศตรงกันข้าม ดังนั้นจริงๆ แล้ว

ตนไม้นี้ควรจะเป็นค้อมไปตามทิศทางของกระแสลม แต่ดูสิว่าต้นศรีพลโน้มต้นลงไปในทิศทางใด? คุณเคยสังเกตบ้างหรือไม่ว่า

ต้นศรีพลทั้งหมดหันยอดไปในทิศไหน? เพราะเหตุใด? ทั้งที่กระแสลมพัดมาจากทิศนั้น และผลึกต้นต้นศรีพล

กระนั้นทำไมต้นศรีพลยังคงโน้มต้นลงไปในทิศทางเดียวกันทุกต้น และหากไม่มีกระแสลมคอยพัดต้นไว้ ต้นไม้นี้จะไม่ระเิ่มลงอีกสักเท่าใด

ฉันไม่เหล่านั้รู้ว่าทะเลก็คือผู้ที่มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้ ดังนั้นพวกมันจึงโน้มตัว เพื่อทำการคารวะต่อทะเลอย่างอ่อนน้อมยิ่ง และผู้ที่เป็น "ผู้ให้ทุกสิ่งทุกอย่าง" ก็คือ "ธรรมะ" "ธรรมะ" นั้อยู่ภายในตัวเรา และเมื่อใดก็ตามที่ "ธรรมะ" นั้ถูกปลุกให้ตื่นขึ้นอย่างสมบูรณ์แบบ

การสอดประสานกันของทั้งสองสิ่ง จะเกิดขึ้นไม่ได้ เพราะทั้งสองเป็นสิ่งที่อยู่ขัดตรงข้ามกันและกัน

ทว่าหลังจากการตระหนักรู้ในตนเอง และหลังจากการเข้ามาในสหจะโยคะ คุณสมบัติที่แตกต่างกันทั้งหมดจะมลายหายไป และทั้งสองสิ่งที่ดูเหมือนจะอยู่ตรงข้ามกันกลับกลายเป็นสองด้านของเหรียญอันเดียวกัน และสิ่งนี้ควรจะต้องเกิดขึ้นภายในตัวคุณ เราจะได้ชื่อว่าได้เฉลิมฉลองครบรอบ ๑๔ ปี ของสหสธาระ ได้อย่างสมบูรณ์ก็ต่อเมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้นกับตัวเราเท่านั้น

ขอพระเจ้าประทานพรแก่คุณ

ในวาระอันเป็นสิริมงคลยิ่งนี้ ในนามของแม่เอง ในนามของเหล่าเทพเทวดา และในนามของปรมาตมัน
ขอพรอันเป็นนิรันดร์จงมีแก่พวกคุณทุกคน

1984-0229, Mahashivaratri Puja, Detachment & Enlightenment of Brain

View [online](#).

มหาศิวะราตรีบูชา

ปันดาร์ปूर

๒๙ กุมภาพันธ์ ค.ศ. ๑๙๘๔ (พ.ศ. ๒๕๒๗)

ในยุคสมัยนี้ แม้แต่สถานที่ซึ่งควรเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ กลับกลายเป็นที่ซึ่งขาดความศักดิ์สิทธิ์อย่างยิ่งที่สุด
สภาพการณ์ในทุกวันนี้เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือ และเมื่อเราพยายามจะพัฒนาบางสิ่งบางอย่างที่สำคัญยิ่ง
กลับต้องทำเหมือนหน่ออ่อนของต้นไม้ที่ต้องแทงยอดขึ้นมาจากก้อนหิน หน่ออ่อนนี้จะต้องต่อสู้ฟาดฟันกับสารพัดสิ่ง
ดังนั้นเราจึงต้องระวังรักษาสมองของเราไม่ให้ถูกรบกวนจากสิ่งภายนอก
เราต้องใช้วิจารณญาณทำความเข้าใจเกี่ยวกับทุกเรื่องและพยายามหาทางบรรลุเป้าหมายโดยใช้ความอดทนและความเข้าอกเข้าใจ
ประเด็นนี้มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง

แม้คิดว่าวันนี้เป็นวันที่ยิ่งใหญ่สำหรับพวกเราทุกคนเพราะสถานที่แห่งนี้คือที่สถิตของวิราฏ ของศรีวิรุละ สถานที่แห่งนี้
ศรีวิรุละปรากฏพระองค์ต่อหน้าบุตรชายกตัญญูที่อ่อนน้อมขอให้พระองค์ยืนอยู่บนก้อนอิฐ พระองค์ทรงยืนรออยู่ที่นั่น
ผู้คนเชื่อว่าพระองค์ยืนอยู่ที่นั่น บางคนก็บอกว่ารูปเหมือนของศรีวิรุละผุดขึ้นมาจากพระแม่วรรณที่เป็นผืนทราย แต่ปุนทรिकाหะยืนยันว่า
“รูปเหมือนของศรีวิรุละเหล่านี้คือศรีวิรุละซึ่งปรากฏพระองค์ต่อข้าพเจ้าและบิดามารดาของข้าพเจ้า
ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังมัววุ่นอยู่กับการดูแลบิดามารดา ศรีวิรุละจึงยืนรออยู่บนก้อนอิฐที่ข้าพเจ้าพาออกไป (และขอให้ท่านยืนรอที่นั่นก่อน)”
เราจะต้องใช้สามัญสำนึกทำความเข้าใจเรื่องเล่าเก่าแก่นี้ ต้องเข้าใจว่าพระผู้เป็นเจ้าสามารถก่อให้เกิดปาฏิหาริย์ต่างๆ นานา
เราเองซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าสร้างขึ้นก็กำลังกระทำการอย่างเดียวกับพระองค์ คือกำลังกระทำการที่ดูเหมือนเป็นปาฏิหาริย์สำหรับคนที่มีชีวิตอยู่เมื่อสัก
๑๐๐ กว่าปีมาแล้ว ถ้าจะว่าไป วันนี้เราได้เห็นปาฏิหาริย์ต่างๆ มากมายซึ่งมนุษย์เมื่อ ๑๐๐
ปีที่แล้วจะไม่มีทางคาดถึงได้ว่าพวกเราจะสามารถจัดพิธีบูชาขึ้นในสถานที่อันแสนจะไกลโพ้นเช่นนี้
แต่ปาฏิหาริย์เหล่านี้เกิดขึ้นเพราะพลังอำนาจของพระผู้เป็นเจ้า และพวกเราเป็นส่วนเล็กๆ มากส่วนหนึ่งของการสร้างปาฏิหาริย์นั้น
ปาฏิหาริย์ของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม้อาจอธิบายได้ และไม่ควรจะต้องได้รับการอธิบาย
เพราะปาฏิหาริย์เหล่านี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของมนุษย์ที่จะเข้าใจ
หรือพระผู้เป็นเจ้าสามารถทำสิ่งใดก็ได้เพื่อให้มนุษย์รับรู้ถึงการมีอยู่ของพระองค์

พระองค์สามารถเคลื่อนย้ายเข้าไปยังทั้งสามมิติ แม้กระทั่งในมิติที่สี่ พระองค์ก็สามารถทำได้ตามความปรารถนา
และนี่ก็คือสิ่งที่พวกคุณสามารถพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เกิดปาฏิหาริย์ให้พวกคุณได้เห็นก็ครั้งก็หนแล้ว
แต่พวกคุณก็ยังไม่สามารถจะเข้าใจได้ว่าปาฏิหาริย์เหล่านี้ทำงานอย่างไร ปาฏิหาริย์เหล่านี้สามารถส่งผลได้แม้กับสิ่งที่ไม่มีชีวิต
ผู้คนยังคงประหลาดใจว่าปาฏิหาริย์เหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร หลังจากที่ได้ประสบพบเห็นปาฏิหาริย์ต่างๆ ด้วยตนเองมาแล้ว
พวกเราจึงต้องมีศรัทธาเชื่อมั่นได้แล้วว่าพระองค์คือพระผู้เป็นเจ้าสูงสุด

พระองค์จะทรงกระทำการสิ่งใดก็ได้ทั้งสิ้นตามความปรารถนา ส่วนพวกเรานั้นเป็นเพียงละอองฝุ่นเมื่อเทียบกับพระองค์
เราไม่มีทางที่จะใช้เหตุผลในการเข้าใจปาฏิหาริย์ของพระองค์ได้ จะเป็นไปได้อย่างไร เป็นไปได้อย่างไร ไม่มีทางอธิบายได้
จะเข้าใจได้ก็ต่อเมื่อพวกคุณได้บรรลุถึงสภาวะจิตที่มีศรัทธามั่นคงว่าพระผู้เป็นเจ้าคือผู้ทรงพลังอำนาจในทุกๆ
เรื่องโดยผ่านประสบการณ์ของคุณเท่านั้น ซึ่งแนวคิดนี้ยากยิ่ง นั่นเป็นเพราะเรายังเป็นมนุษย์ที่มีข้อจำกัด เรามีพลังอำนาจที่จำกัด
เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าพระผู้เป็นเจ้าจะมีพลังอำนาจในทุกๆ ด้านได้อย่างไร ก็เพราะตัวเราเองยังไม่อาจจะบรรลุสภาวะนั้น
ดังนั้นพระผู้เป็นเจ้าที่เรากำลังพูดถึงซึ่งคือพระผู้สร้าง ผู้จรรโลงรักษา ผู้ปรารถนาให้พวกเราได้อยู่และพระองค์คือการดำรงอยู่ของพวกเรา
คือพระผู้เป็นเจ้าที่ทรงพลังอำนาจเหนือสิ่งอื่นใด มีพลังอำนาจในทุกๆ ทาง
พระองค์จะกระทำการใดๆ กับพวกคุณก็ได้ตามความปรารถนาของพระองค์ พระองค์จะสร้างโลกทั้งโลกขึ้นมาใหม่ก็ได้
พระองค์จะทำลายโลกใบนี้ทิ้งไปลงก็ได้ สุดท้ายแต่ความปรารถนาของพระองค์

ที่แม่ให้จัดพิธีบูชาขึ้นที่ปันดาร์ปूरก็เพราะพระศิวะคือตัวแทนของจิตวิญญาณ และจิตวิญญาณก็สถิตอยู่ในพวกคุณทุกคน โดยสถิตอยู่ที่หัวใจ
บัลลังก์ของสหาคีระนั้นอยู่ที่เหนือศีรษะของคุณ และในขณะที่เดียวกันก็สะท้อนอยู่ในหัวใจของคุณ ส่วนสมองของคุณคือวิรุละ
ดังนั้นการนำจิตวิญญาณมาสัมผัสสมองหมายถึงการรู้แจ้งของสมอง “การรู้แจ้งของสมอง” หมายถึง
สมรรถนะที่จำกัดของสมองได้กลายเป็นสมรรถนะที่ไร้ขอบเขตจำกัดในการที่จะตระหนักรู้ถึงพระเจ้า แม้จะไม่ใช่คำว่า “เข้าใจ” พระเจ้า

แต่จะใช้คำว่า “ตระหนักรู้ถึงพระเจ้า” ว่าพระองค์ทรงพลังอำนาจเพียงใด พระองค์ทรงเป็นปาฏิหาริย์ขนาดไหน และพระองค์ทรงยิ่งใหญ่เพียงใด อีกเรื่องหนึ่งคือ สมอของมนุษย์สามารถสร้างสรรค์แต่สิ่งที่ไม่มีชีวิต แต่เมื่อจิตวิญญาณเข้ามาประทับอยู่ที่สมอแล้ว มนุษย์เช่นพวกคุณก็จะสามารถสร้างสิ่งที่มีชีวิตขึ้นมาได้ เป็นงานที่มีชีวิตของพลังคุณ၏ แม้แต่สิ่งที่ไม่มีชีวิตก็จะเริ่มทำตัวเหมือนมีชีวิต เพราะคุณสามารถสัมผัสถึงจิตวิญญาณในสิ่งที่ไม่มีชีวิตได้

เช่นเดียวกับที่ทุกๆ อะตอมมีนิวเคลียสอยู่ภายใน แต่ละโมเลกุลก็มีจิตวิญญาณของโมเลกุลนั้นๆ และถ้าหากคุณกลายเป็นจิตวิญญาณแล้ว เราสามารถกล่าวได้ว่าสมอของโมเลกุลและอะตอมก็คือนิวเคลียส คือร่างกายของนิวเคลียส แต่สิ่งที่ควบคุมนิวเคลียสอีกทีก็คือ “จิตวิญญาณ” ซึ่งสถิตอยู่ภายในนิวเคลียสนั้น ขณะนี้พวกคุณสามารถสัมผัสรู้ รูปร่างภาพของนิวเคลียสทั้งหมด และภายในนิวเคลียสนั้นก็คือ “จิตวิญญาณ”

ในทำนองเดียวกัน มนุษย์มีกายนี้ มีการสัมผัสรู้ถึงกายนี้ และเราก็มีนิวเคลียสอยู่ในตนเองก็คือสมอ และ “จิตวิญญาณ” อยู่ในหัวใจ ดังนั้นสมอถูกควบคุมสั่งการโดยจิตวิญญาณ ควบคุมอย่างไร? รอบๆ หัวใจของเรามีรัศมีอยู่ ๗ ชั้น ซึ่งสามารถเพิ่มจำนวนทวีคูณขึ้นเป็นจำนวนเท่าไรก็ได้ รัศมี ๗ ชั้นสามารถขยายเป็น ๑๖,๐๐๐ ซึ่งคอยแผ่ดูจักรทั้ง ๗ นำไปสู่พลังทั้ง ๑๖,๐๐๐

“จิตวิญญาณ” ที่กล่าวถึงจะแผ่ดูผ่านรัศมีเหล่านี้ จะแผ่ดู แม้ขอบอกอีกครั้งว่าจิตวิญญาณจะ “แผ่ดู” ผ่านรัศมีรอบๆ หัวใจ รัศมีเหล่านี้จะแผ่ดูพฤติกรรมของจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในสมอของคุณ แผ่ดูเส้นประสาทต่างๆ ที่ทำงานอยู่ในสมอ “แผ่ดู” แม้ขออย่าอีกครั้ง

แต่เมื่อคุณสามารถนำ “จิตวิญญาณ” เข้ามาสู่สมอของคุณได้ คุณก็จะอยู่ในสภาวะ “ก้าวกระโดด ๒ ชั้น” เพราะเมื่อพลังคุณเพิ่มขึ้น พลังจะเชื่อมต่อกับสทาคิระ และสทาคิระก็จะให้ข้อมูลกับ “จิตวิญญาณ” “การให้ข้อมูล” หมายถึงการเป็นกระจุกสะท้อนจิตวิญญาณ ดังนั้นในขั้นแรก รัศมีรอบหัวใจที่แผ่ดูจะเริ่มสื่อสารกับจักรต่างๆ ที่อยู่ในสมอของคุณและเริ่มบูรณาการจักรเหล่านั้นให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ขั้นที่สองคือ เมื่อคุณสามารถนำ “จิตวิญญาณ” เข้ามาสู่สมอ เมื่อถึงขั้นนี้คุณก็จะสามารถกลายเป็นผู้ที่ได้รับการตระหนักรู้อย่างสมบูรณ์แบบ เพราะเมื่อถึงสภานั้น “ตัวคุณ” ซึ่งก็คือจิตวิญญาณจะกลายเป็นสมอของคุณที่สั่งการ ทำให้การกระทำทุกอย่างเป็นไปอย่างมีพลวัต (dynamic) การที่ “จิตวิญญาณ” สามารถเข้าไปสู่สมอเป็นการเปิด “มิติที่ ๕” ขึ้นในตัวมนุษย์

เมื่อคุณได้รับการตระหนักรู้จนกลายเป็นผู้ที่มีสติรู้ในระดับกลุ่มทั้งหมด (collectively conscious) และพลังคุณเพิ่มขึ้นแล้ว ถือว่าคุณได้ข้ามเข้ามาอยู่ในมิติที่ ๕ แต่เมื่อ “จิตวิญญาณ” ของคุณสามารถเข้าสู่สมอของคุณ ในระดับนั้น คุณจะกลายเป็น “มิติที่ ๕” หมายถึงคุณจะเป็นผู้กระทำ (Doer) ยกตัวอย่างเช่น ในสภาวะปัจจุบัน หากสมอของเราสั่งการว่า “จงยกสิ่งนี้ขึ้น” คุณก็จะเอามือของคุณไปจับของสิ่งนั้น และยกมันขึ้นมา คุณคือผู้กระทำ แต่เมื่อสมอกลายเป็น “จิตวิญญาณ” แล้ว “จิตวิญญาณ” คือผู้กระทำ และเมื่อจิตวิญญาณคือผู้กระทำ คุณก็จะกลายเป็นสภาวะอย่างสมบูรณ์แบบ เป็นผู้ได้รับการตระหนักรู้อย่างสมบูรณ์ ในขั้นนี้ ถ้าคุณเกิดโทสะ คุณก็จะไม่ยึดติดกับมัน คุณจะกลายเป็นคนที่ไม่ยึดติดกับสิ่งใดเลยทั้งสิ้น ถ้าหากคุณเป็นเจ้าของสิ่งของต่างๆ คุณก็จะไม่ยึดติดกับมัน คุณไม่สามารถจะยึดติดได้เพราะ “จิตวิญญาณ” ก็คือ “การไม่ยึดติดสิ่งใด” (Spirit is detachment.) เป็นการไม่ยึดติดอย่างสมบูรณ์แบบ คุณจะไม่ใช่เจ้าของการยึดมั่นถือมั่นใดๆ ทั้งสิ้น แม้แต่วันทีเดียว คุณก็จะยึดติดไม่ได้

ถึงจุดนี้แม้ขอบอกพวกคุณว่า การที่จะเข้าใจการไม่ยึดติดสิ่งใดของจิตวิญญาณได้ เราจะต้องศึกษาพิจารณาตนเองให้ถ่องแท้ชัดเจนว่า “เราเกิดการยึดมั่นถือมั่นขึ้นได้อย่างไร” ประการแรก เรายึดติดเพราะสมอของเราเอง ส่วนใหญ่แล้วเป็นเพราะสมอ เป็นเพราะเงื่อนไขอุปาทานที่อยู่ในสมอของเรา เป็นเพราะอิโก้ที่อยู่ในสมอของเรา อารมณ์ยึดมั่นถือมั่นของเราเกิดขึ้นผ่านสมอ เงื่อนไขอุปาทานของเราทั้งหมดก็อยู่ในสมอ และการยึดติดแบบมีอิโก้ของเราเกิดขึ้นในสมอ นี่เป็นเหตุที่หลังการตระหนักรู้พวกคุณจะต้องพยายามปฏิบัติตามคิระดัตตะ (แก่นแท้แห่งพระคิระ) ด้วยการหัดปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นทั้งหลาย

แล้วพวกคุณจะหัดปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นได้อย่างไร? เพราะเวลาที่เรายึดมั่นถือมั่นกับบางสิ่งบางอย่าง แม้ว่าจริงอยู่ที่เป็นการยึดติดผ่านสมอของเรา แต่อันที่จริงแล้วการยึดติดนั้นเกิดขึ้นผ่านสติของเราต่างหาก ดังนั้นเราจึงต้องพยายามทำในสิ่งที่เรียกว่า “จิตนิโรธ” (Chitta Nirodh) ซึ่งหมายถึงการควบคุมสติของคุณ (เวลาที่คุณแก้ไขคำว่า จิต (chitta) นั้นจะใช้สลับกับคำว่า สติ (attention) กล่าวคือ Chitta หมายถึง สติหรือการที่จิตของเราไปใส่ใจกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง--ผู้แปล) สติเราตอนนี้อยู่ที่ไหน ไปใส่ใจเรื่องอะไร ในการฝึกสหะโยคะ ยิ่งคุณขึ้นสูงเท่าไร คุณก็ยิ่งต้องพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือของคุณเอง ไม่ใช่เครื่องมือของคนอื่นๆ นี่คือนิสัยที่พวกคุณควรจะตระหนักไว้ให้ดี

คุณเพียงแต่ต้องคอยเฝ้าดูสติของคุณว่ามันไปอยู่ที่ใด	เฝ้าดูตนเองให้ดี	ทันทีที่คุณเริ่มเฝ้าดู	“ตนเอง”	เฝ้าดูสติของคุณ
คุณจะเป็นหนึ่งกับจิตวิญญาณ	เพราะในเวลาที่คุณดูสติของคุณ			คุณจะต้องกลายเป็นจิตวิญญาณก่อน
มีฉะนั้นคุณเฝ้าดูสติของคุณได้อย่างไร?	ลองทำดู			“ขณะนี้สติของพวกคุณไปอยู่ที่ใด?”
สิ่งแรกเลยคือความยึดมั่นถือมั่นของคุณที่มีต่อร่างกายของคุณเอง				พระคิระท่านไม่เคยรู้จักเรื่องการยึดมั่นถือมั่นต่อกายเนื้อนี้

ท่านจะนอนที่ไหนก็ได้ ในป่าชาก็นอนได้ เพราะท่านไม่ยึดติด ท่านไม่มีทางที่จะถูกรบกวนหรือครอบงำโดยภุตติวิญญานหรือสิ่งอื่นใด ไม่มีเลยจริงๆ เพราะท่านปราศจากการยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด เราจะเฝ้ามองและจะเห็นการปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นของเราได้ก็ด้วยการดู “ความยึดมั่นถือมั่นของเราเอง” โดยในขณะนี้คุณยังถึงขั้นที่เป็นเพียงวิญญานที่ตระหนักรู้ คุณยังไม่ใช้จิตวิญญาน จิตวิญญานยังไม่ได้เข้ามาสู่สมองของคุณ แม้ว่าคุณจะเป็นวิญญานที่ตระหนักรู้แล้ว

ดังนั้น อย่างน้อยสิ่งที่คุณสามารถทำได้ในขณะนี้คือการเฝ้าดูสติของคุณเอง คุณสามารถทำได้ คุณสามารถเฝ้าดูสติของคุณได้อย่างชัดเจน โดยการเฝ้าดูว่าสติของคุณไปอยู่ที่เรื่องใด หลังจากนั้นคุณก็จะสามารถควบคุมสติของคุณได้ เป็นเรื่องที่ย่างมากในการควบคุมสติ คุณก็เพียงแต่ต้องถอนสติของคุณจากเรื่องหนึ่งไปสู่อีกเรื่องหนึ่ง พยายามปรับเปลี่ยนลำดับความสำคัญในชีวิต ทั้งหมดนี้คือสิ่งที่คุณต้องลงมือทำเดี๋ยวนี้ หลังจากได้รับการตระหนักรู้แล้ว คุณจะต้องปล่อยวางการยึดมั่นถือมั่นให้หมด เริ่มจากความสะดวกสบายของร่างกาย พยายามทำให้ร่างกายต้องอดอดบ้างเล็กน้อย อะไรที่คุณคิดว่าทำให้ร่างกายของคุณสะดวกสบาย คุณก็ลองทำให้ไม่สะดวกสบายบ้าง นี่คือเหตุผลที่คนเดินทางไปภูเขาหิมาลัยกัน คุณจะเห็นได้ว่าการมาจัดพิธีบูชาที่นี้ก็สร้างความยากลำบากให้เรามากมาย ลองจินตนาการว่าจะเป็นอย่างไรหากเราต้องไปที่หิมาลัย ดังนั้น หลังจากได้รับการตระหนักรู้แล้ว ผู้คนถึงต้องเดินทางด้วยกายนี้ไปยังหิมาลัยกัน

ลองทำเช่นนั้นแล้วดูสิว่า คุณจะทำอย่างไร ตอนนี้สิ่งที่เรียกว่าการบำเพ็ญทุกรกิริยาหรือตะบะเริ่มขึ้นแล้ว อันที่จริงคุณสามารถบำเพ็ญตะบะได้ง่ายมากเพราะคุณเป็นวิญญานที่ได้รับการตระหนักรู้แล้ว พยายามทำด้วยความสนุกสนานโดยเฉพาะการให้กายนี้ได้รับความลำบากบ้าง สำหรับพระคิวัแล้ว ไม่มีอะไรทำให้ท่านลำบากได้ ไม่ว่าท่านจะอยู่ในป่าช้าหรือจะอยู่ที่เขาไกรลาสอันเป็นที่ประทับของท่านหรือที่ใดก็ตาม

สติของคุณอยู่ที่ใด? ปกติสติของมนุษย์โดยทั่วไปใช้ไม่ได้เลย เป็นสติที่ไปหมกมุ่นกับเรื่องราวที่ไร้สาระโดยสิ้นเชิง “เราทำเรื่องนี้ไปกี่เพราะเหตุนี้” มีข้ออ้างมีคำอธิบายแก้ตัวอยู่เสมอ หรือไม่ว่าคนอื่น ๆ ก็ช่วยแก้ตัวให้ จริงๆ แล้วเราไม่จำเป็นต้องหาข้ออ้างหรือข้อแก้ตัว ไม่จำเป็นต้องอธิบาย การมีชีวิตอยู่โดยไม่มีข้ออ้างหรือคำอธิบายเพื่อแก้ตัวเป็นวิธีที่ดีที่สุด ในภาษาฮินดี เรามีคำพูดที่ว่า “จะให้ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพใด ข้าพเจ้าก็จะนอนรับสภาพนั้นและมีความสุขให้ได้” ต่อมา กบิระ (Kabir) ก็ได้เขียนบทกวีกล่าวว่า “หากท่านจะให้ข้าพเจ้าชี้ข้างไป (ซึ่งหมายถึงการอยู่ในขบวนเสด็จของพระราช) ข้าพเจ้าก็จะไป หากจะให้ข้าพเจ้าเดิน ข้าพเจ้าก็จะเดิน” – Jais, rakhahu tais, hi rahu – ดังนั้นจงอย่ามีปฏิริยาโต้ตอบ ประเด็นแรก ไม่ต้องมีคำอธิบาย ไม่ต้องโต้ตอบ

ประเด็นที่สอง คือเรื่องอาหาร อาหารเป็นสิ่งที่มนุษย์แสวงหาในฐานะสัตว์ชนิดหนึ่ง เราต้องไม่ไปใส่ใจกับเรื่องอาหาร ไม่ว่าจะมีเกลือหรือไม่เกลือ ไม่ว่าจะได้รับประทานสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้ อย่าไปใส่ใจทั้งสิ้นกับอาหาร อันที่จริงพวกคุณไม่ควรจะจำได้ด้วยซ้ำว่าเมื่อเช้านี้คุณรับประทานอะไรไป แต่ในความเป็นจริงเราหมกมุ่นกับความคิดที่ว่าพรุ่งนี้จะกินอะไร เรากินอาหารไม่ใช่เพื่อให้ร่างกายนี้อยู่ได้ แต่เพื่อความพึงพอใจและความสุขของลิ้น เมื่อใดก็ตามที่คุณเริ่มเข้าใจว่าความพอใจเป็นสัญญาณของสติในระดับที่หยาบ อันที่จริงความพึงพอใจในทุกรูปแบบ (any kind of pleasure) เป็นอารมณ์ที่หยาบอย่างยิ่ง เป็นอารมณ์ที่หยาบและตื้นเขินจริงๆ

แต่เวลาที่แม่มบอกว่า “ไม่ต้องใส่ใจกับความพึงพอใจ” ไม่ได้หมายความว่าพวกคุณจะต้องกลายเป็นคนคร่ำครวญและเป็นคนที่อยู่ในอารมณ์ที่เหมือนกับมีใครซักคนในครอบครัวเสียชีวิต แต่พวกคุณจะต้องเป็นเหมือนพระคิวัที่ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นทั้งปวง พระองค์ไปเข้าพิธีแต่งงานโดยอาศัยโคเป็นพาหนะ โดยนั่งอยู่บนหลังโคและเท้าทั้งสองข้างของพระองค์อยู่ในสภาพเช่นนั้น โคตัวนี้วิ่งเร็วมากและพระคิวัก็ต้องคอยรั้งโคไว้ไม่ให้วิ่งเร็วเกินไป นี่คือการกำลังจะไปเข้าพิธีแต่งงาน ส่วนคนที่ไปร่วมพิธีแต่งงานกับพระองค์ก็มีประเภทคนที่มิดาข้างเดียว ไม่มีมูก คนที่มีท่าทางพิลึกพิลั่นทั้งหลาย ต่างก็มาร่วมพิธีอภิเษกของพระองค์ แม้กระทั่งพระชายาของพระองค์ก็รู้สึกอับอายในเรื่องไร้สาระต่างๆ ที่ผู้คนพากันกล่าวถึงพระคิวั

แต่พระองค์ก็ไม่เคยใส่ใจในชื่อเสียงของพระองค์ แต่ก็ไม่ได้อธิบายว่าพวกคุณจะต้องกลายเป็นฮิปปี เพราะปัญหาก็คือพอคุณเริ่มคิดแบบนี้คุณก็จะกลายเป็นฮิปปี (บุปผาชน) คนจำนวนมากเชื่อว่า หากเราพยายามใช้ชีวิตเหมือนพระคิวั เราก็คงกลายเป็นพระคิวั มีผู้คนจำนวนมากที่เชื่อเช่นนั้น อย่างเช่นเชื่อว่าหากเราเสกภัยฆา เราก็คงกลายเป็นพระคิวัเพราะพระคิวัเคยเสกภัยฆา ท่าน “บริโศค” เพราะว่าท่านต้องการกำจัดสิ่งเหล่านั้นให้หมดไปจากโลกนี้ สำหรับพระองค์แล้วจะเสกภัยฆาหรืออะไรก็ตามไม่กระทบกระเทือนพระองค์ พระองค์ไม่เคยเมา ไม่เคย พระองค์เสวยได้ทุกอย่างไม่หรือบางคนก็คิดว่าหากใช้ชีวิตเหมือนพระคิวัแบบไม่ยึดติดกับสิ่งใดก็จะต้องไม่สนใจกับภาพลักษณ์ภายนอก ภาพลักษณ์ภายนอกที่พระคิวัทรงต้องการคืออะไรก็ได้ที่เป็นความงามแบบพระองค์ พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย

การยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใดก็ตามถือเป็นความน่าเกลียดน่ากลัว ถือเป็นความไร้สาระอย่างสิ้นเชิง คุณจะแต่งตัวอย่างไรก็ได้ตามใจชอบ แม้ว่า คุณจะอยู่ในชุดที่แสนธรรมดาที่สุด คุณก็สามารถเป็นคนที่สวยงามที่สุดได้ แต่หากคุณบอกว่า “ถ้าเป็นเช่นนั้น เราจะสามารถเดินไปเดินมาโดยมีผ้าผืนเดียวพันรอบกายก็ได้” อย่างนั้นก็ไม่ใช่เช่นกัน ความงามที่กล่าวถึงคือความงามที่เกิดขึ้นมาจากจิตวิญญาณของคุณ ซึ่งได้ให้พลังอำนาจให้คุณสามารถจะสวมใส่อะไรก็ได้ตามชอบ ความงามของคุณไม่ได้ขึ้นอยู่กับเสื้อผ้าที่คุณสวม คุณสวยงามอยู่เสมอไม่ว่าจะใส่เสื้อผ้าแบบไหน แต่คุณต่างหากที่บรรลุถึงขั้นนั้นแล้วหรือยัง เพราะมันเป็นขั้นที่จะบรรลุได้ก็ต่อเมื่อ จิตวิญญาณของคุณได้เข้าไปสถิตอยู่ในสมองแล้วเท่านั้น พวกคนที่เต็มไปด้วยอีโก้ก็จะไปถึงขั้นนี้ได้ยากกว่าคนอื่น และนี่คือเหตุผลที่คนประเภทนี้หาความสุขไม่ได้ แค่ว่าเรื่องเล็กน้อยนิดเดียวคนพวกนี้ก็ไม่มีความสุขเสียแล้ว จิตวิญญาณซึ่งก็คือแหล่งกำเนิดของปิติสุขจะไม่แสดงตน ปิติสุขคือความงาม ปิติสุขในตัวของมันเองก็คือความงาม และสภาวะเช่นนี้แต่ละคนจะต้องก้าวเข้าไปให้ถึง

ความยึดมั่นถือมั่นและการยึดติดทั้งหลายทั้งปวงเกิดขึ้นได้หลายแบบ ถ้าไม่ระวังก็จะยึดติดกับครอบครัวของคุณ “เกิดอะไรขึ้นกับลูกของฉัน” “สามีของฉัน” “แม่ของฉัน” “ภรรยาของฉัน” โน่นนี่ที่ไร้สาระยิ่ง ใครคือบิดาของคุณ? ใครคือมารดาของคุณ? ใครคือสามีและใครคือภรรยาของคุณ? สำหรับพระคัมภีร์ พระองค์ไม่รู้จักสิ่งเหล่านี้ สำหรับพระองค์ ตัวของพระองค์และศักดิ์ (พลัง) ของพระองค์ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ดังนั้นพระองค์จึงดำรงอยู่แบบบุคลิกภาพที่มีความเป็นหนึ่งเดียว ไม่มีการแบ่งแยกเป็นสองแบบ (ทวิลักษณ์ (duality)) เมื่อใดก็ตามที่มีการแบ่งแยกตัวเขาเราท่าน เมื่อนั้นคุณก็จะใช้คำพูดว่า “ภรรยาของฉัน” คุณจะพูดต่อไปเรื่อยๆ ว่า “จมูกของฉัน” “หูของฉัน” “มือของฉัน” ของฉัน ของฉัน ของฉัน ของฉัน ไปเรื่อยๆ เมื่อไรก็ตามที่คุณใช้คำว่า “ของฉัน” เมื่อนั้นก็จะเกิดการแบ่งแยกเป็นสองขึ้นทันที แต่ถ้าหากแม่พูดว่า “ฉัน จมูก” อย่างนี้จะไม่มีการแบ่งแยก พระคัมภีร์ก็ถือศักดิ์ ศักดิ์ก็คือพระคัมภีร์ ไม่มีการแบ่งแยก แต่เพราะเรามีชีวิตอยู่บนความเชื่อเรื่องทวิลักษณ์อย่างนี้ในทุกๆ วัน ดังนั้นเราจึงมีความยึดติด หากไม่มีการแบ่งแยกตัวเขาเราท่าน ความยึดติดในสิ่งต่างๆ จะมีได้อย่างไร หากคุณเป็นทั้งแสงสว่างและเป็นทั้งตะเกียง ก็จะไม่มีทวิลักษณ์ หากคุณเป็นพระอาทิตย์และเป็นทั้งแสงอาทิตย์ด้วย หากคุณคือคำพูดและคือความหมายของคำพูดนั้นด้วย ทวิลักษณ์จะเกิดขึ้นได้อย่างไร

เมื่อใดก็ตามที่มีการแบ่งแยกเกิดขึ้น ทวิลักษณ์ก็เกิดขึ้นและเพราะการแบ่งแยกเช่นนี้เอง เราจึงเกิดความยึดมั่นถือมั่น คุณเข้าใจประเด็นนี้หรือไม่? เพราะยังมีการแบ่งแยก ยังมีระยะทางระหว่าง “ตัวคุณ” และ “ของคุณ” จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมพวกคุณยังคงยึดติดกับสิ่งต่างๆ แต่ถ้าหาก “ตัวฉัน” ไม่มีผู้อื่น ถ้าทั้งจักรวาลนี้คือ “ตัวฉัน” มีคนอื่นได้อย่างไร ทั้งหมดเป็นเพียงคลื่นสมอง หรือคลื่นอีโก้ของสมอง จะมีใครอื่นได้อีก? ไม่มีใครเลย

สภาวะเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อ “จิตวิญญาณ” ของคุณได้เข้ามาสู่สมองของคุณและคุณได้กลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับวิราฎแล้ว อย่างที่แม่เคยบอกคุณแล้วว่าวิราฎก็คือสมอง ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณลงมือกระทำ จะเป็นการแสดงออกถึงอารมณ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกเอ็นดู เอื้ออาทร หรืออะไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้เป็นการแสดงออกของจิตวิญญาณ เพราะสมองของคุณได้หมดสิ้นแล้วซึ่งการมีอัตลักษณ์ (identity) “สมองซึ่งเคยมีขีดจำกัด” ได้กลายเป็น “จิตวิญญาณอันไร้ขีดจำกัด” แม้ไม่สามารถจะหาสิ่งใดมาเปรียบเทียบกับอธิบายเรื่องแบบนี้ให้คุณได้ ไม่รู้จะหาได้อย่างไรจริงๆ แต่สิ่งที่เราสามารถทำได้คือการเข้าไปฝังมัน พยายามทำความเข้าใจประเด็นนี้ ถ้าหากหยดเล็กๆ นิดเดียว ถูกหยดลงไปในมหาสมุทร สียดนั้นก็จะสูญเสียความเป็นสีของตนสลายไปกับมหาสมุทรอย่างสิ้นเชิง ลองจินตนาการดูว่า ถ้าหากมหาสมุทรซึ่งมีสีอยู่ถูกเทลงไปในชั้นบรรยากาศ หรือเทไปในจุดเล็กๆ นิดเดียว หรือหยดลงในอะตอมหรือของเล็กๆ อะไรก็ได้ ของสิ่งนั้นก็จะกลายเป็นสิ่งที่มีสีสิ้นขึ้นมาทันที

“จิตวิญญาณ” ก็เปรียบเสมือนมหาสมุทรที่มีแสงสว่างในตนเอง เมื่อ “มหาสมุทรนี้” เริ่มไหลรินสู่ถ้วยแก้วใบเล็กๆ แห่งสมองของคุณ ตัวถ้วยแก้วนั้นก็จะสูญเสียความเป็นตัวตนลงและทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลายเป็นจิตวิญญาณ ทุกสิ่งทุกอย่าง! คุณสามารถทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นจิตวิญญาณ ทุกสิ่งทุกอย่างจริงๆ คุณสัมผัสทุกสิ่งใด สิ่งนั้นก็กลายเป็น “จิตวิญญาณ” เมล็ดทรายกลายเป็นจิตวิญญาณ ผืนดินกลายเป็นจิตวิญญาณ บรรยากาศกลายเป็นจิตวิญญาณ เทพเทวดากลายเป็นจิตวิญญาณ ทุกสิ่งทุกอย่างกลายเป็นจิตวิญญาณ จิตวิญญาณคือมหาสมุทร ในขณะที่สมองของคุณมีขีดจำกัด ดังนั้น คุณจะต้องปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นจากสมอง ขีดจำกัดทั้งหมดของสมองจะต้องถูกทำลาย เพื่อที่มหาสมุทรจะได้เต็มเต็มสีลงในกับสมองทั้งหมด ชั้นบรรยากาศทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ว่าคุณจะมีสิ่งใดสิ่งนั้นจะเต็มไปด้วยสี สีสันของจิตวิญญาณ คือแสงสว่างของจิตวิญญาณและแสงนั้นจะกระทำ ทำงาน คิด ร่วมมือ และทำทุก ๆ อย่าง

ทั้งหมดนี้คือเหตุผลที่ทำไมแม้จะตัดสินใจที่จะทำศิวะตัดวะให้มาสถิตอยู่ที่สมอง กระบวนการในขั้นแรกก็คือการนำสมองของคุณมาสู่ศิวะตัดวะโดยการพูดกับสมองว่า “คุณสมอง คุณกำลังจะไปไหน?” คุณนำสติไปที่สิ่งนั้น คุณนำสติไปที่สิ่งที่สมองกำลังเกาะเกี่ยวยึดมั่นถือมั่น หลังจากนั้นการปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นก็จะกลายเป็นสมองของคุณ มันอยู่ที่สมองนั่นเอง ถอนความยึดมั่นถือมั่น ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น

ขั้นตอนคือการนำแสงสว่างแห่งจิตวิญญาณไปเติมใส่ให้กับสมองที่ปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นใดๆ ซึ่งจะเกิดขึ้นได้อย่างอัตโนมัติ
แต่ทราบใดก็ตามคุณยังมีสติที่มีขอบเขตจำกัดอยู่เช่นนี้ แสงสว่างแห่งจิตวิญญาณก็ยังเข้าไปในสมองไม่ได้
ดังนั้นพวกคุณจึงต้องตั้งใจบำเพ็ญเพียร ทุกๆ คนต้องทำ

อันที่จริง แม่อยู่กับคุณตลอดเวลา คุณไม่ต้องทำบูชาแม่ก็อยู่กับคุณ แต่สภาวะนั้น (คือตัวะ) พวกคุณต้องเข้าถึงให้ได้
และการจะเข้าถึงได้คุณต้องมีปัญญา แม่หวังว่าพวกคุณจะสามารถกลายเป็นคิระตัวะได้ภายในภพชาตินี้ของแม่
แต่อย่ามองว่าแม่ขอให้คุณไปตักน้ำจากปาก ไม่มีความทุกข์ยากลำบากเช่นนั้นในการก้าวสู่ความเป็นจิตวิญญาณแบบนี้ (แบบสหะโยคะ)
เมื่อใดที่คุณสามารถเข้าใจว่าสภาวะนี้คือสภาวะที่เต็มไปด้วยปิตุสข เมื่อนั้นก็คือเวลาที่คุณได้กลายเป็นนิรานันท์ (Nirananda)
ซึ่งคือชื่อของปิตุสขในสหัสธาระ ชื่อของความปิตุสขก็คือ “นิรานันท์” และพวกคุณก็ทราบแล้วว่าชื่อของแม่คือ “นิระ”
เมื่อนั้นคุณจะเป็นนิรานันท์ ดังนั้นการบูชาพระคิระในวันนี้มีความหมายพิเศษยิ่ง แม่หวังว่าสิ่งใดก็ตามที่เราได้กระทำในชั้นหยาบ
ที่เป็นการกระทำด้านนอก สามารถส่งผลในระดับที่ละเอียดยิ่งกว่านั้น แม่พยายามที่จะดันจิตวิญญาณของคุณให้ไปสถิตอยู่ในสมองของคุณ
แต่แม่กลับพบว่าเป็นเรื่องลำบากบางครั้ง เพราะสติของคุณยังคงยึดเกาะกับสิ่งต่างๆ อยู่

พยายามปล่อยวางให้หมด ไม่ว่าจะเป็นโทสะ ตัณหา โลภะ ทุกๆ อย่าง ลดสิ่งเหล่านี้ลง อย่างเช่นเรื่องอาหาร อันนี้แม่บอกกับวอเรนว่า
“ขอให้พวกเขารับประทานอาหารให้น้อยลง ไม่ให้กินเหมือนพวกตะกละตะกรามทั้งหลาย ถ้านานๆ ครั้งหรือวันที่มีงานฉลองใหญ่ๆ
จะกินให้มากกว่านี้ก็ได้อีก แต่คุณจะไม่กินมากขนาดนี้ทุกๆ ครั้งไม่ได้ มันไม่ใช่สัญญาของการเป็นสหะโยคี ขอให้พยายามควบคุมตนเอง
พยายามควบคุมคำพูดของคุณ ดูสิว่าพวกคุณแสดงโทสะไปในคำพูด หรือแสดงความเมตตากรุณาไปในคำพูด
หรือคุณยังเพียงแต่แสดงความเมตตากรุณาแบบเสแสร้ง พยายามควบคุมให้ได้ แม้รู้ว่าพวกคุณบางคนไม่ได้พยายามในเรื่องแบบนี้สักเท่าไร
ไม่เป็นไร แม่จะพยายามบอกคุณ หลายครั้งหลายหน แม่จะพยายามช่วยคุณ แต่พวกคุณส่วนใหญ่ทำได้แล้ว ดังนั้นพวกคุณควรพยายามทำให้ได้

ในระดับที่ลึกลงไปกว่านั้นของสหะโยคะ บางคนอาจจะยังไม่ไปถึงแต่พวกคุณส่วนใหญ่จะต้องพยายามไปให้ลึกมากขึ้นทุกๆ คน
และการจะทำได้ คุณไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีการศึกษาหรือมีสถานะสูงส่ง ไม่เลย ไม่จำเป็น แต่คุณต้องเข้าสมาธิ ต้องอุทิศตน
จึงจะก้าวไปได้ลึกมากขึ้น เพราะนี่คือรากฐานขั้นต้นที่จะต้องไปให้ถึง สำหรับบางคนก็ต้องไปให้ลึกยิ่งกว่านั้นเพื่อคนอื่นๆ จะได้ทำตาม
สำหรับพิธีบูชาในวันนี้ เราจะทำบูชาพระพิณเศสสินๆ ให้ท่องบทอาถรรพศรณะ (Atharva-Shirsha) ส่วนเรื่องการล้างเท้าแม่เน้นหรือเรื่องอื่นๆ
นอกจากอาถรรพศรณะนั้น อันที่จริงพระคิระท่านมีความสะอาดบริสุทธิ์หมดจดทุกอย่างอยู่แล้ว ดังนั้นพวกคุณยังจะต้องมา “ล้าง”
สิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์อยู่แล้วทำไม? บางคนอาจจะบอกว่า “คุณแม่ เวลาเราล้างเท้าของท่าน เราจะได้รับไพบรุษของท่านจากน้ำ”
ในสภาวะที่ปราศจากความยึดมั่นถือมั่นใดๆ ย่อมไม่มีความจำเป็นที่จะต้องทำพิธีล้างเท้า
เพราะในสภาวะนั้นคุณได้รับการชำระล้างแล้วอย่างสมบูรณ์แบบ หลังจากนั้นเราจะทำพิธีบูชาเทวี เพราะพระแม่เคารีนันเป็นเทวีผู้ทรงพรหมจรรย์
และเราจะบูชาพระองค์ด้วยการเอ่ย ๑๐๘ นามของเทวีแห่งพรหมจรรย์ หลังจากนั้นเราก็จะทำพิธีบูชาพระคิระ

แม่ต้องขอโทษด้วยที่แม่ไม่สามารถบอกทุกสิ่งทุกอย่างแก่คุณในการพูดบรรยายที่มีเวลาสั้นๆ เช่นนี้
แต่การปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นจะต้องเริ่มแสดงตนในการตระหนักรู้ของพวกคุณ การปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่น การปล่อยวางคืออะไร?
ไม่ใช่อะไรเลย เพราะเมื่อคุณไม่ยึดมั่นถือมั่น คุณก็จะปล่อยวางโดยอัตโนมัติ เมื่อคุณยังยึดเกาะเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ คุณก็จะยังไม่ปล่อยวาง
ก็เท่านั้นเอง อะไรคือการปล่อยวางให้แม่? แม่คือบุคคลที่ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด แม่ไม่เข้าใจเรื่องพวกนั้น แม่จะต้องการสิ่งใดจากพวกคุณ
แม่ไม่ยึดมั่นในสิ่งใดทั้งปวง ไม่มีเลย

ดังนั้น ในวันนี้แม่จึงหวังให้พวกเราทุกคนสวดอ้อนวอนว่า “โอ้ พระผู้เป็นเจ้า
ขอพระองค์ประทานความเข้มแข็งและโปรดประทานแหล่งกำเนิดแห่งการดึงดูดทั้งปวงให้กับเราที่ทำให้เราสามารถปล่อยวางความยึดติดใดๆ
ที่เราติดต่อความเพลิดเพลิน ความสุข อัตตาและทุกสิ่งที่เราคิดถึง และขอให้เราสามารถเข้าสู่ห้วงของ “ปิตุสขอันบริสุทธิ์” (pure joy) อันเกิดจาก
“คิระตัวะ” อย่างสมบูรณ์แบบ”

แม่หวังว่าแม่ได้สามารถอธิบายให้คุณเข้าใจได้ว่าทำไมแม่จึงได้มาที่นี้ในวันนี้ซึ่งเป็นวันที่ยิ่งใหญ่มาก
พวกคุณที่ได้มาอยู่ที่นี่ต่างก็เป็นคนที่โชคดียิ่งเป็นพิเศษ พวกคุณควรระลึกว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงมีเมตตากรุณาต่อคุณอย่างยิ่ง
พระองค์จึงได้เลือกให้พวกคุณได้มาอยู่ที่นี่ ได้มาฟังในสิ่งนี้ เมื่อใดที่คุณสามารถปล่อยวางความยึดมั่นถือมั่นได้ คุณจะเริ่มรู้สึกกับผัสชอบ อภิยูกต์
(Abhiyukta) จะไม่ทำให้อัตตาไปงมงายแต่คือความรับผิดชอบที่ทำงานด้วยตัวของมันเอง เป็นความรับผิดชอบที่แสดงตัวตนของตนเองออกมา

ขอพระเจ้าประทานพรแก่คุณ

1984-0505, MahaSahasrara Puja, The Start of a New Era

View [online](#).

MahaSahasrara Puja. Château Mesnières, Rouen (France), 5 May 1984.

สำหรับแม่ของเธอแล้ว นับเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่งที่ได้เห็นสหะโยคีที่ดิงามมารวมตัวกันเป็นจำนวนมากในสัหสราระบูชาครั้งนี้
แม่คิดว่ายุคแรกของสหะโยคะได้ปิดฉากลง และยุคใหม่ของสหะโยคะได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ในยุคแรกของสหะโยคะจุดเริ่มต้นคือการเปิดจักรสัหสราระเสียก่อนและจากนั้นจึงค่อยๆ ผ่านกระบวนการพัฒนาตนเองให้สมบูรณ์ขึ้น
ในวันนี้แม่มองเห็นสหะโยคีที่ยิ่งใหญ่หลายคนด้วยกัน พวกเขาทั้งหลายได้ผ่านกระบวนการพัฒนาตนเองเพื่อเติบโตขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ

ในยุคแรกของสหะโยคะเป็นเพียงการปลุกพลังกฤษณาลินีให้ตื่นขึ้นและพุ่งผ่านบริเวณกระหม่อมบนศีรษะ
เราจะพบว่าบริเวณเหนือกระหม่อมของเรามีบันไดขึ้นเช่นเดียวกับภายในศีรษะของเรา นอกจากนี้ในจักรสัหสราระยังเป็นที่สถิตของจักรต่างๆ
เช่นเดียวกับจักรที่อยู่ในระบบกายละเอียดของเรา ดังนั้นในยุคแรกของสหะโยคะเราได้ปลุกเทพประจำจักรทั้งใน Medula Blancheta
และในสมองของพวกเราให้ตื่นขึ้น แต่ในยุคปัจจุบันถึงเวลาแล้วที่จะขยายผลการตระหนักรู้นี้ออกไปในวงกว้างยิ่งขึ้น
ซึ่งในการนี้เราควรจะต้องเข้าใจวิธีการกันก่อน

เช่นเดียวกับสี่ทั้งเจ็ดของสายรุ้ง แสงสว่างจากจักรต่างๆ ก็มีเจ็ดสี
เราเริ่มจากด้านหลังตามแนวกระดูกสันหลังที่จักรมูลาธาระขึ้นมาถึงจักรที่หกทางด้านนี้ — อากญา
หลังจากนั้นจักรทั้งหมดจะถูกจัดวางในตำแหน่งที่แตกต่างกันบนสัหสราระ ถ้าหากว่าเธอสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน
แม่ตั้งใจจะพูดว่าเพราะในจักรสัหสราระนี้เป็นตำแหน่งที่ทดแทนแบบเว้าเข้าไปข้างใน
เป็นสิ่งสำคัญมากที่จะต้องเข้าใจว่าศูนย์กลางของกระหม่อมเชื่อมโยงกับจักรหัวใจ

ดังนั้นหัวใจเป็นแกนกลางของยุคที่ ๒ ของสหะโยคะ แม่หวังว่าทุกคนคงจะเข้าใจที่แม่พูด
ถ้าเราจะต้องตั้งสติไว้ที่สัหสราระสิ่งแรกที่เราต้องทำคือการใส่ใจกับหัวใจของเรา ก่อน ในสัหสราระจักรหัวใจและหัวใจหรืออัตมา (Atma)
จะเข้าไปข้างใน นั่นหมายความว่าพระแม่จะกะดัมบา (ชคตมพา) กลายเป็นหนึ่งเดียวกับหัวใจ และนั่นคือหัวใจ

ดังนั้นเราจะเห็นว่าการรวมเป็นหนึ่งเกิดขึ้นที่นี่ ในขณะนี้ สำคัญมากที่เราจะต้องรู้ว่าเราต้องก้าวสูงขึ้นไปด้วยก้าวที่ใหญ่ขึ้นกว่าที่เคยผ่านมา
สัหสราระเคลื่อนที่ตามเข็มนาฬิกาเช่นเดียวกับจักรอื่นๆ ซึ่งส่องแสงสว่างออกมาโดยมีหัวใจเป็นแกนกลาง ดังนั้น แกนแท้ของศาสนาทุกศาสนา
และแก่นแท้ของศาสนาและนักบุญทั้งหลาย จึงได้แก่ความเมตตากรุณาอันเป็นคุณสมบัติหลักของจักรหัวใจ

เราจึงต้องเข้าใจว่าในยุคที่ ๒ ของสหะโยคะเราต้องมีความเมตตากรุณา นี่คือการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของความเมตตากรุณา
ถ้าไม่ใช่ด้วยความเมตตาของพระผู้เป็นเจ้าพระองค์คงไม่สร้างจักรวาลอันยิ่งใหญ่นี้ขึ้นมา แท้จริงแล้วพลังอำนาจของพระองค์หรืออาทิกฤติ (Adi
Shakti) คือการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของความเมตตากรุณาแห่งพระผู้เป็นเจ้านั่นเอง
และความเมตตากรุณานี้ได้มอบวิวัฒนาการให้แก่มนุษย์หรือแม้แต่การปลดปล่อยตนเองให้เป็นอิสระของเธอในฐานะสหะโยคี
และความเมตตากรุณาจะถูกห่อหุ้มด้วยการอภัย

เธอจะเห็นว่าตรีเอกานุภาพ (Trinity) มาบรรจบกันตรงนี้
พระบุตรแห่งพระเจ้า คือ การให้อภัย คือการแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของการให้อภัย
พระบิดา คือ การเป็นประจักษ์พยาน
พระมารดา คือ ความเมตตากรุณา
และพระบุตร คือ การให้อภัย ทั้งสามบรรจบกันที่จักรหัวใจที่สถิตอยู่ในจักรสัหสราระ

พวกเขาทุกคนต้องเรียนรู้ที่พัฒนาจักรสัหสราระ พวกเขาจะรู้จักเทพประจำจักรสัหสราระดีอยู่แล้ว
ตำแหน่งของสัหสราระไม่ได้อยู่ที่ศีรษะตามที่เธอเข้าใจเพียงอย่างเดียว แต่ยังเป็นศูนย์กลางของจักรวาลนี้ทั้งหมด

ถ้าจะพัฒนาจักรสัหสราระ เธอต้องตั้งสติที่จักรหัวใจ ณ บริเวณกระหม่อมบนศีรษะ และอัญเชิญเทพประจำจักรให้เข้ามาประทับอยู่ตรงนั้น
อย่างไรก็ตามเทพองค์นี้จะต้องเข้ามาประทับในหัวใจของเธอเสียก่อน

ปัจจุบันพวกเธอช่างโศกเศร้าที่เหวมาปรากฏอยู่ต่อหน้าเธอแล้ว ก่อนการอวตารของแม่
บรรดาผู้คนที่ได้รับการรู้แจ้งต้องใช้จินตนาการในการนึกถึงท่าน แต่ลำพังจินตนาการไม่สามารถจะให้อาชีพสมบูรณ์ได้
อย่างที่ไม่บอกว่าเป็นวีระเจ้าสหัสวรรษคือมหาเมฆ (ภาพลวงตาที่ยิ่งใหญ่ : ผู้แปล) ถ้าพวกเธอสามารถเห็นมหาเมฆในรูปมนุษย์
เธออาจมีความจงรักภักดีต่อท่านอย่างสมบูรณ์แบบเพราะมหาเมฆศักดิ์สิทธิ์นั้นยิ่งใหญ่เหนือพณสมบัติของจินตนาการของมนุษย์
นี่จึงเป็นเหตุผลที่เราต้องปล่อยวางให้กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (surrender) ด้วยข้อจำกัดของสมมติและขีดจำกัดของจินตนาการ
เธอไม่สามารถมองเห็นท่านได้
มีเพียงหนทางเดียวที่เธอจะสามารถเข้าถึงท่านได้นั้นคือจะต้องผ่านความภักดีและการอุทิศตนเท่านั้นเพราะท่านคือ ภักดีคัมยา
(ผู้เข้าถึงได้ด้วยความภักดี -ผู้แปล) ดังนั้นเธอจึงต้องมีความภักดีและการอุทิศตนในหัวใจ
แต่ความภักดีและการอุทิศตนนั้นจะต้องสะอาดบริสุทธิ์ผ่านหัวใจที่ไร้มลทิน ดังนั้นหัวใจจึงควรได้รับการดูแลให้สะอาดผ่องแผ้วอยู่เสมอ

การจะรักษาจักรหัวใจให้บริสุทธิ์อยู่เสมอเป็นเรื่องยาก มนุษย์มีความเข้าใจความจริงในเชิงเปรียบเทียบ
ในขณะที่สัจจะหรือความจริงเป็นเรื่องสมบูรณ์ ดังนั้นการจะเข้าถึงความจริงได้เธอจะต้องขจัดความไม่บริสุทธิ์ต่างๆ ที่อยู่ภายในออกไป
ในตอนเริ่มต้นเราพยายามที่จะเข้าสู่การรู้แจ้งผ่านหัวใจที่ยังไม่บริสุทธิ์นัก ตอนนั้นเรายังมีความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งผิดๆ อยู่ เราคิดว่าเมื่อรู้แจ้งแล้ว
เราจะกลายเป็นผู้ที่มั่งคั่งอำนาจหรือผู้วิเศษ หลังจากได้รับการตระหนักรู้แล้วเราก็เริ่มสนใจในสิ่งที่ไร้สาระเล็กๆ น้อยๆ
เราเริ่มชอบเรื่องครอบครัว บิดา มารดา สามิ ภรรยา บุตรธิดา พี่ชาย น้องสาว ญาติพี่น้องวงศ์วานญาติ เพื่อนฝูง
เราชอบพวกับคนที่เรามีสายสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับด้วยเท่านั้น แม้ว่าเธอจะก้าวผ่านพันธะแห่งสายสัมพันธ์เหล่านี้ไปได้ในไม่ช้า
ตอนนั้นหน้าที่ของอวตารคือการทำให้ผู้ภักดีหรือศิษย์ของท่านสมความปรารถนา เช่น
เมื่อศรีภรรยาได้รับการร้องขอจากศิษย์ให้มาประทับอยู่กับศิษย์ทุกคนแต่ละคน ดังนั้นศรีภรรยาจึงได้แบ่งร่างเป็นหลายๆ
องค์เพื่ออยู่กับศิษย์ทุกคนตามคำขอ เช่นนี้แม้ถือเป็นการปรารถนาที่ศักดิ์สิทธิ์

แต่เมื่อพวกเธอขอให้แม่ช่วยเหลือญาติพี่น้อง ครอบครัวของเธอ แม่ก็พยายามช่วยอย่างถึงที่สุด รวมทั้งความสุขสบาย (Kshema) จากแม่
เรื่องอาศรมของเธอ และความปรารถนาอื่นๆ ด้วย ในระดับของศรีภรณาคือ Yoga-Kshema-Mahamyam
ความสุขสบายจากแม่จึงอยู่ในการดูแลในระดับของศรีภรณาคือเพราะนี่คือคำสัญญา แต่ยุคต่อไปจะต้องมาถึง เมื่อเธอมีทุกสิ่งที่ต้องการแล้ว
มีครอบครัวที่ดี มีอาศรมที่ดี มีงานดี ทำ ทุกคนมีความสุขแล้ว ก็ถึงเวลาที่เธอควรจะนึกถึงยุคต่อไปของสหะโยคะ

ยุคต่อไปเป็นยุคแห่งความเมตตากรุณา แต่จักรของเธอยังคงอ่อนแออยู่
แสงสว่างสีขาวจากการรวมกันของสิ่งที่เจิดจ้าอันอาจถูกทำให้เลือนลางลงไปหรืออยู่ในสภาพที่ยังไม่สมบูรณ์
จักรทุกจักรภายในตัวเราจะต้องได้รับการดูแลอย่างดี เธอต้องตั้งสติและบรรจความเมตตากรุณา--ความรู้สึเมตตากรุณาลงในจักรเหล่านี้ทั้งหมด
โดยเฉพาอย่างยิ่งจักรของพระคเณศ เราต้องตั้งสติไปที่จักรนี้อย่างดี เราต้องขอให้ความคิดของเราเต็มไปด้วยคุณสมบัติของท่าน
(ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา: ผู้แปล) เพราะการทำเช่นนั้นจะช่วยให้ความคิดของเธอประกอบด้วยคุณสมบัติของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดังเช่นในขณะนี้
ด้วยความเคารพที่แท้จริงที่เรามีต่อพระคเณศสิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้

เธอควรรู้ไว้ว่าในยุคแรกของสหะโยคะ แม้ไม่สามารถพูดเรื่องละเอียดอ่อนเหล่านี้กับเธอได้ เรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก
เธอจะต้องรวมความรู้สึกลึกซึ้งที่จักรมูลาธาระ โดยจักรมูลาธาระเปรียบเสมือนประเทศที่มีกษัตริย์คือพระคเณศเป็นผู้ปกครอง
เมื่อเธอตั้งสติที่จักรนี้เธอจะส่งความรู้สึกแห่งความรักและความเคารพบูชาภักดีไปยังพระคเณศเพื่อเป็นการเริ่มต้น

และเพื่อแสดงออกอย่างเป็นรูปธรรมของความเมตตากรุณา เธอจงขอพรเพียงประการเดียวจากท่านเท่านั้น อย่าได้ขอพรอื่น พรนั้นคือ
“ขอเทพแห่งความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาได้โปรดประทานความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาแก่มนุษย์ทุกคนในโลก”
แต่ก่อนอื่นตัวเธอเองจะต้องมีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเสียก่อนจึงจะมีสิทธิ์ขอพรนี้จากท่าน ถ้าเธอเองยังขาดคุณสมบัตินี้เธอก็จะไม่มีสิทธิ์ที่จะขอพร
หากจะเข้าใจความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เธอต้องพยายามเข้าใจตัวเองก่อน เธอควรรู้ว่าการคิดของเธอกำลังทำงานอย่างไร เช่น
เวลาที่เธอมองใครสักคน เรารู้สึกอยากเป็นเจ้าของคนๆ นั้นหรือไม่ เรารู้สึกถูกดึงดูดอย่างไม่เหมาะสมไม่ควรโดยคนๆ นั้นหรือไม่
เรามีความคิดหยาบๆ เข้ามาในใจหรือไม่

สำหรับคนที่มีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา เมื่อเขามองดูผู้ชาย ผู้หญิง หรือธรรมชาติที่สวยงาม สิ่งแรกที่เกิดขึ้นคือเขาจะเข้าสู่ภาวะจิตว่าง
เมื่อปราศจากความคิดก็จะปราศจากความต้องการครอบครองเป็นเจ้าของหรือความคิดแบบหยาบๆ อื่นๆ หากเราอธิษฐานต่อพระคเณศ
แม้ว่าเราจะยังไม่มีสิทธิ์ที่ว่ามันอย่างเต็มที่ก็ตาม ว่า “กรุณาทำให้ข้าพเจ้าเป็นคนที่มีแต่ความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา
เพื่อที่ข้าพเจ้าจะได้รับพลังแห่งท่านเพื่อที่ข้าพเจ้าจะสามารถแผ่รังสีแห่งความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาไปยังผู้คนทั้งปวง
ขอให้ข้าพเจ้ากลายเป็นต้นกำเนิดแห่งความไร้เดียงสา ทุกหนทุกแห่งที่ข้าพเจ้าปรากฏตัวพวกเขาจะสัมผัสถึงความบริสุทธิ์ของข้าพเจ้า”
เช่นนี้คือความเมตตากรุณา เป็นความเมตตาในการขอพรจากพระองค์เพื่อให้เราเองมีพลังแห่งความเมตตากรุณา

เมื่อเป็นเช่นนั้นแสงประจำจักรต่าง ๆ จะเริ่มเคลื่อนที่ไปในแนวนอน (Horizontal)
ระบบประสาทส่วนกลางของเราจะได้รับแสงสว่างนี้ส่งผลให้เรากลายเป็นความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาอันทรงพลัง
เราจะไม่ทำตัวโง่เง่าไร้สาระแบบเด็กๆ (childish) แต่เราจะเต็มไปด้วยความบริสุทธิ์ของเด็กไร้เดียงสา (childlike)
เราจะมีบุคลิกภาพและความประพฤติที่สง่างามและเปี่ยมไปด้วยความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา
ปรกติคนที่ดูสง่างามจะขาดความไร้เดียงสาเพราะมีเจตนาที่จะทำตัวให้ดูสง่างามและเป็นผู้ใหญ่เพื่อสร้างความประทับใจให้กับคนอื่น
ในขณะที่เด็กๆ กลับไม่ต้องใช้ความพยายามที่จะแสดงออกซึ่งความไร้เดียงสาหรือความสง่างามหรืออะไรทั้งสิ้นเพราะเด็ก ๆ
ไม่มีเจตนาหรือความจงใจดังกล่าว
ดังนั้นเราจะต้องพัฒนาคุณสมบัติที่หายากของการผสมผสานระหว่างความสง่างามและความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาที่เรียกว่า
ความสง่างามที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไร้เดียงสา (innocent dignity) ให้เกิดขึ้นในตัวเรา

เมื่อคุณสมบัติอีกประการหนึ่งของพระคเณศเริ่มทำงานในระดับขยายวงกว้าง เธอจะเริ่มมีวิจารณญาณที่ดี
แต่เธอต้องพัฒนาอำนาจแห่งวิจารณญาณ เธอจะต้องสามารถแยกแยะตัววิจารณ์ญาณออกจากพลังของวิจารณ์ญาณให้ได้ (Discretion and
power of discretion) อำนาจหมายถึงการกระทำ ตัวอย่างเช่น
ถ้าเธอยืนอยู่ที่ไหนสักแห่งเมื่อเกิดอันตรายขึ้นวิจารณ์ญาณตัวนี้จะลงมือกระทำเอง แม้เธอจะไม่ได้พูดออกมา สมมติว่า
สหะโยคีที่คิดคนหนึ่งกำลังโดยสารรถไฟแล้วเกิดอุบัติเหตุขึ้นบนรถไฟ ซึ่งส่วนใหญ่แล้วมันจะไม่เกิดขึ้น แต่ถ้ามันเกิดขึ้นก็จะมีใครเสียชีวิต
เพราะพลังแห่งวิจารณ์ญาณที่เธอมีจะเป็นผู้ลงมือกระทำเอง เธอไม่ได้เป็นผู้กระทำ แต่พลังอำนาจนี้ต่างหากเป็นผู้ลงมือ
เธอเป็นเพียงยานพาหนะที่สะอาดและสวยงามของวิจารณ์ญาณ เมื่อเธอรู้ว่าพลังของวิจารณ์ญาณเป็นผู้กระทำ
เธอจะรู้ว่าเธอกำลังพัฒนาไปในระดับขยายวงกว้างแล้ว (horizontal)

ในยุคแรกของสหะโยคะ พวกเขาเธอจำเป็นต้องพบแม่แบบตัวต่อตัว เธอต้องการเป้าหมายที่ตั้งอยู่ตรงหน้า
เธอต้องการให้แม่อยู่ตรงหน้าตลอดเวลาเพื่อที่เธอจะได้มีความสุข ความรู้สึกมั่นคงปลอดภัย และความเบิกบาน ต่อมาในยุคที่สอง
ความต้องการที่แม่จะต้องอยู่ด้วยตลอดเวลาจะไม่มากเหมือนในยุคแรก แต่เธอจะแบ่งเบาภาระของแม่ นี่คือการปราศรัยของพระเจ้าที่แม่พูดถึง
และพวกเขาจะต้องเริ่มปฏิบัติตามนับแต่วันนี้เป็นต้นไป แม่อยู่กับเธอตลอดเวลา แต่ไม่จำเป็นต้องอยู่ในร่างนี้ แม่ไม่รู้ว่าแม่จะอยู่ในร่างนี้อีกหรือไม่
แต่เมื่อเธอเริ่มพัฒนาความปราศรัยอันบริสุทธิ์ขึ้นเธอจะได้พบกับปฎิหาริย์อันยิ่งใหญ่
ตามธรรมชาติแล้วเมื่อทารกถือกำเนิดมารดาจะมีน้ำนมโดยอัตโนมัติ เพราะธรรมชาติคือการเชื่อมต่ออย่างแนบแน่นของทุกสรรพสิ่ง
เมื่อเธอเป็นบุคคลของสิ่งศักดิ์สิทธิ์เธอจะค้นพบด้วยตัวเองว่านี่คือสังขาร ดังนั้นเธอจะพบแม่ได้ในทุกที่ เธออาจพบว่าแม่กำลังเดินอยู่ข้างๆ
ในเวลาที่เธอเดินอยู่ตามท้องถนน เพราะว่ายุคที่สองได้เริ่มขึ้นแล้ว
เธอไม่ต้องตกใจถ้าพบว่าแม่กำลังนั่งอยู่บนเตียงของเธอและวางมือลงบนศีรษะของเธอ หรือเธออาจพบแม่ในรูปของพระเยซู หรือ ศรีราม
เดินเข้ามาในห้องของเธอ จงเตรียมตัวให้พร้อม สิ่งนี้น่าจะเกิดขึ้น

อันที่จริงแล้วมีปฎิหาริย์หลายอย่างเกิดขึ้นกับเธอไปแล้ว แต่ในระดับที่หายากกว่า
เธอได้เห็นแสงสว่างแผ่ออกจากศีรษะของแม่หรือรูปถ่ายที่แสดงปฎิหาริย์ต่างๆ แต่ยังมีอีกหลายอย่างซึ่งอยู่เหนือจินตนาการที่จะเกิดขึ้นกับเธอเพื่
อทำให้เธอเชื่อว่าเธอได้บรรลุถึงการพัฒนาทางจิตวิญญาณขั้นสูงในยุคใหม่ของสหะโยคะ
เพราะนี่คือสภาวะใหม่ที่เธอจะเข้าสู่ระดับที่ขยายออกในแนวนอน ในระดับนี้เธอจะเลิกร่องของสิ่งต่างๆ ในระดับวัตถุ รวมทั้งการขอพรต่างๆ
ในระดับที่ละเอียดอ่อนด้วย การร้องขอจะหมดไป และเธอจะกลายเป็นคนที่มีพลังอำนาจในตนเอง
เธอก็รู้ว่าสิ่งที่แม่พูดทุกอย่างเป็นความจริงและเกิดขึ้นจริง ปัญหาอย่างเดียวกันคือ--แม่ไม่สามารถสั่งให้เธอพัฒนาได้
คุณชลินที่อยู่ในตัวเธอขณะนี้ได้กระทำการต่างๆ ไปพอสมควรแล้ว ตอนนี้นางานเรื่องการแผ่ขยายความเมตตาให้ผู้อื่นนั้น เธอต้องเป็นผู้กระทำเอง
เหมือนแสงที่ทวีความสว่างขึ้น และสว่างขึ้นเรื่อยๆ พื้นที่ครอบคลุมก็จะขยายใหญ่ออกไปเรื่อยๆ
ในที่สุดเธอจะกลายเป็นผู้หยิบบัญชีความเมตตากรุณาให้ผู้อื่น ครั้งที่แล้วแม่ขอให้เธอบำเพ็ญตบะ ด้วยการปล่อยวางอย่างแท้จริง
เธอจะต้องฟันฝ่าอุปสรรคต่างๆ ในการแสวงบุญเพื่อไปยังปราสาทอันเป็นที่สถิตของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ได้
นี่คือการปรากฏขึ้นแวบเดียวของตบะซึ่งเธอจงทำให้สำเร็จ เพราะแม้รู้ว่าพวกเขอบางคนจะต้องประสบปัญหาและความยุ่งยากนิดหน่อย
บางคนก็ต้องพบกับความทุกข์บ้างในระหว่างทางแห่งการแสวงบุญของเธอ
แต่การที่ได้เสียได้ผจญภัยบ้างก็น่าสนุกดีไม่ใช่หรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งการได้บรรลุถึงสถานที่ซึ่งเหล่ามารร้ายทั้งหลายไม่หาญกล้าที่จะเข้าไป
และถ้าเธอรู้วิธีที่จะสนุกกับความไม่สะดวกสบายต่างๆ เธอจะรู้ว่าเธอกำลังอยู่บนหนทางที่ถูกต้อง
นอกจากนี้หากเธอเริ่มที่จะมีวิจารณ์ญาณโดยอัตโนมัติ จงรู้ไว้ว่าเธอกำลังก้าวหน้าในทางจิตวิญญาณ
ถ้าเธอพบว่าตัวเองเต็มไปด้วยความสงบสุข แม้จะมีใครมาโจมตีแต่ความโกรธและอารมณ์ขุ่นมัวทั้งหลายกลับจางหายไปอย่างรวดเร็ว
จงรู้ไว้ว่าเธอกำลังก้าวหน้าในสหะโยคะ
ถ้าเธอต้องพบกับอุปสรรคในชีวิตที่หนักหนาสาหัสซึ่งถือเป็นการทดสอบอย่างทรหดที่สุดแต่เธอกลับไม่มีความวิตกกังวลใดๆ

จงรู้ไว้ว่าเธอกำลังก้าวหน้าในทางจิตวิญญาณ

เมื่อสิ่งจอมปลอมทั้งหลายไม่สามารถล่อลวงเธอได้อีกต่อไป

จงรู้ไว้ว่าเธอกำลังก้าวหน้าในสหะโยคะ

เมื่อความสมบูรณ์พูนสุขทางวัตถุของคนอื่นไม่อาจทำให้เธอรู้สึกแย้ในรูปแบบใดก็ตาม จงรู้ไว้ว่าเธอกำลังก้าวหน้าในทางจิตวิญญาณ

เธอไม่อาจใช้ความพยายามใดๆ

เพื่อจะกลายเป็นสหะโยคี

ไม่ว่าเธอจะพยายามสักแค่ไหนก็ตามก็ไม่มีทางที่จะทำได้

แต่เธอได้กลายเป็นสหะโยคีโดยปราศจากความพยายามใดๆ ทั้งสิ้น นั่นจึงทำให้เธอกลายเป็นคนพิเศษ

ดังนั้นเธอแต่ละคนจึงควรเข้าใจว่าเธอเป็นคนพิเศษ

เธอจงอ่อนน้อมถ่อมตนในประเด็นนี้

หลังจากนั้นด้วยความอ่อนน้อมถ่อมตนของเธอจะทำให้เธอบรรลุถึงบางอย่างที่ยิ่งใหญ่

นั่นคือเธอจะได้รับพลังอำนาจซึ่งจะทำให้เธอเปล่งประกายความบริสุทธิ์ไร้เดียงสา

และยังมีวิจารณ์ญาณ

ท้ายที่สุดผลที่จะเกิดขึ้นกับเธอก็คือเธอจะกลายเป็นคนที่มีความเมตตากรุณามากขึ้น

มีความอ่อนน้อมถ่อมตนมากขึ้น

และมีความอ่อนหวานอย่างจริงใจมากยิ่งขึ้น และเมื่อนั้นเธอจะตระหนักว่า เธออยู่ในหัวใจของแม่

นี่คือสัญญาณของสหะโยคีในระดับที่สูงขึ้นได้เกิดขึ้นแล้ว เธอจะพัฒนาอย่างรวดเร็วจนกระทั่งไม่ต้องทำสมาธิก็อยู่ในสมาธิ ไม่ต้องอยู่กับแม่
แม่ก็อยู่กับเธอ ไม่ต้องขอพรจากพระบิดา พระบิดาก็ให้พรเจ้า

แม่ขอต้อนรับเธอเข้าสู่ยุคใหม่ของสหะโยคะ

ขอพระเจ้าประทานพรแด่เธอทุกคน

1984-0916, Shri Ekadasha Rudra Puja

View [online](#).

ศรีเอกาทศรุทรพินชา แผลกตโต ลาริโอ, โคโม, อิตาลี, 16 กันยายน ค.ศ. 1984 วันนี้เราจะทำบูชาพิเศษที่แสดงความรุ่งโรจน์ของเอกาทศรุทรพินชาเป็นพลังทำลายล้างของคิระของจิตวิญญาณหนึ่งในพลังที่เป็นธรรมชาติของพระองค์คือ การให้อภัยพระองค์ให้อภัยเพราะเราเป็นมนุษย์ เราทำผิดพลาด เราทำสิ่งที่ผิดเราถูกหลอกล่อให้ทำสิ่งผิด สติของเราถูกรบกวน - ดังนั้น พระองค์อภัยเรา พระองค์ยังให้อภัย เมื่อเราทำพรหมจรรย์แปดปีเราทำสิ่งที่ไร้ศีลธรรม เราลักขโมย และเราทำสิ่งที่ต่อต้านพระเจ้า พูดต่อต้านพระองค์ พระองค์ยังให้อภัยความผิดของเรา ความริษยา ราคะ ความโกรธ และพระองค์ยังให้อภัยการยึดติดของเรา ความอิจฉา กิเลส และการถูกรบกวนด้วย พระองค์ให้อภัยพฤติกรรมที่เห็นแก่ตัวและการอยู่ใต้อานาจของการกระทำผิด แต่ทุกการกระทำมีการโต้กลับ และเมื่อพระองค์ให้อภัยพระองค์คิดว่าท่านได้ให้การพ้อแผ้วแผ้นครั้งใหญ่แก่คุณ และการโต้กลับนั้นเกิดขึ้นเป็นความพิโรธภายในพระองค์ต่อผู้ที่ได้รับการอภัยที่พยายามทำผิดมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะ หลังการตระหนักรู้ เพราะพรอันยิ่งใหญ่ของการตระหนักรู้ - คุณได้รับแสงสว่างและในแสงสว่างนั้น หากคุณยังถือพิษในมือเช่นนั้นความพิโรธของพระองค์เกิดขึ้นเพราะท่านเห็นว่าคุณโกงเขา(ผู้แปลภาษาอิตาเลียนสับสนคุณแม่อึ้งพูดซ้ำ) แม้กำลังบอกว่าโดยเฉพาะหลังการตระหนักรู้ พระองค์มีความรู้สึกโหดร้ายกว่าเดิมว่าคนที่ได้รับการอภัยและได้สิ่งที่ยิ่งใหญ่มาเช่นการตระหนักรู้ในตนเองยังคงทำสิ่งผิดนั้นทำให้พระองค์พิโรธยิ่งขึ้นดังนั้น เพื่อความสมดุลการให้อภัยเริ่มลดลงและความพิโรธเริ่มเพิ่มขึ้นแต่เมื่อพระองค์ให้อภัยและผลของการให้อภัยนั้นคุณรู้สึกขอบพระคุณ จากนั้นพรของพระองค์เริ่มไหลรินสู่คุณ พระองค์มอบความสามารถอันไพศาลที่จะให้อภัยผู้อื่นแก่คุณ พระองค์สงบความโกรธของคุณ พระองค์สงบราคะของคุณ พระองค์สงบต้นเหตุของคุณ เหมือนหยดน้ำค้างอันสวยงามพรของพระองค์มาสู่ตัวเราและเรากลายเป็นดอกไม้ที่สวยงาม และเราเริ่มส่องประกายในแสงอาทิตย์แห่งพรพระเจ้า เวลานี้พระองค์ใช้ความพิโรธของพระองค์หรือพลังทำลายล้างของพระองค์เพื่อทำลายล้างทุกสิ่งที่ยากลำบากกับเรา พระองค์คุ้มครองวิญญาณตระหนักรู้ทุกแห่ง ทุกวิถีทาง พลังไม่ได้พยายามโจมตีสหัสโยคี แต่ทุกอย่างก็ถูกทำลายล้างด้วยพลังคุ้มครองอันมหาศาลของพระองค์โดยผ่านทางสติในไวยบรชณ์ของพระองค์เราได้รับการนำทางเข้าสู่เส้นทางที่ถูกต้องพรอันงดงามทุกประการของพระองค์บรรยายไว้ในเพลงสวดบทที่ 23 ใหม่นี้ คือเพลงสวดบทที่ 23 ... "พระองค์เป็นผู้รักเรา" ได้บรรยายไว้หมดว่าพระองค์ดูแลคุณอย่างไรในฐานะผู้รักเราสูงและ แต่พระองค์ไม่ดูแลคนแล้ว พระองค์ทำลายพวกเขาคนที่เข้ามาในสหัสโยคะและยังคงทำตัวเลวๆ จะถูกทำลาย คนที่มาสหัสโยคะและไม่นั่งสมาธิและไม่เติบโต พระองค์จะทำลายหรือไม่พวกเขาจะถูกโยนออกไปจากสหัสโยคะ คนที่บ่นว่าพระเจ้าและใช้ชีวิตที่ไม่เหมาะกับการเป็นสหัสโยคี พระองค์เคลื่อนย้ายเขาออกไปก็คือ พลังด้านหนึ่งพระองค์ปกป้องคุ้มครอง ด้วยพลังอีกด้านหนึ่งพระองค์โยนออกไป แต่พลังทำลายล้างของพระเจ้าเมื่อเพิ่มขึ้นมากเกินไปเราเรียกว่า - ตอนนี้เอกาทศรุทรกำลังทำงานเอกาทศรุทรนี้จะแสดงออกมาเมื่อศรีภักษะจะเริ่มทำงานหมายถึงพลังทำลายล้างซึ่งจะทำลายด้านลบทั้งหมดบนโลกนี้และรักษาด้านบวกทั้งหมดไว้ ดังนั้นจำเป็นอย่างมากสำหรับสหัสโยคีทุกคนที่จะเร่งก้าวขึ้นสู่ทางจิตวิญญาณ ไม่มัวพึงพอใจกับชีวิตทางโลกหรือชีวิตแต่งงานหรือพรต่างๆนานาที่พระเจ้ามอบให้คุณ เราเห็นตลอดว่าพระองค์ทำอะไรเพื่อเรา พระองค์เป็นความมหัศจรรย์สำหรับเรา แต่เราต้องเห็นว่าเราทำอะไรให้ตัวเองบ้าง เราทำอะไรเพื่อการเติบโตและก้าวสูงขึ้นทางจิตวิญญาณของเราเองบ้าง จาก...ทั้งหมด 11 ศูนย์พลัง...เอกาทศ แปลว่า 11 จำนวน 5 มาจากฝั่งขวาของวอยด์ อีก 5 มาจากฝั่งซ้ายของวอยด์ของคุณเอง5 แรกบนฝั่งซ้ายมาจาก : หากคุณก้มกราบครุฑิฉะ หรือหากคุณอ่านหนังสือคิฉะ หรือหากคุณคบหาสมาคมกับคนคิฉะ หรือหากคุณมีความสงสารคนที่เดินทางผิดหรือคุณเองเป็นตัวแทนหรือเป็นครูของคนคิฉะ 5 ปัญหาที่สามารถแก้ไขได้ หากเราเลิกเด็ดขาดในสิ่งผิดที่เคยทำ เช่นที่ไม่ฮัมหมัดซาฮิบเคยบอกไว้ว่าคุณต้องตีไซตัน หมายถึง ซาตาน ด้วยรองเท้า แต่ไม่ใช่ทำอย่างเครื่องจักรกลแต่ทำด้วยหัวใจ เช่นหลายคนที่มาสหัสโยคะจะบอกแม่ว่า "พ่อของผมหิตตามครุฑุคนนี้ พ่อของคนนั้นติดตามครุฑุคนนั้น" และเข้าไปพัวพันกับพ่อหรือแม่หรือน้องสาว นี่ นั่น และพยายามพาพวกเขาออกมาจากครุฑุพวกนั้นก็จะพลอยติดไปด้วยหรือบางคนยอมล่าถอยให้กับอำนาจอื่น เช่น แม่รู้เรื่องของมอ รินเธอติดตามแม่ และพ่อแม่ของเธอกับพ่อแม่สามีของเธอบอกว่าเด็กต้องรับศีลจุ่มและแม่บอกเธอว่า จะให้เด็กรับศีลจุ่มไม่ได้เพราะเด็กคนนี้เป็นวิญญาณตระหนักรู้ แต่เธอไม่สามารถยืนยันต่อต้านเรื่องนี้และเธอพาเด็กไปรับศีลจุ่มและเด็กกลายเป็นเด็กตลกมาก - เหมือนเด็กบ้า ที่นี้เธอจึงเลิกทุกสิ่งและเธอปลดปล่อยแล้วแต่สมมุติเธอมีลูกอีกคนและคงทำแบบเดิม ลูกคนที่สองจะเป็นอะไรที่แย่งไปอีกมากและปัญหาของสหัสโยคีก็คือว่าใครก็ตามที่มาโปรแกรมสหัสโยคะคิดว่าตัวเองเป็นสหัสโยคี - ไม่ใช่แบบนั้น แม้ว่าเธอจะมีสัมผัสที่แรงมากหรือเธอจะรู้สึกภายในร่างกาย หรือด้วยความคิดของคุณคุณก็จะเข้าใจว่าสหัสโยคะคืออะไร คนที่ยังคงอยู่ด้านลบจะถูกดึงดูดจากอีกคนที่เป็นด้านลบที่แรงมากกว่ามาก และไม่เข้าใจว่าคนนั้นเป็นด้านลบที่แรงมากแต่กลับประทับใจภายใต้สภาพเช่นนี้ คนๆ นั้นถูกโจมตีจากคนด้านลบและศรีคิระไม่สามารถปกป้องได้เราไม่ควรสงสารใครก็ตามที่เป็นด้านลบ ไม่ว่าเขาเป็นบ้าไม่ว่ามีความผิดปกติดะไรกับเขา ไม่ว่าเป็นญาติของคุณ หรืออะไรก็ตาม ไม่สงสาร ในทางตรงข้าม ตรงนั้นควรใช้ความโกรธกับคนๆ นั้นแบบไม่ยึดติด โกรธอย่างปล่อยวาง และโกรธแบบปล่อยวางเท่านั้นเมื่อคุณต้องโกรธ

แต่แม่เคยเห็นคนที่โกรธสหะโยคีที่ดีมากแต่ไม่โกรธสามตัวเองหรือภรรยาที่เป็นด้านลบสุดๆ ดังนั้น เมื่อเอกาทศพระเริ่มทำงานกับ 5 ด้านนั้น เราควรเรียกว่า บนฝั่งขวามันเคลื่อนไป เพราะมันมาจากฝั่งซ้ายและเคลื่อนไปฝั่งขวา แล้วคนนั้นเริ่มกลายเป็นด้านลบแต่แสดงออกด้วยอีโก้ของเขาคนแบบนั้นอาจฉกฉวยสถานการณ์เป็นของตัวเองและพูดว่า "ฉันเป็นสหะโยคีแบบนี้แบบนี้และเพราะฉันเป็นดังนั้นเราควรทำแบบนี้และเราควรประพฤติแบบนี้" และเริ่มบงการผู้คน สามารถทำอะไรต่างๆ นานา และสหะโยคีจริงๆ กลางๆ หรือธรรมดาสามัญบางคนอาจพยายามเข้าใจเขา แต่สหะโยคีส่วนใหญ่จะรู้ว่า "คนๆ นี้กำลังจะหลุดออกไป ตอนนี้เขาอยู่บนทางออก" ดังนั้น สิ่งต่างๆ ทั้งหมดนี้นำไปสู่การก่อตัวของฝั่งซ้าย หรือเราอาจเรียกมันบนศีรษะว่า ฝั่งขวามือของเมธาของคุณ แผ่นนี้ แผ่นสมองเรียกเป็นภาษาสันสกฤตว่า เมธาที่นี่ ฝั่งขวา มาจากความคิดของคนนี้ "ตัวฉันเป็นอาจารย์ใหญ่" พวกเขาเริ่มสั่งสอนเรื่องสหะโยคะด้วย ราวกับว่าพวกเขากลายเป็นครูผู้ยิ่งใหญ่ เราเคยรู้บางคนสอนบรรยายใหญ่โตในโปรแกรมและไม่เคยเปิดเทปของแม่เลยหรืออะไรก็ตาม พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นผู้เชี่ยวชาญ และพวกเขາบางคนพูดว่า ตอนนี้เรากลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่เราไม่จำเป็นต้องแช่เท้าหรือทำอะไร เราไม่จำเป็นต้องนั่งสมาธิ - มีบางคนเป็นแบบนี้ และก็มีบางคนพูดว่า บาปแต่ต้องเราไม่ได้ ตอนนี้เราเป็นสหะโยคี เราเป็นวิญญาณที่วิวัฒนาการอย่างยิ่งใหญ่แล้วแต่ที่เลวร้ายที่สุดคือคนที่อ้างชื่อแม่พูดว่า "คุณแม่เคยบอกไว้และฉันบอกคุณเพราะคุณแม่เคยพูดไว้" - ทั้งๆ ที่แม่ไม่เคยพูดเรื่องนั้น เป็นเท็จทั้งหมด และมีบางคนใช้เงินของสหะโยคะและหาประโยชน์จากสหะโยคะ หาประโยชน์จากพวกเขา บางครั้งรวมถึงสหะโยคีด้วย และคนเช่นนี้กลายเป็นคนอวมงคลอย่างยิ่ง ใครก็ตามที่พยายามทำเช่นนั้นจะออกจากสหะโยคะไปอย่างน่าอาย แต่เราไม่ควรเข้าใจคนแบบนั้น ไม่ต้องทำอะไรกับคนแบบนั้น ไม่ต้องสงสาร เพราะความอวมงคลนี้จะทำร้ายทุกคนไม่สิ้นสุด ดังนั้น อยู่ห่างคนแบบนี้ดีกว่าเมื่อเอกาทศทั้ง 10 ก่อตัวขึ้นในบุคคล คนนั้นจะเป็นโรคเช่นเมะเร็งและโรคน่ากลัวที่รักษาไม่ได้แน่นอน โดยเฉพาะเมื่อพลังที่ 11 ซึ่งอยู่ตรงนี้ซึ่งเป็นจักรของวิราฎ ซึ่งเป็นการรวมกลุ่ม - เมื่อจุดนี้ติดไปด้วย คนนั้นไม่สามารถหายจากโรคได้ แต่...นอกจากนี้ แค่ 5 รวมกับ สมมุติ รวมกับมูลธาระหรือกับอากญาแล้วพวกเขาได้รับโรคชนิดร้ายแรง นั่นเป็นเหตุที่แม่พูดเสมอว่าให้ระมัดระวังจักรอากญาของคุณ เพราะนั่นเป็นจุดที่เลวร้ายที่สุดจุดหนึ่ง ซึ่งเมื่อเริ่มรวมกับเอกาทศนี้ แค่ว่าส่วนอะไรก็เกิดขึ้นได้กับคนๆ นั้น เขาอาจพบอุบัติเหตุร้ายแรง เขาอาจโดนตีจากใครบางคน ถูกฆ่า อะไรก็เกิดขึ้นได้กับคนๆ นั้น ที่ติดอากญาขวาและหนึ่งในเอกาทศ ไม่ว่าขวาหรือซ้ายนั้นหมายความว่า 5 จุดนี้ หากจุดใดจุดหนึ่งจาก 5 จุด หากรวมกับอากญา พลังปกป้องของพระเจ้าจะลดน้อยถอยลง เพื่อรักษาจักรอากญาของคุณให้เป็นปกติ เช่นตอนนี้แม่กำลังพูด ตอนนี้คุณควรมองแม่ตลอด เพื่ออยู่ในสติรู้ที่ปราศจากความคิดและจักรอากญาได้รับการผ่อนคลายแต่อย่าเอาสติออกไปตรงนี้ตรงนั้นตลอดเวลา จากนั้นคุณจะพบว่าสติของคุณจะค่อยๆ เป็นกลางเข้าสู่สติรู้ที่ปราศจากความคิด และสติของคุณจะถูกรักษาไว้ในอาการที่คุณไม่มีกังวลในเรื่องใดๆ ในสติรู้ที่ปราศจากความคิดไม่มีใครจะต้องคุณได้ นั่นเป็นป้อมปราการของคุณ เราต้องตั้งมั่นสติรู้ที่ปราศจากความคิดด้วยการนั่งสมาธิ นั่นเป็นเครื่องหมายว่าคุณกำลังก้าวสูงขึ้นกว่าเดิม หลายคนนั่งสมาธิและพูดว่า "ใช่แล้วคุณแม่เรานั่งสมาธิ" พวกเขาทำและพูดราวกับเครื่องจักรกล "ผมทำอยู่ ฉันทำอยู่ และทำอยู่" แต่คุณได้สติรู้ที่ปราศจากความคิดของคุณ อย่างน้อยที่สุดของน้อยที่สุดหรือยัง คุณรู้สึกลมเย็นออกมาจากศีรษะของคุณไหม มิฉะนั้น หากคุณทำอะไรอย่างเครื่องจักรกล มันไม่ช่วยอะไร ไม่ช่วยคุณและไม่ช่วยคนอื่นเลย ดังนั้น ภายหลังการตระหนักรู้เพราะคุณได้รับการคุ้มครองอย่างดีคุณรับพรทุกประการและอนาคตอันสดใสคุณมีความเป็นไปได้อันยิ่งใหญ่ของการทำลายล้างอย่างสมบูรณ์ แม้จะพูดอุปมาอุปไมยว่า คุณกำลังปีนขึ้นสูง และทุกคนสนับสนุนการปีนขึ้นของคุณ จับมือคุณ และมีหลายสิ่งมากที่คุณได้รับการปกป้อง เพื่อที่มุ่งขึ้นไป ไม่มีความเป็นไปได้ที่จะพลาดตกลงไปด้วย แต่หากคุณพยายามฉีกทั้งสายสัมพันธ์กับจักรธรรมและความรักของคุณ ทบตีผู้คนที่กำลังช่วยสนับสนุนคุณตลอดเวลา เช่นนี้คุณตกลงไปจากจุดที่สูงมาก สูงมากกว่า แม่หมายถึง คุณขึ้นสูงมากเท่าไรคุณตกลงมามากเท่านั้นและด้วยกำลังที่มากกว่าด้วย ลึกมากกว่าแต่ทุกๆ มานะที่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทำให้ ทุกๆ การสนับสนุนที่มอบให้คุณ ทุกๆ การดูแลที่มอบให้ - แม้กระนั้น หากคุณต้องการตกจากความสูงนั้นมันอันตรายมาก แต่เอกาทศพระ ณ เวลานั้น ณ เวลาที่ใครบางคนพยายามทำร้ายเหตุของสหะโยคะหลังจากเข้ามาในสหะโยคะนั้นจะทำให้คุณถูกต้อนอย่างหนักการโจมตีทั้งหมดแผ่ขยายไปมาก แต่ครอบครัวทุกคนได้รับการปกป้องไว้หากมีบางคนในครอบครัวนั้นปฏิบัติสหะโยคะ จะได้รับการปกป้อง แต่ในกรณีที่ครอบครัวต่อต้านสหะโยคีตลอดเวลาและพยายามก่อปัญหาให้พวกเขา จะถูกทำลายอย่างสมบูรณ์ในลักษณะที่แย่มาก เอกาทศพระนี้ออกมาจากอวยต์ตามที่แม่บอกคุณ ดังนั้น เราสามารถพูดว่าส่วนของการทำลายล้างส่วนใหญ่มาจากอวยต์ได้ แต่พลังทั้งหมดถูกมอบให้ผู้เดียวนั้นคือ มหาวิษณุ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ เพราะพระองค์เป็นผู้สนับสนุนจักรวาลทั้งหมด พระองค์เป็นโอมการ พระองค์เป็นไอเบรชัน ดังนั้นเมื่อพระองค์พิโรธจะทำให้จักรวาลทั้งหมดเริ่มแตก เพราะพระองค์เป็นพลังของพระแม่ซึ่งทะลุเข้าไปในทุกอะตอม ในทุกโมเลกุล และในมนุษย์ทุกคน ในทุกสิ่งที่มีชีวิตและไม่มีชีวิต เมื่อถูกรบกวนทุกสิ่งเข้าสู่อันตราย ดังนั้นความพึงพอใจของพระคริสต์มีความสำคัญมาก พระคริสต์กล่าวว่า "คุณต้องเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ" นั่นคือ ความไร้เดียงสา ความบริสุทธิ์ของหัวใจเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่คุณสามารถทำให้พระคริสต์พึงพอใจที่เป็นอยู่โดยเฉพาะในตะวันตกผู้คนพัฒนามองไปมากเกินไป พวกเขาพยายามเล่นคำและคิดว่าไม่มีใครรู้ว่าพวกเขากำลังทำอะไร คนแบบนั้นทุกคนต้องรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณทำพระเจ้าล่วงรู้หมด ถ้าในหัวใจของคุณไม่สะอาด มันอันตรายมากที่ใครจะทำท่าทางราวกับว่าเขาเป็นสหะโยคีที่ดีเลิศ คนแบบนั้นไม่ได้ถูกรอบงำ หรือพวกเขามีเงื่อนไขใดๆ หรือเป็นพวกอีโก้ แต่พวกเขาเป็นคนฉลาดเจ้าเล่ห์มาก และพวกเขารู้ว่าสิ่งที่พวกเขาทำ แต่มีคนที่ถูกครอบงำเหมือนกันและในสภาพนั้นพวกเขา พวกเขาพยายามทำร้ายตัวเองหรือร้องไห้บ่นน้ำตาและทำทุกสิ่งเหล่านี้มีบางคนคิดว่าหากพวกเขาทำร้ายตัวเองหรือทำอะไรสุดโต่งแล้วพระเจ้าจะมีความสุข - นั่นผิดพลาดอย่างยิ่ง หากคุณไม่สามารถเบิกบานในสหะโยคะ

หรือศาสนาใดที่ทำให้คุณมักกราบคนอื่นที่ไม่ใช่วตารของพระเจ้าก็ไม่ใช่ศาสนา

นี่เป็นอีกหนึ่งรูปแบบที่ผิดอย่างสิ้นเชิงศาสนาที่แท้จริงจะมอบความสมดุลให้คุณและจะพูดถึงการก้าวสูงขึ้นทางจิตวิญญาณเสมอ แต่พวกเขาจะไม่ขอเงินหรือทำให้คนธรรมดาคนใดคนหนึ่งยิ่งใหญ่เป็นที่เคารพ ดั่งนั้น เราควรเรียนรู้ลักษณะแตกต่างระหว่างสิ่งผิด สิ่งที่เป็นด้านลบ และสิ่งที่เป็นสัจธรรม เมื่อคุณพัฒนาวิจารณ์ญาณนั้นผ่านสติรู้ไวเบรชั่น หรือผ่านความคิดของคุณ คุณควบคุมตนเอง และแล้ว คุณกลายเป็นพลังเอกภพซะนั้นเมื่อคุณตั้งมั่นวุฒิภาวะของคุณแล้ววันนี้ แม่ให้พรคุณทุกคน ให้คุณทุกคนกลายเป็นพลังเอกภพศรัทธาและให้คุณพัฒนาความจริงใจที่จะนำคุณไปถึงภวะนั้นขอพระเจ้าอวยพรศรีมาตาสี นรมลา เดวี

1984-0930, 8th Day of Navaratri and Talk After the Puja, What We Have To Do Within Ourselves

View [online](#).

Ashtami Puja, Eighth day of Navaratri, Meudon, Paris (France), 30 September 1984.

วันนี้เป็นวันที่แปดของนวราตรี แต่เป็นวันที่ยิ่งใหญ่วันหนึ่งของสหะโยคี เพราะเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุด นั่นคือเราได้ข้ามผ่านศูนย์พลังงานที่เจ็ดมาแล้ว และเรายูบ่นศูนย์พลังงานที่แปด เราไม่ต้องคิดว่า เทวีได้ทำอะไรในวันที่แปด เราต้องคิดว่า วันนี้เราต้องทำอะไรบ้างภายในตัวเราเอง

หลังจากผ่านวันที่เจ็ด หลังการข้ามพ้นจักรที่เจ็ด – นั่นคือการก้าวขึ้นอย่างแท้จริงในการพัฒนาจิตวิญญาณของคุณ เราทำอะไรในวันที่แปด?

มันช่างสหะจริงๆ (โดยบังเอิญ) ที่ว่า วันนี้ควรเป็นวันอัษฎมิ เพราะเป็นวันที่เทวีได้เข้าผู้กระทำการบาปมากมาย อีกทั้งพวกปีศาจและพวกราชาสทานได้กระทำด้วยตนเองลำพังผู้เดียว ขณะนี้อ่านาจชั่วร้ายกำลังแสดงตัวอยู่ในมนุษยชาติ พวกมันแผ่ขยายออก อยู่ภายในตัวเรา ดังนั้นเราทุกคนต้องต่อสู้กับอำนาจชั่วร้ายเหล่านั้นภายในตัวเรา สงครามอยู่ภายในตัวของพวกเรา ไม่ใช่ภายนอก ครั้งแรกเมื่อคุณขึ้นสู่จักรที่เจ็ด และคุณอยู่บนก้าวที่แปด คุณต้องจำไว้ก่อนอื่นว่า คุณต้องต่อสู้กับอำนาจเหล่านั้นภายในตัวของเราเอง

พวกคุณทั้งหมดเป็นคนฉลาด บางครั้งก็ฉลาดเกินไปสักหน่อย ดังนั้นสิ่งใดที่แม่พูดคุณอาจจะบิดเบือนไปเสีย และอาจจะพยายามใช้คำพูดของแม่ไปในสติปัญญาที่เป็นของคุณเอง แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ดีหรือถูกต้องสำหรับคุณ คุณต้องการใช้มันเพราะคุณคิดว่าคนฉลาด และคุณอาจจะไม่รู้ว่าคุณกำลังใช้ความฉลาดของคุณในการเปลี่ยนแปลงคำสอนของแม่ และนั่นคือสิ่งที่คุณควรรู้ว่า อำนาจเหล่านี้กำลังแสดงตัวอยู่ในพวกเรา แสดงปฏิกิริยาผ่านทางความฉลาดของพวกเรา ผ่านอารมณ์ของเรา และผ่านร่างกายของเรา ดังนั้นเราต้องระมัดระวังอย่างมาก

เมื่อคุณก้าวขึ้นสู่สหะโยคะ คุณต้องระวังความเฉลียวฉลาดของคุณเป็นอย่างมาก เพราะความฉลาดมีความสามารถในการหลอกลวง และมันก็จะหลอกลวงเรา ไม่ใช่ใครอื่น และยังต่อต้านเรา ต่อต้านพลังทั้งหลายของเราเอง ดังนั้นเราต้องเตรียมพร้อม และมองเห็นตัวเราเอง ทันทีที่คุณเข้าสู่ก้าวที่ย่างที่แปด คุณควรจะต้องตั้งต้นที่การมองเห็นตัวคุณเอง

ตอนนี้ ตัวอย่างเช่น เมื่อแม่กล่าวมนตร์ว่า “ข้าพเจ้าเป็นครูของตนเอง” ทันใดนั้น ความฉลาดก็ตรงมาเสนอบริการให้อย่างคล่องแคล่วทันที “อ้อ ฉันเป็นครูของตัวเอง แล้วทำไมจะต้องฟังใคร ทำไมต้องฟังผู้นำคนใด ทำไมต้องฟังคนที่แก่กว่า หรือคนที่เข้าใจสหะโยคะได้ดีกว่า ฉันคือครูของตัวเอง” มันเป็นอีกทางหนึ่งต่างหากความหมายก็ตรงตามคำพูดคือ “ฉันเป็นครูของตนเอง ฉันต้องแก้ไขตนเองให้ถูกต้อง ฉันต้องใช้เครื่องมือแห่งแสงสว่างนี้เพื่อแก้ไขตนเอง” คราวนี้ ความฉลาดหลอกคุณอีก “คุณแม่พูดว่า ถ้าคุณรู้สึกถึงไวเบรชัน ก็เป็นการถูกต้อง นี่ฉันกำลังรู้สึกมีไวเบรชัน ฉันก็ใช้ได้แล้วซิ” หลอกลวงอีกแล้ว คุณกำลังหลอกตัวเอง เหตุผลคืออะไร? เหตุผลน่าสนใจมาก แม่เคยเห็นมนุษย์ธรรมดา – โดยเฉพาะคนตะวันตก – เป็นพวกที่ต่อต้านตัวเองอย่างหนัก แม่จะให้ตัวอย่างแก่พวกคุณ เมื่อคุณบอกคนบางคนที่ ถ้าจะไปสถานีรถไฟ ให้ไปตามถนนสายนี้ แล้วจะไปถึงสถานีโดยตรงเลย แต่ทันใดนั้น เขาจะพูดว่า “ปัญหาคือ ฉันจะตรงไปได้อย่างไร ในเมื่อตอนนี้ ฉันกำลังหันหลังให้สถานี ถ้าเดินตรงไป ฉันก็ต้องไปทางตรงกันข้าม” ช่างโงะอะไรเช่นนี้ แต่พวกเขาก็พูดกันแบบนี้ตลอดเวลา

ตัวอย่างเช่น คุณบอกพวกเขาว่า เขาจะสามารถขายรถได้มากขึ้น ถ้าไปที่ประเทศเยอรมนี แต่พวกเขาพูดว่า “มีปัญหว่า เยอรมันอาจก่อสงครามขึ้นอีก ฮิตเลอร์อาจจะคอยฆ่าฉันอยู่ก็ได้” ปัญหาเหลือเชื่อบางอย่างที่คุณนึกไม่ถึง สามารถออกมาได้จากสมองสมัยใหม่ และคุณจะต้องประหลาดใจ ที่คนพวกนี้ต่อต้านตัวเองอยู่ได้ตลอดเวลา

การสร้างภาพพจน์ทั้งหมดมันเป็นอย่างนั้นเพราะว่า ก่อนการตระหนักรู้นั้น คุณถูกแยกออกเป็นส่วนๆโดยสิ้นเชิง หัวใจของคุณต่อต้านสมอง และสมองต่อต้านตับ นี่เป็นเหตุผลที่พวกเขามีภรรยาสามแบบ แบบหนึ่งคือคู่รัก อีกหนึ่งเป็นชีวิตทางกาย และอีกคนหนึ่งคือภรรยา พวกเขาแตกแยกเสียจนทุกๆ เซลล์สามารถมีภรรยาหรือมีสามีได้ จมูกจะต้องการสิ่งอื่นๆ และมือก็ต้องการจะทำอย่างอื่น ส่วนลิ้นก็จะพูดอะไรอย่างอื่นออกไปอีก

เมื่อแม่ได้พบกับคนตะวันตก แม่ต้องเปิดพจนานุกรมหลายเล่ม เพื่อที่จะทำความเข้าใจสาเหตุที่เขามีพฤติกรรมที่แปลกขนาดนั้น พวกเขาต่อต้านตัวเองตลอดเวลา

ดังนั้น หลังจากการตระหนักรู้ นิสัยเหล่านี้จะมีความละเอียดมากขึ้น คราวนี้พวกเขาก็จะใช้สหะโยคะ แสดงความต่อต้านสหะโยคะเอง

สหจะเป็นของง่าย ๆ ตรงไปตรงมา แต่พวกเขาไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น พวกเขาต้องทำให้เป็นไปในทาง สหจะ (ไม่ใช่สหจะ) โดยสิ้นเชิงอยู่เสมอ

มีคนๆ หนึ่งในบ้านของแม่ ซึ่งทราบมาจากปัญหาฝั่งซ้าย ดังนั้น แม่บอกเขาว่า คุณต้องจุดตะเกียง และเอาสิ่งไม่ต้อออกให้หมดทุกๆ คืน เรามีน้ำมันถังใหญ่ในบ้าน เขาไม่กินไม่นอน เขาเผา น้ำมันทั้งหมดภายในเวลาหนึ่งสัปดาห์ เขาทำผ้าห่มดำ พนังทุกด้านดำ และเผาผ้ามา่นไปหมดด้วย เมื่อแม่กลับมา หลังจากแปดวันผ่านไป แม่พูดว่า คุณทำอะไรลงไป และเขามองดูเหมือนภูตจริงๆ เขาพูดว่า “ผมกำลังกำจัดภูต” แม่พูดว่า “พอทันที” ดังนั้นเขาพูดว่า “คุณแม่เป็นคนบอกผมเอง” แม่พูดว่า ขอบคุณพระเจ้าที่คุณไม่เอาไฟกองใหญ่มาเผาบ้านนี้หมดทั้งหลัง

ดังนั้น แม่ต้องระวังมากเวลาที่แม่พูดกับคุณ เมื่อไรก็ตามที่แม่บอกให้ทำอะไรหนึ่ง แม่ต้องรีบบอกอีกด้านหนึ่งทันที เพราะแม่ไม่ต้องการ – ถ้าแม่บอกคุณด้านนี้ คุณก็ไปอีกด้านหนึ่ง ไปสุดๆ อีกด้านหนึ่ง แม่เคยเห็น ความบ้าคลั่งและโง่เขลาเช่นนี้มากมาย

และวันนี้ เมื่อแม่กำลังจะคุยกับพวกคุณเกี่ยวกับ วินัย แม่ต้องบอกคุณว่า “วินัย ต้องเป็น สหจะ” คราวนี้หมายความว่าอะไร นั่นคือ อย่างแรกที่สุด “เผชิญหน้ากับตนเอง” สิ่งแม่พบในความคิดของคนตะวันตก เพราะ ว่าอีโกไม่อาจมีวินัยในตัวของมันเอง ถ้าคุณบอกพวกเขาว่า คุณต้องมีวินัย เขาคิดว่า แม่กำลังสร้างกองทหารขึ้นในพวกคุณ ความจริงมันก็คือ “การต่อสู้” การต่อสู้กับตัวคุณเอง คุณจะสู้ได้อย่างไร ถ้าคุณไม่มีวินัย

ทีนี้ถ้าแม่พูดว่า คุณต้องตื่นแต่เช้า อาบน้ำ แล้วนั่งลงทำสมาธิ แบบสหจะโยคะ คุณต้องพูดกับตัวเองเรียบๆ ว่า “มาเถอะ ตอนนี้คุณต้องตื่นเช้า” แบบสหจะโยคะ วิธีที่คุณหมุนพวงมาลัยล้อรถของคุณนั่นเอง

ดังนั้น แม่คิดว่าสิ่งที่คุณทำ ก็คงจะไม่นอนตลอดทั้งคืน อาจเป็นไปได้ นี่คือการมากเกินไปที่ไม่เข้านอนเลย แล้วลุกขึ้นมาตอนตีสอง ทำเสียงรบกวนคนทั้งบ้าน ใส่ผ้าเต็มอ่าง และเต็มบ้านไปหมดด้วย นั่งลงแช่น้ำ แล้วก็ไปหาวัด ไม่สบาย นี่เป็นสิ่งที่เหลวไหล ทำไม่ เพราะคุณต้องการจะอวด หรือ อาจจะต้องการทำร้ายตัวเอง ทั้งสองอย่างเป็นการกระทำที่ผิด อะไรก็ตามที่ต้องทำ คือ ต้องทำในวิธีที่น่าเพลิดเพลินที่สุด คุณจะกระทำเพียงชำระล้างสิ่งสกปรก หรือว่า คุณจะล้างจนเลื้อยผ้าฉีกขาดหมด

แต่วันนี้ ขณะที่แม่เห็นผู้คน – โดยเฉพาะคนฝรั่งเศส สหจะโยคีชาวฝรั่งเศส – แม่คิดว่ายังขาดวินัยอยู่ แม่ประหลาดใจมากทีเดียว สิ่งแรกที่สะดุด คือคุณไม่สามารถจัดการเงินภายในจำนวนที่จำกัดไว้ได้ – แม่หมายถึงเรื่องการเงิน มันกระทบกระเทือนคุณที่สถานะทางการเงิน อย่างเช่น ในห้องมีแสงสว่าง แต่ไม่มีใครดับไฟฟ้า มีสวิตช์สำหรับปิดไฟ เป็นสิ่งที่ทำได้ แม่หมายความว่า ใครๆ ก็ต้องรู้ และใบเสร็จที่เรียกเก็บเงินก็เพิ่มสูงโดยไร้ประโยชน์ นี่เป็นการไม่รับผิดชอบ ขาดความรับผิดชอบต่อสิ้นเชิง เงินจะต้องถูกใช้จ่ายก็หมดเปลืองเปล่า และสำหรับพวกเรา มันสำคัญที่เราควรมีชีวิตอยู่อย่างใช้จ่ายแบบสมเหตุสมผล – อย่างแรก แม่จะพูดถึงวินัยข้อใหญ่ – ตอนนี้เกิดอะไรขึ้น เมื่อบางคนพูดว่าทำไมไฟฟ้าจึงยังเปิดอยู่ ในทันทีเขากลายเป็นสิ่งที่เข้าใจได้ยาก พวกเขาพูดว่า “ฉันคือ แสงสว่าง” และแล้ว คุณก็ไม่ควรมีไฟฟ้าอีกต่อไป ไม่มีความจำเป็นต้องมีไฟฟ้า ประหยัดไฟฟ้าทั้งหมด แสงสว่างทั้งหมด คุณเป็นดวงอาทิตย์ ดังนั้นคุณก็ไม่ต้องการความร้อนใดๆ ด้วย

นั่นคือวิธีที่สิ่งต่างๆ เป็นเรื่องตลก คนต้องเข้าใจว่า จุดหลักเราต้องมีวินัย เป็นสิ่งแรกสุด เรากำลังอยู่ใน “ฝรั่งเศส” ไม่ใช่ชนบทเขาหิมาลัย ดังนั้น เมื่อคุณอยู่ในฝรั่งเศส เราต้องปรับตัวให้เหมาะสมกับการอาศัยอยู่ในประเทศฝรั่งเศส

จุดหมายหลักอย่างที่สอง คือ มีคนมากมายที่ไม่ทำงานอะไรเลย เป็นการดำรงชีวิตแบบฮิปปี้ หรือ ทำงานสักสองสามวัน และช่วงเวลาที่เหลือเขาทำอะไรกัน? พวกเขาพูดว่า เราทำสมาธิ หมายความว่าอะไร? พวกเขาหลับแล้วก็กรนโง่ๆ คุณไม่ต้องการเวลา ๒๔ ชั่วโมงสำหรับทำสมาธิหรอก พวกคุณทุกคน “ต้อง” มีงานทำ งานประจำด้วย มีคนบอกแม่ว่า ผู้หญิงจำนวนมากไม่ทำงานตั้งแต่แต่งงาน พวกเขาพูดว่า “ปล่อยให้สามีทำงานเถอะ” นั่นผิดมาก ถ้าคุณมีลูก ก็ไม่เป็นไรสำหรับระยะหนึ่ง แต่พวกคุณทั้งหมดต้องทำงานทุกวัน จริงๆ แล้วมันไม่มีวันหยุดพักผ่อนสำหรับพวกเราเลย

พระเจ้าสร้างโลกนี้ขึ้นในหกวัน และวันที่เจ็ด พระองค์ทรงพัก แต่วันที่แปด พระองค์ทำอะไร? พระองค์เริ่มให้การตระหนักรู้ “อย่างไม่มีข้อ” ทำงานอย่างหนัก คุณคงแทบไม่เชื่อว่า ในวินัยขนาดนี้ แม่เดินทางมากมายเพียงใดในสองเดือนที่ผ่านมา ทุกคืนแม่นอนตี ๒ ตื่นขึ้นตอน ตี ๕ แม่ไปอเมริกา กลับมาจากที่นั่น แล้วไปทั่วทั้งประเทศอังกฤษ หนึ่งเดือนเต็มแม่เดินทาง – จากเหนือจรดใต้ ตะวันออกไปตะวันตก เดือนหน้าก็จะไปสวีเดนแลนด์ ไปเยอรมัน แล้วไปออสเตรเลีย มิวนิค กลับมาลอนดอน จากนั้นไปอิตาลีกลับมาลอนดอน มีพิธีบูชาที่นั่น แล้วกลับมาฝรั่งเศสอีกครั้ง กลับมาลอนดอนอีก แม่ต้องย้ายบ้าน เกือบของทั้งหมด กลับไปอินเดีย ไปฮ่องกง ไปเมืองจีน กลับมา และแล้วไปดูแลอาศรมของพวกคุณในอินเดีย ๖ วัน แล้วกลับมาอีก แล้วก็ไปอเมริกา นี่แหละ สิ่งแม่ของพวกคุณกระทำในวินัยนี้ เมื่อคืนนี้ พวกเราเข้านอนตอน ตี ๓.๓๐ แต่พวกเขาบอกเราว่า มันเร็วไปชั่วโมงหนึ่ง ดังนั้น เรามองว่า ตกลง เข้าไปชั่วโมงหนึ่ง ดังนั้น เราจึงเข้านอนตี ๒.๓๐ แต่พวกคุณต้องทำตัวให้ได้อย่างนี้ เพื่อที่จะอดทนได้กับความลำบากตรากตรำทุกประเภท

คุณรู้ว่า ในสหะโยคะไม่อนุญาตให้มีการว่างงาน ไม่อนุญาตให้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐบาล คุณจะประหลาดใจที่ในอังกฤษเรามีคนว่างงานจำนวนสูงที่สุดในโลก แต่ไม่มีสหะโยคีที่ว่างงาน เวลานี้ คุณทั้งหมดต้องหาเลี้ยงชีพให้เพียงพอเพื่อใช้จ่ายในความเป็นอยู่ของคุณไม่ควรมีใครเป็นกาฝาก

เดี๋ยวนี้พวกเราชาวชนที่ไร้การศึกษา ซึ่งไม่มีงานอื่นดีกว่าการใช้แรงงาน หรือที่เรียกว่า คนเก็บขยะ ต้องนำไปฝึกงานพิเศษอย่างใดอย่างหนึ่งให้เชี่ยวชาญงานบางประเภท ไม่เช่นนั้นคนจะคิดว่า สหะโยคะ เป็นกลุ่มขอทานกลุ่มหนึ่ง ว่างงาน และน่าเวทนา

แต่คุณก็เห็นว่า เมื่อคุณกลายเป็นครูของตนเอง คุณคิดว่าครูทุกคนไม่ได้ทำงาน สวากของพวกเขาคือต้องเป็นผู้ทำงานทั้งหมด ครูหนึ่งอยู่ในที่แห่งหนึ่ง สวากช่วยกันดูแล แต่ไม่ใช่ครูของคุณ ครูของพวกเขาทำงานหนักมาก ดังนั้นคุณต้องอยู่ในรูปแบบเดียวกับที่ครูของคุณ

และที่ได้ยินมา “ไม่มีใครฟัง คุณบอกพวกเขาแล้ว เขาก็ไม่ทำ เขาเป็นพวกที่เกียจคร้าน” นั้นน่าเศร้ามาก บางครั้งบางคนก็พูดว่านี่คือคณะของคนกินดอกบัว หรือเป็นขอทานจำพวกหนึ่ง หรือคนโรคเรื้อน ผู้ซึ่งทุกขั้วทรมานจากโรคร้ายที่น่าขยะแขยง และแล้วเมื่อรู้สึกถูกสบประมาท “สุดขีด” คุณรู้ว่า พวกคุณเป็นลูกๆ ของแม่ ผู้คนจะนับถือพวกคุณ หรือนับถือแม่ได้อย่างไร ถ้าคุณไม่มีวินัย?

สำหรับคนฝรั่งเศส แม่ควรพูดว่าพวกเขาควรปฏิบัติ เมานะ ‘Mauna’ หมายถึง ความเงียบ เมื่อใดที่พวกเขาเปิดริมฝีปากพวกเขาก็จะจ้อไปเรื่อยราวกับนกตัวหนึ่ง แม่เคยเห็น จักจี้ก จักจี้ก ตลอดเวลา คุณควรแลกเปลี่ยนกับคนอังกฤษ พวกเขาไม่เคยคุยกัน ต้องให้กระแทกศีรษะเสียก่อนจึงจะพูด คุณถามเขาสิบคำถาม และเขาจะไม่พูดเลยสักคำ เขาเพียงแค่ “จ้องดู” นี่เป็นพวกสุดโต่งสองแบบที่แม่ไม่สามารถเข้าใจได้

ขณะนี้เป็นการดีที่จะสงบเงียบ หรือมันเป็นการยากสำหรับพวกเรา ที่จะพูดจาให้เป็นที่น่าพอใจ สำหรับผู้อื่น ดังนั้น มนตรีบทแรกควรเป็น “คุณแม่ช่วยสอนสิ่งที่ดีให้เราไว้พูดกับคนอื่น” “พรุ่งนี้หรือวันนี้ฉันควรพูดอะไรที่ดีๆ - เอาเป็นว่าวันนี้ - เมื่อฉันตื่นนอน ฉันควรพูดอะไร? อะไรจะนำสันติมาสู่ผู้อื่น?” แต่ไม่ใช่อย่างนั้น ไม่เคยเลย มีแต่คิดว่าในตอนเช้าฉันจะเริ่มด้วยข้อนี้ๆ ดีทุกคนให้ “ตื่น ตื่น ตื่น”

วินัย ต้องมาจากภายในของคุณเอง ไม่ต้องมีใครมาบอกคุณหรอก และถ้ามีคนบอก คุณก็รู้สึกน้อยใจ ดังนั้น แม่ไม่รู้จักบอกอย่างไรถึงเรื่องทั้งหมดนี้ ให้เข้าไปอยู่ในหัวใจ ไม่ได้ล่องลอยอยู่ในอากาศ วินัยที่มาจากภายใน ก็เหมือนกลิ่นหอมของดอกไม้ ให้ความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์แก่คุณ และให้อิสราภาพแก่ผู้อื่นด้วย

คุณนะ แม่จะพูดว่า แม่มีนิสัยบางอย่างที่ไม่ดี หรือนิสัยที่ดี สมมุติว่าแม่มีกุญแจดอกหนึ่ง ซึ่งเป็นของที่เห็นชัดมาก กุญแจ ไม่ว่าในกรณีใดแม่ก็จะไม่วางไว้ตรงโน้นตรงนี้ แม่จะวางไว้ในที่ที่ถูกต้อง ดังนั้น เมื่อกุญแจหายไป แม่ก็แน่ใจว่ามันหายไปโดยบางคน ไม่ใช่เพราะแม่แม่แน่ใจเรื่องนี้ เพราะแม่รู้จักตัวเองเป็นอย่างดี แม่ไม่สามารถวางไว้ที่อื่นได้ คุณล่ะ แน่ใจในตัวเองหรือเปล่า? เพราะว่าคุณไม่มีวินัย คุณย่อมไม่แน่ใจ

แม่ถามบางคนว่า “สบายดีหรือ?” สับสน ที่นี้ถามว่า “นั่นคืออะไร? คุณได้รับการตระหนักรู้หรือไม่?” เขามีความเมตตาตามากกับแม่เห็นไหม? เขาคิดเช่นนั้น

ตอนนี้เวลาที่เหลือน้อย และคุณก็ยังเป็นอย่างน้อย แม่ควรจะรู้สึกอย่างไร? ดังนั้น วันนี้เป็นวันที่แม่ของคุณชักดาบออกมาฆ่าศัตรูทั้งหมด และพวกคุณก็ต้องฆ่าศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดภายในตัวของตนเอง นั่นคือ ความไม่มีวินัย และ ไร้ความรับผิดชอบ

คนที่มีความคิดตลกๆ เห็นพ้องความใจ กับ ความไม่มีวินัยของเขา แม่รู้จักสหะโยคีคนหนึ่ง ซึ่งไม่ได้อาบน้ำมาอย่างน้อยหนึ่งปี และมีคนรายงานให้แม่ทราบ เมื่อแม่ถามเขาว่า “ทำไมคุณไม่อาบน้ำ?” เขาพูดว่า “ผมปล่อยวางแล้ว” ดังนั้น แม่บอกให้เขาไปอาศัยอยู่ที่ภูเขาหิมาลัยพร้อมด้วยการปล่อยวางนี้ คุณเห็นไหม ว่าคนอื่นๆ รู้สึกยึดติด คนอื่นๆ รู้สึกว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะอยู่ร่วมกับคุณ

คุณต้องมีเมตตาต่อผู้อื่น คุณต้องเรียบง่ายและสะอาด นี่เป็นของง่ายมาก ที่แม่ต้องบอกคุณเดี๋ยวนี้ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นสัญลักษณ์ของความสะอาดภายใน

ดังนั้น เรามาถึงด้านที่ละเอียดของสหะโยคี คือ เรียบง่ายอย่างที่สุด คือความเมตตา คือการให้อภัย คือความรัก แต่สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของทั้งหมดคือการรับใช้พระเจ้า เรากำลังทำงานของพระเจ้า เราจะเหนื่อยได้อย่างไร? ความขยันกำลังเคลื่อนผ่านเข้ามาในตัวเรา

ความเมตตานี้มันช่างเต็มเปี่ยม ความรักนั้นสวยงามอย่างยิ่ง เราจะไม่กระทำได้อย่างไร เราควรจะมีแรงกระทำ แต่เราต้องรู้ว่า ความรักนี้มีความแรงเท่า “มหาศาล” อยู่ภายในตัวเอง

ดังตัวอย่าง ถ้าคุณรักใครสักคน ถ้าคุณมีลูก คุณวิตกกังวลอย่างไรเกี่ยวกับลูก คุณต้องทำงานมากมายเพียงใดเพื่อเด็กน้อยคนนั้น ถ้าความเมตตาฉายชัด คุณจะเห็นโลกทั้งใบถูกสร้างสรรค์ออกมาจากสิ่งนี้ พระเจ้าสร้างจักรวาล โลกนี้ และพวกผู้คนเช่นคุณออกมาจากความเมตตาเท่านั้น เพียงความเมตตาของพระองค์ท่านประการเดียว

บางคนถามแม่ในวันหนึ่งว่า “ท่านแบกความปวดหัวนี้ไว้นานตัวท่านทำไม?” ความปวดหัว เป็นเรื่องที่ดีมาก เป็นภาระที่สวยงามอย่างยิ่ง เพราะว่ามีความเป็นไปได้มากมาย ดังนั้น คนต้องมองโลกในแง่ดี

แต่คุณจะตระหนักรู้ได้ เมื่อคุณมองโลกในแง่ดี คุณสั่งสอนผู้อื่น แต่ไม่ได้สอนตัวคุณเองว่า “ฉันต้องมีความรู้สึกที่ดีที่จะปรับปรุงตนเอง มองโลกในแง่ดีสำหรับความรักของตนเอง นั่นคือรางวัล เป็นการให้ที่สุขใจมาก” คนเหล่านี้เติบโตเร็วมาก คุณลักษณะของเขาขึ้นสูงอย่างรวดเร็ว พวกเขากลายเป็นบุคคลที่สวยงาม พวกเขาทำงานเป็นหลักการในสหะโยคะ พวกเขาไม่เคยแตกแยก และไม่ทำตัวเป็นกลุ่มๆ พวกเขาไม่ใช่สหะโยคะสำหรับผมอีโก้ของเขาให้เต็ม

ดังนั้นในวันนี้ วันอัษฎมิ ซึ่งเป็นวันที่มีพลังอำนาจมาก คุณตั้งสมมติฐานว่า พลังภายในตัวคุณ ที่จะ “สามารถ” ต่อสู้เชื้อโรคร้ายภายในตนเองได้ “และสำหรับผู้อื่น ฉันก็มีความเมตตา และความรัก ‘ฉัน’จะเป็นเช่นนั้น ไม่ใช่ ‘คนอื่น’” นี่คือการที่เรามักจะผิดพลาด เราชอบคิดว่า “คุณแม่อีกำลังสอนคนอื่นอยู่ ไม่ใช่ฉัน”

และความเมตตานี้ จะนำมาโดยตรงซึ่งความงามของสหะโยคะ

มีกฎแห่งสวรรค์ที่แน่นอน และคุณไม่สามารถข้ามพ้นไปได้ ถ้าคุณข้ามไป แม้ก็ไม่สามารถช่วยคุณได้เลยแม้แต่น้อย ที่นี้ถ้าคุณพูดว่า “ฉันจะใส่พริกเข้าไปในตาของฉันเดี๋ยวนี้ และมันไม่ควรแสบร้อน” แม่ไม่อาจช่วยคุณได้ สิ่งใดก็ตามที่เป็นกฎของสวรรค์ คุณต้องทำตามนั้น เช่น ในฝรั่งเศส ถ้าคุณขับรถชนคน คุณจะต้องลงไปนอน คุณขับรถเป็นไซ้ไหม? ดังนั้น ถ้าคุณขับรถชนคนที่นี่ แม้ก็สาบสูญ แม่ต้องพูด เพราะแม่ไม่ค่อยเข้าใจกฎของมนุษย์ดีนัก เช่นในอังกฤษ กฎก็แตกต่าง ในฝรั่งเศสเป็นอีกอย่างหนึ่ง ในอเมริกาเป็นอีกอย่างหนึ่ง ผู้คนที่น่าชื่น

แต่ในอาณาจักรแห่งพระเจ้า –ทุกหนทุกแห่งเป็นกฎเดียวกัน ไม่ว่าคุณจะอยู่ในฝรั่งเศส หรืออังกฤษ หรืออินเดีย กฎเดียวกัน ไม่ว่าคุณจะอยู่ในโลกนี้ หรือบนดวงจันทร์ หรือบนดาวพฤหัสบดี กฎเดียวกัน ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ สัตว์ หรือธรรมชาติ ก็เป็นกฎเดียวกันหมด แต่คุณรู้กฎหมาย คุณเป็นคนขับรถ คุณต้องระวังตัว ถ้าคนขับไม่รู้กฎหมายจราจร พระเจ้าก็ต้องคุมครองผู้โดยสารแล้ว

ดังนั้น คนต้องรู้ว่า นี่คือนิยามของสวรรค์ ซึ่งเราต้องอยู่ด้วยความนับถือตนเอง เราต้องมีความบริสุทธิ์ ต้องมีเกียรติยศ เราไม่สามารถขโมยเงินหรือสิ่งของ หรือเป็นกบฏ เราไม่สามารถฆ่าผู้อื่น ทุบตีผู้อื่น หรือพูดจาแข็งกระด้างกับผู้อื่น เขาทั้งหลายก็เหมือนกับเรา และที่เรามีความนับถือ สำหรับทุกคนที่มีความสูงส่ง สำหรับนักบุญทั้งหลายที่เป็นสหะโยคี และสำหรับผู้นำทั้งหลายซึ่งเป็นผู้แทนของแม่ ด้วยสิ่งนี้ทั้งหมด เราจึงเป็นคนที่แตกต่างกันออกไป เราเป็นเชื้อชาติที่แตกต่างกัน เราเป็นผู้ทรงไว้ซึ่งความดีมีศีลธรรม มีความชอบธรรม และเรามีจิตใจที่เป็นเช่น นั้น เราแน่ใจในทุกสิ่ง เราเกี่ยวข้องกับทุกๆ สิ่ง และเราเป็นบุคลาธิษฐานแห่งความเมตตา แห่งความรักของพระเจ้า นั่นคือสิ่งที่เราเป็น เราไม่ใช่คนธรรมดาสามัญ

แม่ถามเด็กคนหนึ่งว่า “ใครเป็นเพื่อนของหนู?” เธอตอบว่า “มีคนเดียว” แม่ถาม “ทำไมล่ะ?” “เพราะว่าเธอเป็น สหะโยคินี นอกนั้นเป็นคนธรรมดา” “ครูละ เป็นไงบ้าง?” “ธรรมดามาก” “แล้วครูใหญ่ของหนูล่ะ?” “ยิ่งธรรมดาที่สุด” และแล้ว แม่เอารูปของนายกรัฐมนตรีให้ดู เธอมองดูและแปลกใจมาก เธอพูดว่า “นี่ยิ่งธรรมดากว่าครูใหญ่เสียอีก” เธอพูดอย่างน่ารังเกียจมาก “คุณแม่ ทำไมถึงเก็บรูปแบบนี้ไว้กับตัวคะ” นั่นคือสิ่งที่เราเป็น พวกเด็กๆ เข้าใจมากกว่าเรา ใช่ไหม?

เพราะว่าสมองของเราต่อต้านเราในบางครั้ง สมองที่พัฒนามากเกินไป ดังนั้น เมื่อวานนี้แม่เห็นคนหลายคนมีปัญหาที่เอกาทศะ (Ekadasha) แม่รู้สึกประหลาดใจ ดังนั้นแม่บอกให้เขาพูดแต่เพียงว่า “คุณแม่ ท่านอยู่ในศีระของข้าพเจ้า” เพราะเราไม่มีความเฉลียวฉลาด เราเรียบง่ายเกินไป พวกคุณทั้งหมดควรเป็นคนเรียบง่ายอย่างแม่ บุคคลที่เรียบง่ายโดยสิ้นเชิง นี่แหละ มีประสิทธิภาพมาก

ตอนนี้แม่คิดว่า แม่ครอบคลุมหมดทุกจุดแล้ว แต่ถ้าคุณมีคำถาม คุณก็ถามได้ในวันนี้

คำถาม : คุณแม่ พวกเรารู้สึกที่จักรเดียวกัน รู้สึกที่ขามากกว่าที่นิ้วมือ
คุณแม่ : เป็นเพราะว่าความเป็นหนึ่งเดียวไม่ได้อยู่ที่นั่น คุณต้องเข้ากลุ่ม คุณต้องรวมเป็นหนึ่งกับกลุ่มให้มากขึ้น

ร่างกายต้องเป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่มมากขึ้น สิ่งที่เกิดขึ้น ถ้าคุณไม่เป็นคนที่ร่วมกลุ่ม บางครั้งคุณจะมีความรู้สึกแค่ตามหา บางครั้งก็แค่บนฝ่ามือ บางครั้งรู้สึกแค่ข้างในศีรษะ นั่นไม่ใช่สิ่งที่ดี คุณควรจะเป็นส่วนรวมมากขึ้น คุณควรพบปะผู้คนให้มากขึ้น สนใจสิ่งต่างๆ มากขึ้น เห็นไหม ร่างกายของคุณจะไม่ทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ จนกว่าคุณจะใช้ร่างกายนั้น

เนื่องจากคุณทำส่วนตัว คุณจึงไม่ได้พัฒนาความเป็นส่วนรวม เพราะคุณจะไปใช้ที่ไหน คุณแก้ไขตนเองเพื่อที่จะไปให้ผู้อื่น และถ้าคุณไม่มีการให้ออกไป ถ้าคุณไม่ปฏิบัติกรอย่างเป็นส่วนรวม ก็จะไม่มีการหมุนเวียน

ตัวอย่างเช่น มีผลไม้ผลหนึ่ง และคุณเด็ดมาจากต้น ปล่อยให้สุกข้างนอก ผลไม้จะเน่าอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าผลติดอยู่กับลำต้นจนสุกด้วยตัวของมันเอง มันก็จะเติบโตเอง ก็จะทำให้คุณสมบัติที่ถูกต้องแก่ตัวมันเองและแก่ต้นไม้ รสชาติย่อมจะอร่อยกว่า และคนที่มาอยู่ใต้ต้นไม้ก็จะได้รับผลของต้นไม้ด้วย แต่ผลไม้ที่ถูกแยกไว้ต่างหาก จะสูญหายไปในเวลาไม่นาน นั่นคือเหตุที่คนเราควรรวมเป็นหมู่คณะ

คำถาม : คุณแม่ เราจะพัฒนาการแยกถูกผิดให้ดีขึ้นได้อย่างไร?

คุณแม่ : การแยกถูกผิดผ่านทางจักรฮัมสะ ที่ฮัมสะ (ระหว่างคิ้ว) นั้นเป็นสิ่งที่เรียบง่ายมาก ในทางกาย เราใช้กิ(เนยบริสุทธิ)หยดเข้าไปในจมูก ส่วนทางด้านอารมณ์ คนเราไม่ควรร้องไห้มากเกินไป โดยเฉพาะผู้หญิง ขอบวุ่นวายอยู่กับการร้องไห้ บางทีแม่เองก็รู้สึกคล้ายจะร้องไห้บ้างเหมือนกัน แต่ก็ยากมาก ดังนั้น บางทีผู้ชายก็ร้องไห้ได้เหมือนกัน

ที่นี้ในด้านจิตวิญญาณ การพัฒนาการแยกถูกผิด — โดยการมีสติรับรู้พลังไวเบรชั่น เมื่อไวเบรชั่นของคุณได้รับการพัฒนา และแล้วคุณย่อมมีการแยกถูกผิดเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ เปรียบเสมือนกับคุณเป็นคอมพิวเตอร์เครื่องใหญ่ มันต้องทำงานอย่างเต็มที่ และคุณจะไม่แปลกใจว่าคุณเป็นคอมพิวเตอร์ชนิดไหน แม่จะยกตัวอย่างของวอร์เรนให้พวกคุณฟัง เดวิดสามีของแพท โพรล ได้มาวัดพื้นที่ที่บ้านของแม่เพื่อทำธุระบางอย่างขณะที่วอร์เรนกำลังนอนหลับอยู่ เดวิดที่นางสงสารกำลังทำงาน ส่วนวอร์เรนกำลังนอนหลับ และในความฝันของเขา เขาฝันว่า เขาได้ทำการวัดพื้นที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว ในอาการครึ่งหลับครึ่งตื่น เขาลุกขึ้นมาบอกว่า บ้านนี้วัดเสร็จแล้ว. . . . เท่าไรหรือ? สามพันเก้าร้อย กับอีกสิบหกตารางฟุต และตรงกับที่เดวิด โพรลบันทึกไว้พอดี เดวิดที่นางสงสาร ทำงานหนักมาก เพื่อวัดทุกสิ่งทุกอย่าง เขาตกใจจนพลัดตกจากเก้าอี้

วันนี้ แม่ก็ได้บอกกับ ก็โดว่า แม่คิดว่า แม่ได้ใช้เงินไป สามร้อยแปดสิบปอนด์ ก็ได้พูดว่า ไม่ใช่ แค่สามร้อยปอนด์เท่านั้น แม่ไม่เคยนับเงินเลยจริงๆ แม่เพียงแค่พูดออกไป และเมื่อเขาลงนับดูก็นับได้ สามร้อยเจ็ดสิบเก้า ซึ่งเมื่อรวมกับที่แม่ได้ให้เขาไปหนึ่งปอนด์แล้ว ก็เป็นสามร้อยแปดสิบพอดี เป็นความจริง และนั่นคือ คุณกลายเป็นคอมพิวเตอร์ได้อย่างไร คณิตศาสตร์ทั้งหมดเข้ามาทะลุปรุโปร่งอยู่ในสมองของคุณ ช่างเป็นพลังแรงกล้าจริง

แต่ ก่อนอื่นใดทั้งสิ้น คุณต้องมีความมุ่งมั่นแน่วแน่ในการอุทิศตน บุคคลบรรลุผลได้ด้วยสิ่งนี้

มีพรมากมายรอคอยคุณอยู่ เพื่อจะเปิดเผยชัดเจน เพียงแต่คุณต้องมีความเพียรอันแน่วแน่ในการอุทิศตน และกล่าวคำอุทิศ

พระเจ้าทรงอวยพระพรแด่คุณ

ไวเบรชั่นมีพลังมหาศาลมากแล้ว แม่ไม่รู้ว่าหลังพิธีบูชาจะมีอะไรเกิดขึ้นกับแม่ เสร็จสิ้นพิธีแล้ว ดอกไม้เริ่มบานสะพรั่ง พวกคุณรู้ดี เหล่าดอกไม้ขยายกลีบผลิบาน

1985-0531, ศรี เทวี บูชา

View [online](#).

ศรี เทวี บูชา

ซานดิเอโก, สหรัฐอเมริกา, ๓๑ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๙๘๕ (พ.ศ. ๒๕๒๘)

ขอพระเป็นเจ้าอวยพรพวกคุณ

แม้มีความสุขมากที่ได้มาอยู่ในอาศรมที่ซานดิเอโก นี่คือนสถานที่ที่งดงามมาก และได้แสดงออกอย่างมากมายถึงความรักของพระเป็นเจ้าของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ในรูปแบบที่ท่านต้องการช่วยพวกคุณในทุกๆ ขั้นตอน ถ้าพวกคุณอยากมีอาศรม หากพวกคุณต้องการมีสถานที่ที่เหมาะสม หากพวกคุณต้องการดูแลลูกๆ เป็นอย่างดี หากคุณต้องการทำงานของพระเป็นเจ้า ทุกอย่างจะได้รับการดูแล ทุกอย่างจะถูกทำให้ปรากฏออกมา หากว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ปรากฏออกมาแล้ว พวกคุณจะทำงานกันได้อย่างไร? แล้วทุกอย่างก็สำเร็จลงได้ เห็นได้อย่างชัดเจนถึงหนทางที่ทำให้พวกเราทำอาศรมในที่ต่างๆ เหล่านี้ เป็นสถานที่ที่สะดวกสบายจริงๆ และในราคาเหมาะสมที่พวกเราสามารถจ่ายได้ พวกเราสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขร่วมกันได้ นี่คือนสถานที่อันถูกสร้างขึ้นจากความรักให้พวกคุณทุกคน

ดังนั้น เรื่องแรกที่พวกเราต้องจำไว้คือ พวกเราควรมีความรักอย่างสมบูรณ์แบบให้แก่นกันและกัน พวกเราไม่ควรไวใจคนที่พยายามแบ่งแยกพวกเราออกจากกัน หรือคนที่พยายามมอบแนวความคิดผิดๆ ให้แก่เรา เราสามารถมองออกได้โดยไม่ยากกว่าใครคือสหจะโยคีโดยหัวใจอย่างแท้จริง สามารถดูออกได้ไม่ยากเลย คุณต้องเป็นคนมีประสาทสัมผัสไวกว่านี้อีกเล็กน้อย แล้วคุณจะค้นพบคนแบบนั้นได้อย่างง่ายดาย ไม่ว่าอะไรก็ตามที่แฝงไว้ด้วยเล่ห์เหลี่ยมจะถูกค้นพบได้ ไม่มีใครสามารถมีพฤติกรรมต่อต้านพระเป็นเจ้าได้ เพราะทุกอย่างจะถูกค้นพบและปรากฏตัวออกมา

แต่พวกเราต้องตั้งสติที่คุณแม่ของพวกคุณอย่างสมบูรณ์ แต่บางคนก็ออกจะคลั่งไคล้ไปสักหน่อย เพราะพวกเขาเป็นพวกชอบยึดติด ไม่เป็นไร คุณก็จะดีขึ้นเอง แต่ความคลั่งไคล้ก็ดีกว่าความสงสัย ดังนั้น คนที่ทำอะไรมากเกินไป ควรพิจารณาว่าจะมีชีวิตที่ ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ตนเห็น ไม่ว่าอะไรก็ตามที่ตนเข้าใจในสหจะโยคะ ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ก็จะยอมรับ โดยไม่มีความวิตกกังวลเลยแม้แต่น้อย

นี่คือประเด็น พวกเรามักสร้างภาพลักษณ์เกี่ยวกับสหจะโยคะของเราขึ้นมา พวกเราสร้างไม่ได้ มันเป็นเรื่องของมันอยู่แล้ว พวกเราไม่สามารถสร้างภาพลักษณ์ของเรา เราคิดว่าสหจะโยคะควรเป็นเช่นนั้น สหจะโยคะควรเป็นเช่นนั้น เป็นไปไม่ได้ คุณไม่สามารถประนีประนอม ไม่เลย มันต้องเป็นในแบบที่มันเป็น ไม่สามารถเป็นสิ่งที่คุณนึกอยากให้มันเป็นได้ คุณจะหล่อมั่นขึ้นมาไม่ได้ เพราะว่ามันถูกกำหนดไว้ตั้งนานมาแล้ว และตอนนี้มันก็เป็นในแบบที่มันเป็น และนั่นคือเหตุผลที่มันทำงานออกมาได้ดีมาก มีประสิทธิภาพมาก แต่เพื่อให้มันทำงานได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คุณต้องยอมรับในการทำงานของมัน

อย่างเช่น ตารางเวลาของเมื่อวาน แม้ว่าต้องมีอะไรสักอย่าง และเวลาก็ยังไม่พร้อม เวลาที่แม่ใช้ไปกับที่นี้จะต้องถูกใช้เพื่อการยกยูดทาลินีของพวกเรา ไม่อาจเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แม่ใช้เวลาห้านาที เพื่อให้การตระหนักรู้แก่พวกเรา ดังนั้น คุณควรเข้าใจทุกเรื่องในท่านองนี้ แล้วคุณก็จะค่อยๆ มองเห็นการละเล่นของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ว่าทำงานออกมาอย่างไร ช่วยคุณอย่างไร

แต่หากสมมุติว่าพระเป็นเจ้าได้นำของบางอย่างมาวางไว้ต่อหน้าคุณ ดร. วอร์ลิการ์ได้เล่าเรื่องทั้งงดงามมากให้แม่ฟังเกี่ยวกับเรื่องนี้ ซึ่งน่าสนใจมากกว่า ระหว่างเทวีแห่งทรัพย์สมบัติ และเทวีแห่งการศึกษา มีเรื่องขัดแย้งกันเล็กน้อย เราอาจกล่าวได้ว่า การศึกษาหรือพระแม่สร้อยสวดี หากว่าเราละทิ้งไปหรือชื่นชมมากเกินไป ก็จะทำให้เราเต็มไปด้วยอึดตา ในลักษณะที่ว่า หากคุณกลายเป็นคนที่เอาแต่เรียน เรียน เรียน คุณก็ถูกโยนไปยังด้านหนึ่ง

สุภาพสตรีท่านนี้ต้องการทดสอบอำนาจของทรัพย์สมบัติ จึงได้กล่าวแก่พระแม่ลักษมีว่า “พวกเรามาลองดูกันกับชายคนนี้เกิด” ชายคนนี้เป็นขอทาน เขาต้องการเงินเป็นจำนวนมาก ดังนั้น พระแม่ลักษมีจึงใส่เงินจำนวนมากลงในภาชนะที่ใหญ่มาก ซึ่งเราเรียกว่า ฮันดา (handa) และวางไว้บนทางที่เขาจะผ่าน ขณะที่ชายผู้นี้กำลังเดินอยู่ พระแม่สร้อยสวดีได้เข้าไปสู่จิตใจของเขา เมื่อพระแม่สร้อยสวดีเข้าไปในใจเขาแล้ว เขากลายเป็นคนที่เต็มไปด้วยอึดตาและไม่แม้แต่จะมองสิ่งนั้น เขาแค่เดินผ่านไป นี่คือนสิ่งที่เขาต้องการแต่เขาก็เดินผ่านไป

เรื่องนั้นบอกสิ่งหนึ่งกับเรา นั่นคือเมื่อคนเต็มไปด้วยอึดอัด เริ่มวางแผนของตนเอง เริ่มสร้างคำแนะนำของตนเอง สร้างภาพลักษณ์ของตนเอง และสิ่งที่ตามมาคือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ผู้พยายามจัดหาสิ่งที่คุณจำเป็นต้อง การแก้ปัญหาในชีวิต ย่อมอันตรายหายไป นี่คือนั่นที่เกิดขึ้น พวกเราไม่ยอมให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ดำเนินไปตามการละเล่นของท่าน ที่กล่าวถึงนี้ไม่ได้หมายความว่าในระดับของวัตถุเท่านั้น เป็นความจริงในระดับของอารมณ์ความรู้สึกด้วย เป็นความจริงในระดับของร่างกายด้วย และที่ดีที่สุดก็จริงในระดับของจิตวิญญาณเช่นกัน ดังนั้น พวกเราไม่ควรหลงประเด็น ให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เล่นบทบาทของท่าน และพวกเราก็จะได้เห็นการดูแลจัดการของท่าน

อย่างที่พระกฤษณะได้กล่าวว่า “กรรมญเวยาริกการสเด” “เป็นหน้าที่ของเราที่ต้องทำหน้าที่” (จากภควัทคีตา อรรถาธิบายที่ ๒ โศลกที่ ๔๗) ตอนนี้พวกเราทำบูชาแล้ว ทำอารตีแล้ว แม่ได้พูดว่า “ไม่เป็นไร ถ้าพวกเราทำได้ แต่ถ้าทำไม่ได้แม่ก็จะนั่งเครื่องบินเที่ยวเย็น” แม่ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นปัญหา ไม่ว่าจะทำเครื่องบินตอนเช้า หรือเครื่องบินตอนเย็น ไม่เป็นปัญหาเลย แม่รู้สึกผ่อนคลายอย่างที่สุด เราได้ถกเถียงกันถึงประเด็นสำคัญที่ต้องยกขึ้นมาพูด อาจต้องใช้เวลากับเรื่องนั้นบ้าง แต่ก็เป็นสิ่งที่ต้องทำ นี่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเรา ดังนั้น แม้จะไม่ได้วิตกกังวล ว่าแม่ต้องไปให้ทันเครื่องบินตอนตีหนึ่ง ไม่เป็นไร แม่จะไปเครื่องบินเที่ยวกลางคืน แม่ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันต่างกัน

ดังนั้น ขอให้พวกเรามีจิตใจที่ผ่อนคลาย เพื่อจะมองดูว่า เรื่องต่างๆ เข้ามาหาเราได้อย่างไร โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผู้นึก (ภาษามาราฐี)

ตอนนี้ เมื่อพวกเราเข้าใจว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีการละเล่นที่สมบูรณ์แบบของท่าน มีการทำงานของท่าน ทุกสิ่งทุกอย่างกำลังทำงานเพื่อพวกเรา เพื่อพวกคุณผู้เป็นสหะโยคี เมื่อคุณตระหนักถึงสิ่งนี้ คุณจะรู้สึกผ่อนคลายอย่างสมบูรณ์แบบ และอยู่ในปีติสุข แต่เมื่อคุณเริ่มที่จะ “โอ้ มันควรจะเป็นอย่างนี้ มันควรจะเป็นอย่างนั้น” ทุกอย่างก็จะต่อต้านกับความปีติสุข ไม่ว่ามันจะมาอย่างไรก็ไม่เป็นปัญหาทั้งสิ้น เมื่อใดที่คุณสร้างทัศนคติเช่นนี้ ปีติสุขเบิกบานก็จะสมบูรณ์แบบ

แม่เคยเห็นเช่นกัน ในชีวิตที่เต็มไปด้วยอารมณ์ความรู้สึก พวกคุณต้องทนทุกข์ทรมานอย่างมาก เหตุผลก็คือคุณเริ่มคิดในทุกๆ เรื่อง ในอินเดีย วิธีการที่พวกเราแต่งงานกันเป็นสิ่งที่เรียบง่าย ตั้งแต่เป็นเด็กแล้วพวกเราถูกสอนมาว่า “เธอจะแต่งงาน ดังนั้น จงเรียนรู้ว่าจะอยู่กับสามีได้อย่างไร” และผู้ชายก็ได้รับการอบรมให้รู้จักวิธีการปฏิบัติต่อภรรยา แต่พวกเขาก็ไม่รู้ว่าจะมาเป็นภรรยาหรือสามี สามีและภรรยาเป็นเหมือนกับสัญลักษณ์ประเภทหนึ่ง พวกเขาไม่รู้ว่าจะเป็นคนไหน เพราะอาจจะเป็นคนไหนก็ได้ และเมื่อคุณยอมรับเธอด้วยหลักการของธรรมะ ก็กลายเป็นเรื่องดีเริ่มต้นสำหรับคุณ แล้วก็แค่สนุกสนานไปกับสิ่งนั้น และทุกอย่างก็ถูกสร้างขึ้นจนถึงจุดหนึ่ง จนถึงเวลาหนึ่งที่ต้องเป็นมงคลเช่นกัน นั่นเอง พวกเขาศึกษาเกี่ยวกับผู้เชี่ยวชาญโหราศาสตร์ นั่นก็เป็นส่วนสำคัญ เพราะหากไม่ดูตามฤกษ์ ก็อาจจะเกิดภัยพิบัติบางอย่างได้เช่นกัน ดังนั้น พวกเขาศึกษาเกี่ยวกับทางโหราศาสตร์ และหากมีหลายจุดมากๆ กล่าวกันว่า ๒๖ จุดดีที่สุด พวกเขาก็จะแต่งงานกันไม่เช่นนั้นก็ไม่แต่งงาน ดังนั้น ไม่จำเป็นว่าพวกเราจะเจอกันหรือไม่เจอกัน บางครั้ง พวกเขามาพบกันคุณกันเป็นเวลาหนึ่งปี แต่การแต่งงานก็อาจถูกเลื่อนออกไป ไม่สามารถหาฤกษ์ที่เป็นมงคล พวกเขาคงใช้เวลาอยู่ด้วยกันสักพัก แต่ไม่เคยจะเป็นไปในลักษณะสองต่อสอง พวกเขาคงจะไม่ไปไหนในลักษณะสองต่อสอง ดังนั้น ช่วงเวลานั้นถูกจัดให้เป็นช่วงเวลาอันศักดิ์สิทธิ์ ช่วงเวลาที่พวกเขาจะได้พบกับสามีหรือภรรยาของคุณ เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดในชีวิตของคุณจะจดจ่ออยู่กับจุดนั้น

แล้วก็จะตัดสินใจอย่างฉับพลัน คุณจะเก็บช่วงเวลานั้นให้เป็นช่วงเวลาอันศักดิ์สิทธิ์ บางครั้ง ก็อาจเกิดขึ้นได้ว่าในช่วงเวลาระหว่างนั้น มีหลายคนเหมือนกันหลังจากที่ตัดสินใจแล้ว เป็นไปได้ว่าคุณต้องการที่จะยังดูคุณๆ นั้นต่อไปในระดับของความรู้สึก แต่หลังจากนั้น คุณก็จะไม่หันเหสติไปที่ไหน เป็นความพยายามที่จดจ่ออย่างสมบูรณ์แบบ มันเข้ากันได้ เพราะคุณยอมรับมัน

แต่ที่นี้ผู้คนอยู่ด้วยกันแล้วสามปี แล้วพวกเขาก็แต่งงานแล้วก็หย่า แม่หมายถึง แม่ไม่เข้าใจ แม้ว่าอยู่ด้วยกันแล้วสามปี เจ็ดปี หรือสิบปี แต่พวกเขาก็ยังทำตัวเหมือนเดิม แล้วการรู้จักกันมาหลายปีแล้วจะมีประโยชน์อะไร ก็ยังหย่ากัน? แต่ว่าคุณจะสามารถเข้ากันได้ ถ้าคุณเข้าใจว่า นี่เป็นการเคลื่อนที่ที่ต้องจดจ่อ ในที่ที่คุณต้องจดจ่อใส่ใจกับทุกอย่าง คุณได้พบกับเขาและยอมรับเขา ในฐานะผู้ร่วมเดินทางไปกับคุณ อาจมีสักคนสองคนที่ล้มเหลว แต่หากคุณไม่คิดถึงคนเหล่านี้ ก็ไม่ได้มีความล้มเหลวมากนัก เพราะหลังจากแต่งงานแล้ว คุณเริ่มคิดว่า “โอ้ ฉันหวังไว้อย่างนี้ ฉันหวังไว้อย่างนั้น ฉันคิดว่ามันต้องเป็นอย่างนี้ มันต้องไม่เป็นอย่างนี้” และชอบจับผิดกันและกันเสมอ ไม่ใช่จับผิดตนเอง – นั่นคือส่วนที่ดีที่สุด, ไม่ได้มองว่าตนเองพยายามปรับตัวให้เข้ากับคนคนนั้นอย่างไร เมื่อคุณเริ่มคิดถึงชีวิตแต่งงาน การแต่งงานก็เสร็จสิ้นแล้ว เรียบร้อยแล้ว เช่นเดียวกับเด็กจะมากับคุณ โดยไม่ต้องคิดว่าเด็กประเภทไหนจะมาเป็นลูกของเรา คุณก็รักลูกของคุณได้ เช่นเดียวกับชีวิตแต่งงาน คุณต้องพัฒนาความรู้สึกที่จดจ่อประเภทนั้น เมื่อเป็นอย่างนั้นเท่านั้น ชีวิตแต่งงานจึงประสบความสำเร็จ

แต่ที่นี้ อย่างที่คุณเห็นเป็นเหมือนกับคุณซื้อของสักอย่าง คุณซื้อของบางอย่าง แล้วคุณคิดว่า “อืม ของชิ้นนี้ไม่ดีเลย ฉันควรซื้ออีกอันหนึ่ง น่าจะได้ดีกว่า” อย่างนี้ อย่างนั้น แล้วคุณก็ไปหาอีกอันหนึ่ง ของต่างๆ ย่อมแตกต่างกัน สิ่งของก็คือสิ่งของ มนุษย์เป็นสิ่งที่มีชีวิต

ไม่ใช่เป็นเพียงวัตถุ ที่คุณสามารถเปลี่ยนจากอันนี้เป็นอันนั้น “ฉันน่าจะมือนั้นหรืออีกอัน” คุณทำแบบนี้กับมนุษย์ไม่ได้ คุณกำลังเล่นอยู่กับสิ่งศักดิ์สิทธิ์

และนี่คือประเด็นหลักที่พวกเราารู้สึกว่า สหะโยคีต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับ ด้วยความสุข ด้วยความเบิกบาน และไม่มีความคิดที่ไร้สาระ เมื่อนั้น คุณเท่านั้นที่จะพบว่า ปิติสุขของตนเต็มเปี่ยมโดยสมบูรณ์ มิเช่นนั้น ปิติสุขก็จะไม่สมบูรณ์ หากคุณมองมาที่ด้านของกายภาพ ตัวอย่างเช่นที่นี่ ถ้าผู้หญิงผอมมาก เธอจะต้องการให้มีขาแบบนี้ มือแบบนี้ ร่างกายแบบนี้ ทำไมกัน? แม้หมายถึง ลองจินตนาการดูว่า ทุกคนอยู่ในกองทหารที่ต้องมีรูปแบบจำเพาะเหมือนกัน ต้องดูแลเอาให้เป็นแบบนี้ ต้องทำสิ่งนี้ให้เป็นแบบนี้ เป็นเรื่องที่แย่มาก พวกคุณจะรู้สึกเหนื่อยและท้อแท้กับสิ่งนั้น แต่คุณก็อยากเป็นเช่นนั้น

ตอนนี้ แฟชั่นด้านร่างกายเข้ามาในลักษณะนั้น พวกเราควรจะเป็นมิสเตอร์อเมริกา หรืออะไรก็ตามที่พวกเขาเรียกกัน ทุกคนก็ออกไปวิ่งจ็อกกิ้ง ทุกคนวิ่งเหมือนเสียดสี ทำไปทำไม ทุกคนมีบุคลิกภาพของตนเอง รักษามันไว้ คุณจำเป็นต้องมีของบางอย่างสำหรับร่างกายในแบบที่คุณเป็นแน่นอน หากสุขภาพของคุณไม่ดี ก็ขอให้ลองดูจักรของคุณแล้วรักษามัน แต่สำหรับบุคลิกภายนอก การคิดว่า “ฉันควรจะหน้าตาอย่างนี้ ควรจะเป็นอย่างนั้น” แท้จริงแล้วไม่ได้ทำให้เกิดความแตกต่างเลย

อีกครั้ง ที่ความลุ่มหลงอีกชนิดหนึ่งเริ่มขึ้น ผู้คนก็ไม่มีความสุข พวกคุณไปยังกลุ่มชนชั้นที่ถูกเรียกว่าร่ำรวยและมีอิทธิพลที่ผู้ชายส่วนใหญ่มีรายได้สูงมาก มีการศึกษาเป็นพวกคนระดับสูง ผู้หญิงก็มีการศึกษาและอื่นๆ เช่นเดียวกัน และสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกันมีเพียงแค่ว่า คุณกินแคลอรีไปเท่าไรแล้ว หรือเรื่องนั้นเรื่องนี้ คุณไม่เข้าใจ เกิดอะไรขึ้นกับคนพวกนี้? แท้จริงแล้วพวกเขาอยู่ในระดับที่ต่ำมาก นี่เป็นการพูดคุยที่สุภาพ และหากพวกเขาจะพูดคุยกันแบบไม่สุภาพ พวกเขาก็สามารถไม่สุภาพถึงในระดับไหนก็ได้ นี่แสดงว่า ไม่มีวิวัฒนาการใดๆ ในตัวคนผู้นั้น พวกเขาเพียงแค่อึดบนพื้นฐานของเงื่อนไขเหล่านั้น และนั่นคือเหตุผลที่พวกเขาจริงจังกันมาก พวกเขาอภิปรายกันอย่างจริงจังมากในเรื่องนี้ คุณจะอยากหัวเราะใส่พวกเขา ให้ความโง่งมของพวกเขาลง สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้รับการยอมรับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากในประเทศอย่างอเมริกา หรือในประเทศอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพวกเขามีคนประเภทไหนอาศัยอยู่

แม้หมายถึง ในอินเดียไม่มีใครกังวลจนเกิดเหตุเกี่ยวกับรูปร่าง อย่างน้อย ในคนรุ่นอายุเดียวกับแม่ไม่มีใครชอบเด็กผู้หญิงตัวผอม เพราะพวกเขาคิดว่าเด็กพวกนี้ต้องเป็นคนขี้โมโห อารมณ์ร้อน เอาแต่คิดตลอดเวลา พวกเขาไม่ชอบเด็กผู้หญิงผอมๆ แม่บอกได้เลย แม่แต่ตอนนี้สามีของแม่ก็ไม่ชอบ เขาพูดว่า “ดูสิ ผู้ชายมักทำให้ผู้หญิงโง่งม และนั่นคือเหตุผลที่ผู้หญิงทำอะไรพวกนี้” ดูสิ เขาเป็นผู้ชายที่เรียบง่าย เขาจึงคิดว่าผู้ชายทำให้ผู้หญิงโง่งม มันเป็นแบบนั้น แล้วผู้หญิงก็ทำให้เขาของตนเป็นแบบนี้ หรือฟันเป็นแบบนี้ หรือจมูกเป็นแบบนี้ แล้วก็ทำจมูกพลาสติกใส่ลงไป ทำไมกัน?

ดังนั้น ความไม่สมดุลทางกายภาพเกิดขึ้นเมื่อพวกเราเริ่มคิด เพราะว่าเมื่อพวกเราคิด เราก็จะปะทะกับอีกความคิดหนึ่ง แล้วพวกเราจึงสร้างความคิดแบบทั่วไป แล้วก็ยอมรับรูปแบบแบบทั่วไป เมื่อยอมรับกันแล้ว ผู้คนก็พูดว่า “โอเค มาทำแบบนั้นกันเถอะ” ตอนแรกพวกเขาใส่เสื้อที่คับมาก มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาอวดให้แม่ฟังว่า ตนใส่เสื้อตัวนี้มาแปดวันแล้ว และตอนนี้ก็ถอดไม่ออก แม่ถามว่า “เธอทำได้อย่างไร?” เธอตอบว่า “เป็นเสื้อที่คุณใส่แล้ว กระโดดลงไปในถังน้ำ แล้วเสื้อก็จะหดจนถอดไม่ออก อาจจะอาบน้ำ พร้อมกับมันไปเลย หรืออาจทำอะไรก็ได้กับมัน” แม่บอกว่า “มันดูสกปรกมากเลยนะ” “ไม่หรอกค่ะ เราอาจซักมันหรือเช็ดมันได้ค่ะ” แต่แม่ก็ถามอีกว่า “ทำไมหนูถึงทำสิ่งที่จะทำให้ระบบไหลเวียนโลหิตภายในมีปัญหา?”

ตอนนี้พวกเขาเริ่มทรมาน ดังนั้น ตอนนี้พวกเขาก็มีเสื้อที่หลวมอย่างที่สุด เสื้อที่ทำให้ดูผอมแฉะๆ ชุดลาลอง หรือของพวกนี้ พวกเขากระโดดจากสุดโต่งด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง เมื่อคุณยังคิดถึงมันไปเรื่อยๆ พยายามคิดค้นวิธีการใหม่ๆ

แต่สิ่งที่เป็นประเพณีสืบทอดต่อกันมานั้นต่างออกไป ประเพณีคือเมื่อผู้คนประพฤติตนตามประเพณีที่สืบทอดกันมา แท้จริงแล้วสิ่งที่เกิดขึ้นคือ คนที่มีสำนึกเท่านั้นจึงสามารถกลายเป็นผู้ที่ประพฤติตามประเพณีที่สืบทอดกันมาได้ เพราะว่าพวกเขาเข้าใจว่า สิ่งใดที่ควรละทิ้ง สิ่งใดไม่ควรละทิ้ง และพวกเขาพยายามที่จะเข้าใจถึงวิธีการที่เราจะเติบโตก้าวหน้า ไม่ใช่เพียงแค่ใช้ประโยชน์จากด้านใดด้านหนึ่ง แต่ว่าพวกเราต้องซึ้งน้ำหนักทั้งสองข้าง และทำให้ตนเองอยู่ในสมดุลแล้วจึงเดินทางต่อไป และสิ่งใดก็ตามที่ควรละทิ้ง ก็ต้องทิ้งมันไป สิ่งใดที่ดีก็รับไว้ เหมือนกับที่คุณเรียกว่าธุรกิจแบบลองผิดลองถูก เมื่อคุณสร้างข้อผิดพลาด ไม่เป็นไร ทิ้งมันไป เมื่อทำผิดอีกก็ไม่เป็นไร ทิ้งมันไป แต่อะไรก็ตามที่เป็นสิ่งดี คุณรักษามันไว้และเดินทางไปกับมัน นั่นคือวิธีที่พวกคุณสร้างประเพณีที่เหมาะสมขึ้นมา เพื่อให้ผู้อื่นเดินตาม

แต่พวกคนที่คิดถึงสิ่งใหม่ๆ ตลอดเวลา พวกเขาต้องการสิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา แล้วก็ทำให้พวกเขาทำผิดพลาดอย่างมาก

เมื่อเขาทำอย่างนั้นในสิ่งที่พวกเราเรียกว่า เรื่องโง่เขลา ด้วยสิ่งใหม่ๆ พวกเขาพาตัวเองเข้าไปสู่ความยุ่งเหยิงที่เลวร้าย และนั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างแท้จริงกับประเทศตะวันตกส่วนใหญ่ ไม่ว่าจะมียังไงใหม่ พวกเขาก็ลอง ตอนนี้ กระแสนิยมใหม่ คือโคเคน โอเค เสพโคเคน แม้หมายถึง แม้แต่แม่ก็ไม่ประหลาดใจ ถ้าเจ้าชายฟิลิปจะเสพลีนี้ หรือใครบางคนจะเสพลีนี้ และถ้าคุณปฏิเสธที่จะลอง เขาจะถามว่า “ทำไมละ” นี่คือนิยามใหญ่ของความคิดแบบตะวันตก

ดังนั้น พวกคุณทุกคนก็ควรที่จะเข้าใจ อย่าลองสิ่งใหม่ในสหะโยคะ สหะโยคะคือมีรากฐานจากประเพณีที่สืบทอดกันมาอย่างยาวนาน อย่าได้ลองสิ่งใหม่ๆ ทั้งสิ้นในสหะโยคะ ไม่ว่าอะไรก็ตาม พวกเรามีเกินพอแล้ว คุณไม่ต้องลองสิ่งใหม่ คนที่ลองสิ่งใหม่ๆ ตกอยู่ในปัญหานานาประการ ดังนั้น จงอย่าลองสิ่งใหม่

อย่างที่มีคนพูดว่า ในตอนนี้ แม่ได้ยินว่า ในลอนดอนมีคนเริ่มบรรยายและให้แนวทางใหม่ๆ ของสหะโยคะ ไม่ทันไรพวกเขาก็กลายเป็นบ้า ไวเบรชันของพวกเขาก็เพี้ยนไปเลย แม่ไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรกับพวกเขาดี แม่ค่อนข้างประหลาดใจ แม่ถามว่า “ทำไมพวกคุณถึงได้ลองวิธีการใหม่อย่างนี้? มีความจำเป็นอะไรที่ต้องลองวิธีการใหม่?” พวกเขาตอบว่า “พวกเราคิดว่า ควรจะลองวิธีนี้”

แต่แม่พูดว่า “แม่ได้บอกวิธีการทั้งหมดให้พวกคุณแล้ว พวกคุณได้ลอง ได้ทำงานตนเองสมบูรณ์แบบแล้วหรือยัง? ควรจะลองสิ่งที่แม่ได้บอกพวกคุณไปนะ หลังจากนั้น คุณสามารถถามแม่และเริ่มสิ่งใหม่ๆ ได้ แต่คุณต้องเข้าใจว่าพวกคุณกำลังทำอะไรอยู่”

และแม่ก็จะเห็นสหะโยคะระดับกลางทำแบบนี้อยู่เสมอ ลองวิธีการใหม่ๆ แล้วผลก็มักจะออกมาเป็นอย่างนี้ “ตอนนี้ ผมจะสอนถึงวิธีการโคจรลมหายใจ” จะโคจรลมหายใจไปทำไม? พวกเขาค้นพบวิธีการใหม่ในทันทีทันใด นี่เป็นเรื่องธรรมดา แต่ในบางครั้งอาจจะเป็นคนที่มั่วร้าย ขอให้ระวังไว้ด้วย ไม่มีความจำเป็นเลยที่จะต้องลองวิธีการใหม่ๆ ตอนนี้คุณได้กระโดดเข้าไปสู่สตรูที่ที่คุณเพียงแค่ ต้องมีความมั่นคง ดังนั้น ณ จุดนี้ อย่าลองสิ่งใหม่ เพียงแค่ทำตนเองให้มั่นคง มั่นคงในสมดุล นี่คือนิยามที่สำคัญมาก

ประเด็นที่สองคือทุกคนควรที่จะมีความรอบรู้ในสหะโยคะ แต่บางคนก็รอบรู้อย่างน่าขบขัน จนบางครั้งแม่ประหลาดใจ อย่างบางคนที่มีพฤติกรรมรักร่วมเพศ หรืออะไรที่ไร้สาระพวกนั้น เขาบอกกับคนบางคนที่ “ใช่ครับ ดูลิ คุณแม่บอกว่า ไม่เป็นไรหากเป็นนานๆ ที” แม่ไม่เคยพูดอย่างนั้น แม่ไม่พูดอะไรทำนองนั้นแน่ๆ แล้วบางคนก็พูดว่า “ดีแล้ว ไม่เป็นไร คุณแม่บอก” แม่จะพูดได้อย่างไร? ไม่มีการประนีประนอมทั้งสิ้น บางคนพูดว่า “ไม่เป็นไร คุณอาจทำธุรกิจก็ได้” แม่ไม่เคยพูดอย่างนั้น ไม่ คุณทำไม่ได้ สิ่งเหล่านี้ไม่เหมาะกับพวกคุณ คุณต้องไม่ทำเรื่องเหล่านี้เลย ถูกต้องไหม?

ดังนั้น ใครก็ตามที่แสดงออกถึงแนวความคิดดังกล่าว คุณจงบอกเขาว่า “ไม่ใช่แบบนั้นเลย” ไม่มีอะไรแบบนั้น ไม่มีการประนีประนอมในสหะโยคะ ไม่มีการประนีประนอม ไม่ว่าวิธีการใดที่พวกเราได้เรียนรู้ ขอให้พวกเราปฏิบัติเพื่อที่จะยังตนเองให้ตั้งมั่นและทำให้ผู้อื่นตั้งมั่นด้วย คุณต้องรักษามารยาทของคุณ ขอบเขตของคุณ อย่าพยายามที่จะบิน บางคนคิดว่าพวกเขาเป็นสหะโยคีที่ยิ่งใหญ่กว่า พวกเขาคิดว่าสิ่งนี้ พวกเขาคิดว่าสิ่งนั้น ขอให้จำไว้ว่า นี่คือนิยามที่ดี คุณต้องอ่อนน้อมถ่อมตน และจำไว้ว่า เมื่อคุณอ่อนน้อมถ่อมตนลง คุณจะตระหนักได้ว่า มีเพียงคนที่อ่อนน้อมเท่านั้น ที่เป็นคนที่มีความมั่นคง

ดังนั้น จึงควรมีความอ่อนน้อมอย่างสมบูรณ์แบบ พยายามหาความรู้ให้มากขึ้นเกี่ยวกับสหะโยคะ มีหลายหนทางด้วยกัน แม่ได้บันทึกเอาไว้ทั้งหมดแล้ว พวกเรามีหนังสือเกี่ยวกับสหะโยคะที่ออกวางขาย และยังมีการสาร “นิรมลโยคะ” ของพวกคุณ มีหลายหนทางที่คุณจะสามารถเข้าใจสหะโยคะได้ หากคุณไม่เข้าใจก็ลองถามกันและกันได้ พยายามวิเคราะห์ อย่างที่คุณต้องการจะเข้าใจว่า คุณแม่กำลังพูดอะไร ท่านกำลังพูดอย่างนี้หรือเปล่า เพราะว่าถาการบรรยายของแม่ใช้ภาษาที่เรียบง่าย แม่ใช้ภาษาที่เรียบง่ายที่สุด แน่แน่นอนว่าหลีกเลี่ยงภาษาที่ใช้คำยากให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ บางครั้งแม่ต้องใช้คำยากๆ แต่นั่นก็เป็นเรื่องปกติ แต่เหนือสิ่งนั้นคือความรู้อันละเอียดอ่อนที่กำลังไหลรินออกมา ดังนั้น บางครั้งอาจพบว่ามันยากที่จะเข้าใจ คุณอาจจะพยายามเพิ่มเติมบางอย่างเข้าไป คุณอาจพยายามสร้างเรื่องราวบางอย่างขึ้นมา หากเกิดปัญหาใดๆ ขึ้นมาก็ควรจะปรึกษากับคนที่คิดว่าคุณสามารถให้คำแนะนำคุณได้ แต่คุณต้องยอมรับคำแนะนำนั้น คุณไม่ควรจะใส่ความเห็นของคุณเข้าไปก่อน เพราะนั่นจะทำให้ผิดเพี้ยนไป คุณก็จะกลายเป็นเหมือนกับรถไฟที่วิ่งออกนอกราง

พวกเรามีรากในสหะโยคะ คุณต้องรู้ไว้ ไม่ว่าคุณจะชอบหรือไม่ก็ตาม ไม่ใช่ประเด็นเรื่องอิสรภาพ แต่เป็นหนทางสู่ความก้าวหน้า คุณไม่สามารถเดินออกนอกทางนั้นได้ หากว่าคุณคิดว่า คุณจะเดินออกไปสักหน่อย สนุกอยู่กับสิ่งแปลกประหลาดๆ แล้วกลับเข้ามาสหะโยคะ คุณจะไม่ได้รับการยอมรับ ถ้าคุณทำอย่างนั้น แม่เองก็ต้องทำงานหนักเพื่อชำระล้าง คุณต้องทำอย่างนี้ อย่างนั้น เพื่อรักษาให้ตนเองสะอาด คุณควรอยู่ในเส้นทางนั้นเสมอ และอย่าเดินออกไป อย่าพยายามที่จะหาสิ่งใหม่ๆ เพื่อทำอะไรบางอย่าง ที่ไม่จำเป็น คุณจะทำไปทำไม แม่หมายถึง เรื่องง่ายๆ คือ จงเข้าใจว่า สิ่งนั้นทำให้สูญเสียพลังงาน แม่ได้ค้นหาให้พวกคุณแล้ว ทำไมคุณต้องทำอีก?

อย่างเช่น เลือแบบนี้ แม่คิดว่า แม่ใส่มาแล้วห้าสิบปีหรือมากกว่านั้น เลือแบบนี้ตอนที่ช่วงตัดเลื้อของแม่แล้วแม่ใส่เลื้อแบบนี้ รู้ว่าอะไรเป็นอะไร เขามีขนาดตัวของแม่แล้ว ดังนั้น แม่เพียงแค่บอกเขาว่า “ขอให้ใช้ผ้าชนิดนี้ แล้วตัดเลื้อให้มันสั้นหน่อย” แล้วเขาก็ทำ เป็นเวลาหลายปีแล้ว ที่แม่มี

๒๕ ปีแล้ว ที่แม่มีช่างตัดเสื้อหนึ่งคนทำงานให้แม่ เขาไม่ต้องปวดหัว แม่ไม่ต้องปวดหัว ไม่มีปัญหาเลย ถ้าในทุกๆ วัน แม่ต้องเปลี่ยนรูปแบบ
ทำแขนเสื้อแบบใหม่ และมีเสื้อแบบใหม่ๆ แม่ก็จะปวดหัว แม่จะบอกให้

ทำไม ทำแบบนั้นทำไม มีประโยชน์อะไร ใครจะมอง ใครจะได้รับอิทธิพลจากเสื้อของแม่ พวกเรากำลังสิ้นเปลืองพลังงาน
ไปกับเรื่องเหล่านี้โดยไม่จำเป็น แต่แม่ก็ไม่ได้บอกว่า คุณควรต้องทำตัวแบบทหาร ไม่ว่าจะด้วยวิธีใด แต่แม่หมายความว่า ที่ใดก็ตาม
ที่คุณสามารถประหยัดพลังงานของความคิดได้ คุณก็ควรทำ สำหรับเรื่องเล็กน้อย ไม่จำเป็นต้องมีความหลากหลาย
และประเทศนี้อย่างที่แม่ได้บอกคุณก่อนหน้านี้ ว่าก็อกน้ำทุกอันต้องต่างกัน มีจิบทุกอันต้องไม่เหมือนกัน
กระเบื้องทุกแผ่นต้องต่างกันมีความจำเป็นอะไร? สิ่งที่ต้องแตกต่างกันคือสิ่งที่ เป็นลักษณะของศิลปะ สำหรับต้องต่างกัน เพราะนี่คือศิลปะ
แต่ถ้าอะไรอยู่ในรอยเย็บของตะเข็บเสื้อล่ะ ไม่เกี่ยวกับศิลปะเลย ดังนั้น อะไรก็ตามที่เป็นศิลปะสามารถแตกต่างกันได้
แต่ถ้าอะไรก็ตามที่เป็นไปตามวิสัยโลกนั้นไม่จำเป็น ในเครื่องจักรกลทำไมคุณต้องมีของประเภทต่างๆ กัน คุณอาจจะบ้าได้ คุณไปที่ร้านค้ามีของ
๒๐ ชนิด คุณไม่รู้จะซื้ออันไหนดีเพราะทุกอันทำจากเครื่องจักร นี่ก็ดี นั่นก็ดี แล้วมีอีกคนเข้ามา เขาพูดว่า “ไม่ดี” แล้วคุณก็รู้สึกไม่ดี
สำหรับของที่เป็นไปตามวิสัยโลก ของยังมีน้อยชิ้นยิ่งดี เพราะคุณไม่ต้องปวดหัวมากเกินไป

ดังนั้น วิธีที่ดีที่สุด ให้หลีกเลี่ยงปัญหาเหล่านี้ทั้งหมด ก็คือการใช้สติรู้ของไวยากรณ์อันเป็นสติรูปแบบใหม่นี้ ดังนั้น
ขอให้ประหยัดพลังงานของคุณไว้ คุณต้องประหยัดพลังงานไว้ คุณสามารถประหยัดพลังงานได้ หาก你不ไปตั้งสติกับสิ่งเหล่านี้
ซึ่งไม่ใช่ลักษณะของคุณ, ที่ที่คุณไม่ต้องไป เพียงแค่มองดูไวยากรณ์ ถ้าแม่ไปซื้อของ ตอนนี้แม่ไปซื้อของด้วยเหตุผลหลายอย่าง อย่างที่คุณรู้
หนึ่งคือเพื่อกระจายไวยากรณ์แม่ที่นั่น อย่างที่สองก็คือให้ไวยากรณ์กับคนที่อยู่ในตลาด สามคือเพื่อมองดูของทุกอย่าง
เพื่อให้ไวยากรณ์ของแม่อยู่บนของเหล่านั้น สี่คือเพื่อซื้อของให้คนอื่น ถ้าแม่ชอบอะไร ก็ชอบเพราะไวยากรณ์เท่านั้น แล้วแม่ก็จะซื้อกลับมา
เพราะว่าแม่จะให้ของนี้แก่ใครบางคน หรือจะต้องมีไว้เพื่อทำอะไรสักอย่างทีหลัง แม่ก็จะซื้อมัน เก็บไว้เผื่อเอามาใช้สอยได้

ทัศนคติของคุณควรเป็นเช่นนี้ ในทางกลับกัน ถ้าคุณยังคง “ฉันชอบสิ่งนี้ ฉันไม่ชอบสิ่งนั้น” เกี่ยวกับภรรยาของคุณ เกี่ยวกับงานของคุณ
ทุกอย่างของคุณ คุณจะไม่มีความมั่นคง ทุกวันนี้ในอเมริกา ผู้คนพากันทำตัวน่าขบขันเกี่ยวกับเรื่องงานของเขาเช่นกัน แม่ต้องพูดถึงเรื่องนี้
เพราะว่าพวกคุณกำลังจะเผชิญหน้ากับปัญหา วันนี้พวกเขาทำงานอย่างหนึ่ง “ฉันไม่ชอบงานนี้ ฉันไม่ชอบเจ้านาย” ในอีกงาน
แล้วพวกเขาก็จะไปหางานใหม่ แล้วก็เปลี่ยนงาน แล้วก็งานที่สาม แล้วก็เปลี่ยนงาน พวกเขาชอบที่จะเปลี่ยน คุณก็รู้ ตลอดเวลา
นั้นทำให้คนเป็นบ้า แม่ชอบอกไวยากรณ์ เปลี่ยนภรรยา เปลี่ยนบ้าน เปลี่ยนทุกอย่าง ทำไม มีภรรยาคนเดียว นั่นดีกว่า มากที่สุด มีสองงานในชีวิต
นั่นดีกว่า และอย่างมากที่สุดเปลี่ยนที่อยู่สามครั้ง นั่นดีกว่า แต่ถ้ามากกว่านั้นก็ปวดหัว สำหรับแม่ แม่เปลี่ยนบ้านมาสี่สิบหลัง
เพราะอารมณ์ที่แปรปรวนของสามีแม่ แต่แม่ต่างออกไป เพราะแม่เป็นคนที่ไม่เป็นทุกข์ร้อนกับความเปลี่ยนแปลงใดๆ ก็ตามที่เกิดขึ้น
แต่พวกคุณไม่เหมือนกัน ดังนั้นจงอย่าปล่อยให้พลังงานเสียเปล่า นี่คือนิสัยที่สำคัญมากที่จะต้องทำความเข้าใจ อย่าเอาแต่เปลี่ยนงาน
นี่คือสิ่งสำคัญ เพราะว่ามันก็เป็นความบ้าคลั่งอย่างหนึ่งเช่นเดียวกัน

แม่ขอเล่าเรื่องของดักลาส เขาเคยทำอย่างนั้น ทุกครั้งที่เขามีปัญหาด้านการเงินก็เพราะเขาเปลี่ยนงาน วันหนึ่งแม่จึงรู้ว่าเขา แม่บอกว่า “ดักลาส
ถ้าเธอเปลี่ยนงานนี้” – เพราะว่าแม่รู้ดีกว่าไวยากรณ์เรียบร้อยดี “ถ้าเธอเปลี่ยนงานนี้ เธอจะไม่พบหน้าแม่อีกเลย” และในวันนี้ เขามีบ้าน มีรถ
เขามีเงินในธนาคาร เขากำลังไปได้สวย

นี่ก็เป็นเรื่องปวดหัวสำหรับแม่อีกเหมือนกัน “คุณแม่ ผมไม่มีงาน ไม่มีเงิน ผมจะทำยังงี้ดีครับ?” ทุกครั้งที่มีคนมาอินเดียพวกเขาจะพูดว่า “คุณแม่
ผมไม่มีเงิน ผมขอโทษครับ ผมจ่ายเงินให้ท่านไม่ได้” ไม่เป็นไร ไม่เป็นปัญหา ทุกครั้งต้องมียางน้อยอย่างคราวที่แล้วก็มีห้าคน แต่ก่อนหน้านั้น
แม่คิดว่ามีสี่สิบคน ดังนั้น ทุกครั้ง เรื่องมักจะเกิดขึ้นเช่นนี้ ดังนั้น ตอนนี้พวกเราต้องเข้าใจว่าพวกเราต้องมีงานที่เหมาะสม
พวกเราต้องเป็นบุคคลที่น่าเคารพ พวกเราต้องมีคุณวุฒิที่เหมาะสม ถ้าเป็นไปได้ ควรที่จะหาคุณวุฒิพิเศษเพิ่มเติม พวกคุณทุกคนเป็นคนฉลาด
และก็สามารถหาคุณสมบัติเป็นของตนเองได้ คุณควรจะเป็นบุคคลที่น่าเคารพยกย่องในสังคม ไม่เช่นนั้น
พวกเขาจะคิดว่าแม่คนนี้เป็นแม่ของพวกขอทาน

ดังนั้น จงทำให้ตนเองมั่นคงในหน้าที่การงาน ในบ้านของตน การทำให้ตนเองมั่นคงนั้น คุณต้องเรียนรู้ที่จะไม่เปลี่ยน
การเปลี่ยนแปลงทำให้เราไม่มั่นคง คุณเห็นประเด็นไหม ดังนั้น จึงไม่ต้องมีคำถามเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง “ฉันจะต้องผ่านมันไปให้ได้”
แต่ถ้าจำเป็น ถ้าไม่สามารถทำงานได้ ก็สามารถเปลี่ยนได้ สิ่งนี้สามารถประยุกต์ใช้ได้กับทุกอย่าง ตอนนี้ การไปหาครูคนโน้นที คนนี้ที
ก็คือการเปลี่ยนแปลงนั่นเอง ยิ่งคุณมีครูมากเท่าไร แม่ก็ยิ่งปวดหัวมากเท่านั้น ถ้าคุณมีเพียงครูคนเดียว สมมุติว่าเป็นคนที่แย่มาก ไม่เป็นไร
สามารถชำระล้างได้ไม่ยาก แต่หากคุณมีสี่สิบคน แม่ควรจะทำอย่างไร?

มีชายคนหนึ่งไปหาครูมาหลายคนมาก มากเสียจนแม่ไม่สามารถเข้าใจบุคลิกภาพของเขาได้ แม่บอกเขาว่า “เกิดอะไรขึ้นกันนี้?” ทุกปัญหา
คุณตั้งชื่อมันและมันก็อยู่ที่นั่น แม่ถามว่า “คนคนนี้เป็นคนประเภทไหน?”

แม่จึงกล่าวต่อว่า “ไม่เป็นไร ให้เขียนชื่อคุณทั้งหมดที่คุณเคยไปหามา” เขาเขียนเต็มทั้ง 2 ด้านของกระดาษฟูลสแก๊ป 3 แผ่น แม่พูดว่า “แม่ขอโทษ แต่แม่ช่วยคุณไม่ได้”

เขาตอบว่า “คุณแม่ ท่านต้องช่วยผม เพราะว่าตอนนี้มีปัญหาเร่งด่วนแล้ว”

แม่ถามว่า “ปัญหาเร่งด่วนอะไร?”

“ผมกำลังจะกลายเป็นผู้หญิง”

แม่อุทานว่า “ฮ้า”

“หมอบอกว่า ผมกำลังจะกลายเป็นผู้หญิง”

แม่จึงตอบว่า “นั่นเป็นปัญหาเร่งด่วนจริงๆ” และกล่าวต่อว่า “แม่สามารถหยุดมันได้ แต่คุณต้องได้รับการชำระล้างขนานใหญ่”

บางครั้งเขาดูเหมือนหนุมาน บางครั้งดูเหมือนคนบ้า เขาเคยดูเหมือนอะไรหลายๆ อย่าง เพราะว่าครุมากมายในตัวเขาทำให้ออกมาเป็นอย่างนั้นท้ายที่สุด เขาสามารถชำระตนเองได้สำเร็จ และสามารถแก้ปัญหาของตนเองได้ แต่แม้กระทั่งวันนี้ แม่ก็ไม่อาจพูดได้ว่าเขาเป็นสหะโยคี แม้ว่าเขาจะได้รับการศึกษาดีมาก รู้ทุกอย่างเกี่ยวกับภาษาสันสกฤต เพราะว่าเขาไปหาครุมากมายเหลือเกิน ไปหาครุมาทุกรูปแบบ สิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพราะการเปลี่ยนแปลง - “มันผิดตรงไหน?” แต่เมื่อพวกเขาไปถึงสหะโยคะแล้ว ขอให้หยุด หยุดอย่างอื่นทั้งหมด

นี่คือประเด็นที่สองที่แม่ขอเน้นย้ำ ว่าเมื่อพวกเขาเข้ามาในสหะโยคะแล้ว ขอให้ฟังสติมาที่แม่ และสหะโยคะเป็นอย่างแรก แล้วถึงจะไปยังสิ่งอื่น ตัวอย่างเช่น ชาวคริสต์เมื่อเข้ามาฝึกสหะโยคะ พวกเขาไม่สามารถยอมรับพระคเณศได้ คนอินเดียที่มาสหะโยคะไม่สามารถยอมรับพระคริสต์ได้ คนมุสลิมที่มาสหะโยคะไม่อยากจะเข้าร่วมพิธีบูชา ทุกคนเข้ามาพร้อมกับเงื่อนไขมากมายติดมาด้วย ดังนั้น จึงควรที่จะเข้ามาและวางมันไว้ที่เท้าของแม่ เท่านั้นจบ ตอนนี้ขอให้หันกลับไปมองผ่านมุมมองของแม่ ผ่านตัวของแม่เข้าใจแบบนั้นจะดีกว่า และคนที่เข้าใจแม่ในแบบนั้น คือคนที่เข้าใจสหะโยคะได้อย่างสมบูรณ์แบบที่สุด เขาจะไม่มี ความหลงมกมายในอดีต หรือความมกมายในสหะโยคะด้วยเช่นกัน พวกเขาเข้าใจว่าทั้งหมดนี้คือสิ่งเดียวกับสิ่งที่แม่เป็น ไม่มีสิ่งใดที่ต้องไปยึดเกาะบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสิ่งอื่นๆ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ถ้าคุณเรียกแม่ว่าเป็น พระแม่กาลิ คุณกำลังสบประมาทแม่ หรือคุณเรียกแม่ว่า มาตาจิ นิรมล เทวี คุณกำลังยกแม่ให้สูงขึ้น ทุกอย่างอยู่ตรงนั้น

พวกเราทุกคนต้องเข้าใจว่า ทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์กับส่วนต่างๆ ของพวกเราเอง พระเป็นเจ้าไม่ได้แบ่งเป็นส่วนๆ ในลักษณะนั้น ไม่ใช่ว่าอเมริกาดำรงอยู่ในความคิดของท่าน หรือไม่ใช่ว่าทุกอย่างดำรงอยู่ในความคิดหรือว่าพวกเราดำรงอยู่แบบ “ตอนนี้ฉันเป็นเพียงจักรวาล” พวกเรารับรู้ทุกอย่างนั้นหรือ? หรือว่า “ฉันเป็นแค่เพียงจุมูกเท่านั้น” อย่างนั้นหรือ? พวกเรารับรู้ในฐานะร่างกายทั้งหมด พระเป็นเจ้าก็เช่นกัน ท่านมีจุมูก ท่านมีหู ท่านมีทุกอย่างเหมือนกัน แต่ท่านดำรงอยู่ในฐานะพระเป็นเจ้า ท่านไม่ได้ดำรงอยู่แต่เพียงจุมูกแยกออกมา ไม่ได้ดำรงอยู่เพียงอเมริกาแยกออกมา แต่ท่านดำรงอยู่ในฐานะส่วนรวมทั้งหมด ทุกอย่างมีความสัมพันธ์กับส่วนรวม

และเมื่อเรื่องนั้นเกิดขึ้นกับพวกเรา เรื่องที่พวกเรามีความสัมพันธ์กับส่วนรวม กับผู้ดำรงอยู่แรกเริ่ม (Primordial Being) พวกเราจึงไม่ควรเชื่อมตนเองกับสิ่งที่ทำให้พวกเราอยู่ในวงจำกัด เพราะติดอยู่กับเงื่อนไขของพวกเราเอง ไม่ควรมีการจำกัดตัวเอง พวกเราควรอยู่ในการไหลเวียน แม่พบว่าเป็นเรื่องยากสำหรับคนคาทอลิก ที่จะบูชาพระคเณศแบบเดียวกับบูชาพระคริสต์ เพราะว่าพวกเขาถูกล่ามไว้ด้วยเงื่อนไข ดังนั้นขอให้สืบทอดพระคริสต์ไปชั่วครู่ ปลอ่อย่างท่านไว้ลาฟิง มาสู่สหะโยคะ แล้วพวกคุณก็จะมองเห็นท่านในแสงสว่างที่แท้จริง เพราะว่านี่คือปัญหาที่ว่า ครอบงำที่คุณไม่เข้ามาภายในและมองให้เห็นด้วยตัวของคุณเองว่า ถนนทุกสายมุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน ทุกทางนั้นเหมือนกัน ไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย ก่อนอื่นเข้ามาด้านใน หยุดทุกอย่างไว้แล้วเข้ามาข้างใน แล้วคุณก็จะรู้ว่าทุกอย่างล้วนเหมือนกัน นี่คือนี่สิ่งที่สำคัญมาก และเมื่อคุณสามารถมองเห็นแล้ว จะเป็นสิ่งที่สวยงามมาก ที่คุณไม่เหลือความสับสนใดๆ, ไม่เข้าไปอยู่กับลัทธิบางอย่าง หรือกับครูบางคน หรืออะไรบางอย่าง แม้แต่สิ่งที่เรียกกันว่า ศาสนาก็ดูเหมือนเป็นลัทธิ ถ้าคุณจะมองดีๆ ทั้งหมดดูเหมือนลัทธิ พวกเขาเต็มไปด้วยเงื่อนไข พวกเขาไม่ได้ทำอะไรกับคุณเลยนอกจากเงื่อนไขและภาพลวงตา ดังนั้น พวกเราจะไม่ใช่ชีวิตอยู่กับภาพลวงตา พวกเราต้องอยู่กับความเป็นจริง และความเป็นจริงก็คือแก่นแท้ทั้งหมดนี้เป็นหนึ่งเดียวกัน และพวกเราก็ต้องอยู่ภายในแก่นแท้เหล่านั้น เพื่อที่พวกเราจะสามารถมองเห็นว่าแก่นแท้ทั้งหมดเป็นหนึ่งเดียวกัน

นี่คือสิ่งที่สำคัญมากในประเทศอย่างอเมริกาเช่นกัน แม่รู้สึกเช่นนั้น เพราะว่ามีความคิดที่กลับตาลปัตร เป็นแนวความคิดกลับตาลปัตรที่แม่ประหลาดใจ ทุกอย่างที่คุณตั้งนียามซื้อให้ มีอยู่ในอเมริกา วันก่อนแม่พบสิ่งหนึ่ง ชื่อว่า มอร์มอน มอร์มอนหรืออะไรสักอย่าง มอร์มอน ตั้งชื่อให้แล้วมันจะอยู่ในอเมริกา แม่ไม่รู้ว่าความหลากหลายทั้งหมดนี้มารวมตัวกันที่นี้ได้อย่างไร ครูทุกประเภทคุณค้นพบได้ที่นี้ แม่ไม่เคยได้ยินชื่อนี้มากมายขนาดนี้เลย ทุกครั้งที่แม่มา แม่จะพบครูใหม่ๆ เสมอ ทำไมอเมริกาจึงเป็นสถานที่ที่สิ่งเหล่านี้เจริญรุ่งเรืองแบบนี้ เหมือนเห็ด เห็นไหม? เห็ดกำลังเติบโต มันเป็นของเน่าเสียใช่ไหม? มีเพียงเห็ดที่จะโตไปเป็นเชื้อรา ประเทศนี้กำลังเน่าเสียหรือ? เกิดอะไรขึ้น ทำไม? เป็นที่ความคิดของมนุษย์ ความคิดของมนุษย์ที่นี้ต้องการสิ่งใหม่ๆ เสมอ นั่นคือเหตุผลที่ทำให้มีคนมาเสนอของใหม่ๆ ตลอดเวลา ผลที่ตามมาคือพวกเขาไร้ความมั่นคง

ดังนั้น ปัญหาหลักของบุคลิกแบบอเมริกันคือ พวกเขาเป็นคนที่ขาดความมั่นคง

คุณถามเขาว่า “สบายดีไหม” พวกเขา ก็จะพูดว่า จะเข้าใจอย่างไรก็ได้ตามที่คุณอยากเข้าใจ พวกเขาไม่เคยพูดว่า “สบายดีไหม?” พวกคุณเข้าใจมันว่าอย่างไร? แม้หมายถึง คนอินเดียไม่สามารถเข้าใจได้ ถ้ามีใครสักคนพูดอย่างนี้ อย่างเช่นคนอินเดีย ถ้าคุณถามเขาว่า “สบายดีไหม?” แล้วเขาตอบอย่างนี้ พวกเขา ก็ถามกลับว่า “คุณเสียสติรึเปล่า?”

แล้วถ้าคุณถามเขาต่อว่า “คุณเข้าใจไหม?”

เขาจะตอบว่า “ผมสับสน”

คนอินเดียจะไม่มีทางพูดอย่างนั้น “ผมสับสน” พวกเขาเป็นคนที่แน่ใจ “ผมสับสน” หมายถึง คุณสติไม่ดีหรืออะไร? ทำไมคุณถึงสับสน? มีอะไรผิดปกติกับสมองของคุณหรือ?

แนวความคิดทั้งหมดนี้ มีแนวโน้มส่งผลต่อความไม่มั่นคง ความฉาบฉวย ความตื่นเขิน พวกคุณถูกโจมตีทุกทิศทางจากความฉาบฉวย ถูกโจมตีจากทุกทิศทาง แม้เห็น จากทุกทิศทางโดยรอบจริงๆ สื่อต่างๆ สิ่งนั้นสิ่งนี้ ไม่ใช่อะไรเลย นอกจากความฉาบฉวย มันทำลายความสุขภายในของมนุษย์อย่างแท้จริง คุณอยากใช้ชีวิตกับมันหรือ แล้วคุณก็อยากจะคิดไปตามแนวทางนี้ แล้วคุณก็สูญเสียตนเองไป การเชื่อมต่อกับตนเองก็หายไปหมด

ภายใต้สภาวะแวดล้อมอย่างนี้ เราต้องรู้ถึงความจริงอันงดงามข้อหนึ่งว่า มีผู้แสวงหามากมายถือกำเนิดในประเทศนี้ ประเทศอเมริกาเป็นที่ที่แม่มาเป็นครั้งแรก และแม่แน่ใจว่าซานดิเอโกเป็นสถานที่ที่จะเริ่มต้น แม่รู้สึกเช่นนั้น (ภาษามราฐี) และที่นี่คือสถานที่ที่สำคัญและแม่ก็ดีใจ แม้มีความสุขที่พวกคุณจัดงานบูชาทั้งดงนี้ และพวกเราควรทำบูชานี้ และแม่แน่ใจว่า ด้วยบูชานี้ พวกเราจะมีเวลา เวลาที่ดีเป็นพิเศษจะตามมา ที่ในด้านหนึ่งพวกเรามีวิวัฒนาการของอเมริกา และอีกด้านหนึ่งของเม็กซิโก พวกเราสามารถทำให้สำเร็จได้จากซานดิเอโก

เป็นวันที่สวยงามมากที่พวกคุณร้องขอบูชานี้ แม้มีความสุขมากกับเรื่องนี้ วันนี้เป็นวันของพระแม่เทวี (ภาษามราฐี) ตรโยทศี ตรโยทศีนั้นดีที่สุด วันที่สิบสาม (ภาษามราฐี) ดูไวเบอร์ซันลี พวกคุณไม่จำเป็นต้องมีบูชาอื่นอีก ไม่จำเป็นต้องมีบูชาจริงๆ (ไวเบอร์ซัน) มากพอแล้วสำหรับวันนี้ วันนี้เป็นวันที่ยิ่งใหญ่มาก และแม่ดีใจที่เขาขอให้บูชาที่นี่

ดังนั้น ตอนนี่เริ่มด้วย... ตอนนี่ถ้าใครมีปัญหาหรือมีคำถาม คุณต้องบอกให้แม่รู้ มีเรื่องหนึ่งคือสหะโยคีต้องไม่ใช่คนที่ดูซิงซังจริงจังนั่นเรื่องหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องจำเป็นที่โยคีจะต้องซิงซังจริงจัง คุณควรจะยิ้ม หัวเราะ เบิกบาน ถ้าเป็นคนซิงซังจริงจัง เขาไม่ใช่สหะโยคี แม้ไม่สามารถทำหน้าจริงจังได้เกินห้านาที มากที่สุดก็ห้านาที แม้แต่ตอนที่แม่จะต้องดูคำใครสักคน แม่ต้องเตรียมตัว แล้วแม่ก็ลงมาแล้วก็ใช้เสียงดัง หลังจากนั้นห้านาที ถ้าแม่ไม่วิ่งหนี คุณก็จะเห็นแม่หัวเราะอีกครั้ง ทำไม่ได้ ทุกอย่างเป็นแค่เรื่องตลก

ดังนั้น ไม่ว่าใครก็ไม่ควรที่จะซิงซังจริงจัง นั่นเรื่องหนึ่ง ไม่มีใครควรที่จะซิงซังจริงจัง คุณควรจะเป็นคนที่มึนแต่รอยยิ้มและมีความสุขอยู่เสมอ เพราะว่าปีติสุขอยู่ในตัวของคุณจะมึนอะไรอีก? เพียงแค่คิดว่า “ฉันไม่มีความสุข ฉันทุกข์ทรมาน” ดูสิ นั่นมันลักษณะของคนฝรั่งเศส คนฝรั่งเศส อย่างที่คุณรู้ตอนที่แม่ไปครั้งแรก พวกเขาบอกแม่ว่า “คุณแม่ครับ ท่านดูมีความสุขมากเกินไป” สำหรับคนฝรั่งเศส

แม่เลยถามว่า “แม่ควรทำอย่างไร?”

เขาตอบว่า “ท่านเห็นไหมครับ พวกเขาเป็นคนที่ชอบคิดว่าตนเองเป็นผู้ที่มีความทุกข์ทรมาน อย่างนี้น้อยๆนั่น”

แม่เลยตอบว่า “โอเค” แล้วแม่ก็เดินไปบอกกับพวกเขาว่า “ดูสิ พวกคุณเป็นพวกเล มิซเซราบล์ (Les Miserables) (คนอมทุกข์) วิกเตอร์ ฮิวโกเขียนนิยายเรื่อง “เล มิซเซราบล์” แล้วแม่ก็พูดว่า “ไม่เป็นไร พวกคุณเป็น เล มิซเซราบล์ และแม่เป็นบุคคลที่ไม่เอาแต่อมทุกข์เลยแม้แต่น้อย และพวกคุณจะต้องมีความสุขแน่นอนอนหากบ้านทุกๆ สามหลังจะมีผับ ทุกๆ สิบหลังจะมีโบสถ์ แล้วอะไรจะเกิดขึ้นล่ะ? คุณก็กลายเป็นคนอมทุกข์” นั่นคือสิ่งที่เกิดขึ้น

แม้แต่โยคีมหาจันเคยบอกแม่ว่า “คุณแม่ พวกเราต้องการรูปของท่านที่ดูเคร่งขรึม หาได้ยากเหลือเกิน พวกเราต้องแสดงรูปหน้าที่ดูเคร่งขรึมจริงจัง” และในที่สุดเขาก็หาได้รูปหนึ่ง ที่ดูน่ากลัวมาก ตอนที่เขาบอกแม่ว่า “รูปนี้ดูงามจริงๆ ท่านดูสงบนิ่ง” นี่ นั่น และสาธยายสารพัด ตอนที่แม่เห็นรูปนั้น แม่บอกว่า “มันดูน่ากลัวมาก”

เขาถามว่า “จริงหรือครับ?”

แม่ตอบว่า “ตกลงให้แม่บอกเธอดีกว่าว่าใครทำรูปนี้”

เขาถามว่า “ใครครับ?” แม่บอกชื่อเขาไปแล้วเขาก็ตะลึง

แม่บอกว่า “นั่นคือสภาพสตรีที่เอามาให้เธอ เธอก็รู้ว่าวันนี้เขาอยู่ที่ไหน” เขาตกตะลึงมากที่แม่บอกชื่อกับเขาว่าเป็น “เจน” แม่พูดว่า “นี่คือรูปที่เธอส่งไปให้คนอเมริกัน”

แต่แม้ว่ารูปนั้นจะดึงดูดคนอเมริกัน เพราะพวกเขาเป็นพวกที่จมในกองทุกข์ แต่คนที่ถูกดึงดูดมาด้วยรูปอย่างนั้น จะหายไปไม่ช้า พวกเขาไม่สามารถอยู่ได้ คุณไม่เข้าใจประเด็นนั้น พวกเขาไม่ใช่ประเภทที่จะอยู่ฝักต่อไป

อย่างในสก๊อตแลนด์ แม่ไปที่นั่น แม่ก็เห็นรูปหนึ่ง แม่ตกใจมาก พวกเราไปที่ร้านอาหารที่ที่พวกเราจะได้รับประทานอาหาร แม่เห็นรูปของแม่ แล้วจึงถามว่า “ใครเป็นคนทำรูปนี้?”

พวกเขาตอบว่า “รูปนี้ถ่ายสำเนามาจากของคนออสเตรเลีย”

แม่ถามว่า “แต่ใครทำอะไร? เพราะว่ามันไม่ดีเลย แย่มากๆ ด้วย”

เขาจึงตอบว่า “มีใครบางคนทำอย่างกระตือรือร้น” แม่บอกว่า “งั้นเดี๋ยวแม่จะบอกชื่อให้” แล้วแม่ก็บอก พวกเขาว่าใครทำ ฮิลารี พวกเขาทุกคนต่างตกตะลึง

แม่บอกว่า “รูปภาพนี้ไม่ดีหรอก” แต่พวกเขาติดรูปนี้ไว้แล้ว แม่เลยบอกว่า “ปล่อยไว้อย่างนั้นแหละ” มีผู้คนมากมายมาที่โปรแกรมเป็นพวกดูน่าขำทุกรูปแบบ บางคนมีตาเดียว บางคนมีจมูกข้างเดียว บางคนก็มีอย่างอื่นผิดปกติหรือทุกอย่างหายไป “โอ้ พระเจ้า” แม่บอก “นี่คือผลลัพธ์จากรูปภาพนั้น” และไม่มีสักคนที่กลับมา ตอนนั้นเรามีสักห้าหรือหกหรือคนมาที่โปรแกรมทุกคนเป็นอย่างนี้ (ภาษามารูฐ) และไม่มีใครสักคนที่กลับมา ไม่แม้แต่คนเดียว ทั้งหมดเป็นพวกที่ถูกดึงดูดโดยญาติ แม่มองเห็นว่ารูปของแม่กำลังพยายามขับไล่พวกมันอยู่

ดังนั้น คนที่ถ่ายรูปของแม่ สะท้อนอยู่ในรูปนั้นด้วย พวกคุณต้องเคยเห็นแล้วว่ารูปของเรย์ถ่ายออกมาได้ดีมาก แม่ไม่เห็นรูปของเรย์ที่นี่ แต่รูปของเรย์เคยดีมาก แต่ตอนนี้เรย์มีภรรยาที่แปลกๆ แม่คิดว่านะ เขาไปอินเดียและคนอื่นเดียบอกแม่ว่า “คุณแม่ ผมไม่รู้ว่าคุณคนนี้หมดสภาพถึงขนาดนี้ได้ยังไงไร” ในอินเดีย เรื่องอย่างนี้จะไม่เกิดขึ้น เมื่อกลายเป็นสหะโยคี พวกเขาจะดีขึ้น แต่คนคนนั้นก็กลับตรงกันข้ามจะทำอย่างไรดี?”

เขาพูดว่า “คุณแม่เขาแย่มากแล้ว ทำอย่างไรดี?”

แม่ตอบว่า “ต้องมีบางอย่างผิดปกติแน่นอน แต่จะทำอย่างไรดี?” พอแม่กลับมา เรย์เอารูปของแม่สามสี่รูปมาให้แม่ดู ตอนที่เขาโชว์ให้ดูนั้น ทุกคนต่างตกใจ “นี่ไม่ใช่รูปของคุณแม่” แล้วเขาก็ต้องทิ้งไป นี่คือการที่เกิดขึ้น เรย์คนเดียวกับที่เคยถ่ายรูปที่สวยงาม ตอนนั้นก็ถ่ายรูปแล้วน่ากลัวขนาดนั้น

ดังนั้น ไม่ว่าอะไรที่คุณทำ ไม่ว่าอะไรที่คุณบรรลุผล คุณสามารถทำให้มันปรากฏได้ เมื่อคุณเป็นสหะโยคีที่ดี คุณก็จะกลายเป็นคนที่ดูสง่างามมากในทันที คุณสามารถพูด, ด้วยความละเอียดอ่อน ทุกอย่างมาในกระแสที่เหมาะสม คุณสามารถทำออกมาให้เห็นได้, วิธีการอันเรียบง่ายของบุคคลดังกล่าว ยังให้เกิดความพอใจและผ่อนคลาย

ในประเด็นเหล่านี้ แม่ได้พูดครอบคลุมหลายอย่างที่คุณแม่จะพูด แล้วก็จบด้วยเรื่องนี้ แม่บอกกล่าวว่า ในฐานะที่คุณเป็นวิชุดดี คุณต้องกลายเป็นสากชี ประจักษ์พยาน (คำนี้เท่ากับคำ “สักชี” ในภาษาบาลี, ผู้แปล) คุณต้องกลายเป็นสักชีพยาน และการจะกลายเป็นพยานได้คุณต้องไม่ยึดติด แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่า คุณใช้ชีวิตอย่างยากจน แต่ขอให้พยายามไม่ยึดติด ขอบคุณพระเจ้า ตอนนี้ประสบการณ์ของสหะโยคีจากอเมริกาไม่แน่นอน มีพวกคนดีๆ พวกเขาปรับตัวเองได้ดี และมีปิติสุขเบิกบานกับตนเอง นั่นเป็นเรื่องดี แม่หวังว่าจะมีคนมามากขึ้นเรื่อยๆ และสามารถเบิกบานกับตนเองได้ และอย่างที่คุณทราบโปรแกรมใหม่ได้เริ่มแล้ว จะดีกว่าถ้าพวกคุณจะบอกเราว่าจะมาหรือไม่ แต่ก็อย่าเปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย นั่นทำให้เกิดปัญหากับพวกเรา กับทุกคน โปรดอย่าเปลี่ยนใจ ถ้าคุณไม่มาก็ไม่เป็นไร จะบอกกำหนดวันไว้ ขอให้ตัดสินใจภายในเวลานั้น โปรดอย่าเปลี่ยนใจ ดูลิ มีแต่คนอเมริกันที่ทำอย่างนี้ ไม่ใช่คนอื่นเลย แล้วเราก็บอกคนอื่น “ตอนนี้ไม่รับเพิ่มแล้ว ลองให้อีกคนอเมริกันมามากขึ้น เราควรให้อีกคนมากขึ้นกับพวกเขา ดังนั้น คุณไม่ต้องมา”

น่าสงสารจริงๆ พวกเขามาแค่สิบวัน ห้าวัน เพราะพวกเราจัดเตรียมให้เขาไม่ได้ ดังนั้น พวกคุณไม่ควรเปลี่ยนความคิด ถ้าคุณจะมา คุณสามารถตัดสินใจได้ถึงจุดหนึ่งว่าจะมาหรือไม่มา หากจะไม่มาก็พูดคำว่า “ครับ ผมจะไม่มา” หรือถ้าคุณจะมา ก็พูดว่า “ครับ ผมจะมา” แล้วคุณก็ทำตามที่คุณพูด อย่างน้อยคุณก็ไม่ควรเปลี่ยน

อีกครั้ง แม่ร้องขอให้พวกคุณทำตามตารางนัดหมาย เพราะมันสร้างความน่ารำคาญให้กับส่วนรวมทั้งหมด เพราะว่าตอนนี้พวกเรากำลังทำงานไปตามจังหวะของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ และพวกเราไม่มีธุรกิจการอะไรที่จะสร้างความรำคาญให้กับจังหวะนี้ คุณอาจจะเป็นคนอเมริกัน แต่อย่างที่คุณทราบดี ในสหะโยคีคนอเมริกันไม่ได้ถูกจัดอันดับไว้สูงแต่อย่างใด คุณรู้เรื่องนั้นดี และเราคิดว่าคุณอึดอัดมากเกินไป พวกเขามาเข้าสหะโยคีเหมือนปลาเข้าหาน้ำ ดังนั้น คนอเมริกันต้องทำงานหนักกว่าเดิมสักหน่อย

พวกเขาต้องทำมากกว่านี้อีกหน่อย เพื่อให้เกิดการปรับปรุงตัว

ควรทำอะไร? ประเทศนี้กว้างขวาง ผู้แสวงหามากมาย แต่พวกเขาถูกทำให้เสียหายหมดแล้ว แม่ควรจะทำอะไร? แม่ได้พยายามอย่างเต็มที่แล้ว พวกคุณทุกคนควรจะช่วยกัน และเข้าใจถึงความยากลำบาก และคุณก็ต้องใจดีกับคนที่มาใหม่และช่วยปรับพวกเขาให้ถูกต้อง ดังนั้น พวกเราต้องคิดถึงความก้าวหน้าของพวกเขา โดยเริ่มจากซานดิเอโก จากมุมนี้ พวกเรากำลังจะมอบแสงสว่างแห่งการรู้แจ้งให้แก่ประเทศอเมริกาทั้งประเทศ

เพื่อวัตถุประสงค์ที่จะก่อให้เกิดประโยชน์อย่างแท้จริง แม่ตัดสินใจว่า ดร.วอร์ลิการ์ควรดูแลฝั่งตะวันออก (ภาษามราฐี) – ฝั่งตะวันตกสำหรับพวกเรา, นิวยอร์กเรียนร้อยแล้ว, ไม่เป็นไร, และทางตะวันออกคือทางนิวยอร์กให้เขาจัดการ, เพราะว่าเหมือนกับเป็นสองประเทศ มีสิ่งที่ต่างกันทั้งสองด้าน และเราจะจัดการอย่างนี้

เรื่องเงิน คุณควรจัดการกับเรื่องเงิน ตามการยินยอมของเขา แม่บอกเขาถึงวิธีที่แม่ใช้ว่า เงินฝากไว้ในธนาคารภายใต้ชื่อ ที่จดทะเบียนหรืออะไรก็แล้วแต่ พวกเขาเก็บรักษาสมุดเช็ค แต่แม่ต้องลงชื่อ ดังนั้น พวกคุณเก็บสมุดเช็คไว้ แต่เขาต้องลงชื่อ เขาจึงสามารถเห็นว่าคุณจ่ายอะไรไปบ้าง ก็จะเกิดการตรวจสอบตรงนั้น หรือไม่คุณก็ทำแบบเดียวกัน ให้เธอเก็บสมุดเช็คแต่คุณลงชื่อ คุณจึงรู้ว่าเงินถูกจ่ายไปเท่าไร ก็จะเกิดการตรวจสอบตรงนั้น แน่แน่นอนราบเท่าที่พวกคุณเกี่ยวข้องกับแม่รู้ว่าไม่เป็นไร, แต่...

ทำไมแม่ต้องทำหลายๆ อย่างเพื่อให้คุณเข้าใจ อย่างเช่น ถ้าคุณให้เงินในพิธีบูชากับแม่ แม่จะเก็บไว้ต่างหาก แม่ทำบัญชีไว้เฉพาะ ไม่จำเป็นเลย ใครจะมาถามแม่ ว่าแม่ทำอะไรกับเงินในพิธีบูชา? แต่แม่ก็ทำ แม่เก็บไว้ แล้วสิ่งที่แม่ทำกับเงินในพิธีบูชาก็คือ แม่ต้องการใช้สำหรับวัสดุในพิธีบูชาของคุณ ของในพิธีบูชา สำหรับของขวัญและอื่นๆ แม่จึงเก็บไว้ แม่ไม่จำเป็นต้องทำ นั่นมันเงินของแม่ อย่างน้อยนั่นเป็นเงินของแม่ แต่แม่ก็พอใจที่จะเก็บไว้ต่างหาก ดังนั้น พวกเราต้องรู้ว่า ถ้าแม่เข้มงวดกับเรื่องนี้ ทำไมเราจะไม่เข้มงวดบ้าง

คุณต้องให้เงินในพิธีบูชา ไม่ต้องสงสัย เพราะมันต้องเป็นเช่นนั้น ตอนแรกพวกเรารับแค่หนึ่งพี ต่อมาก็เพิ่มเป็น สองพี ห้าพี สิบพี มันเพิ่มขึ้นแบบนั้น และสำหรับบูชาเหล่านี้ สำหรับบูชาหลักที่พวกเราจะจัด ครั้งหนึ่งในนิวยอร์ก พวกเขาตัดสินใจว่าต้องใช้เงินจำนวนหนึ่ง นั่นเป็นการตัดสินใจของพวกคุณ แม่ไม่เคยพูดอะไร เพราะว่าแม่ขอเพิ่มขึ้นมาแค่ถึงหนึ่งปอนด์เท่านั้น แม่อยู่แค่นั้น แต่หลังจากนั้นแม่ไม่รู้ แม่มีเงินกับคนเหล่านี้ ดังนั้น ไม่ว่าอะไรที่พวกเขาตัดสินใจ มันก็เป็นอย่างนั้น กลายเป็นเงินที่เก็บรวบรวมไว้ภายใต้ชื่อของบูชา ซึ่งแม่ต้องรับไว้เพราะจักรนาถิ คุณต้องทำด้วยหัวใจในแบบเดียวกับนางศะพาริ (Shabari) แล้วทุกอย่างก็จะไปอยู่ในที่ที่เหมาะสม

ดังนั้น เราอาจกล่าวได้ว่า สหะโยคะไม่ใช่สิ่งสุดโต่ง เราให้เงิน มีเพียงสหะโยคีเท่านั้นที่บริจาคเงิน อย่างเช่น จ่ายค่าอาหารก็เป็นสิ่งที่คุณต้องจ่าย จ่ายให้กับบ้านซึ่งคุณต้องจ่าย คุณจ่ายเงินและคุณไม่ได้อยู่อย่างกาฝาก เราไม่ต้องการให้มีกาฝากอยู่รายล้อมพวกเรา แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าให้คุณเปลี่ยนสหะโยคีจนหมดตัวและกลายเป็นยาจก แล้วก็สะสมโรลส์รอยส์ของตัวเอง

นี่ไม่ใช่อีกหนทางหนึ่งที่ผู้คนปล้นแม่ เราต้องเข้าใจว่าสหะโยคะคือการให้และการรับในลักษณะที่เหมาะสม และจะต้องทำอย่างเหมาะสม ด้วยความสง่างาม ด้วยความเข้าใจ ด้วยความรู้สึกที่สง่างาม ว่าพวกเราเป็นส่วนย่อยของส่วนรวมทั้งหมด และอเมริกาเป็นผู้รับผิดชอบ, เพราะว่าอเมริกาต้องกลายเป็นวิราฐ วิชุตติต้องกลายเป็นวิราฐ ช่างเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่

ดังนั้น จงอย่าทะเลาะกัน อย่าทะเลาะกันระหว่างสามีและภรรยา พยายามเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์แบบ มีความสนุกสนานร่าเริงกับกันและกัน นั่นคือสิ่งที่สำคัญมาก เข้าใจนะ

ดังนั้น ขอให้พระเป็นเจ้าประทานพรให้แก่พวกคุณ